

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 82

Dijous, 28 de maig de 1998

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 57, segona i darrera reunió

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'acció política i de govern en relació amb el règim local i la situació dels ajuntaments

Interpellació

al Consell Executiu sobre la reforma de l'atenció primària de salut a Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre el futur dels fons estructurals de cohesió de la Unió Europea

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política general per a combatre els maltractaments a Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política relativa al professorat no universitari

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política turística

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de lluita contra la sida

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'escola pública

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política relativa als Mossos d'Esquadra

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les telecomunicacions

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els peatges a les vies de comunicació

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el tractament dels residus radioactius generats en les centrals nuclears de Catalunya

→

Í N D E X

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el transport públic ferroviari,
amb especial referència a la línia TGV

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i tres minuts.

1. Interpellació al Consell Executiu sobre l'acció política i de govern en relació amb el règim local i la situació dels ajuntaments (Tram. 300-00239/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.) (10:03)

Formulació: Sr. Mir i Bagó (S).

5639

Resposta: conseller de Governació.

5640

Rèplica: Sr. Mir i Bagó (S).

5641

Contrarèplica: conseller de Governació.

5642

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts novè i desè, la qual és aprovada per assentiment.

5643

2. Interpellació al Consell Executiu sobre la reforma de l'atenció primària de salut a Catalunya (Tram. 300-00280/05) (Punt desè de l'ordre del dia.) (10:33)

Formulació: Sra. Figueras i Siñol (S).

5643

Resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social.

5644

Rèplica: Sra. Figueras i Siñol (S).

5646

Contrarèplica: conseller de Sanitat i Seguretat Social.

5647

3. Interpellació al Consell Executiu sobre el futur dels fons estructurals de cohesió de la Unió Europea (Tram. 300-00271/05) (Punt novè de l'ordre del dia.) (11:06)

Formulació: Sr. Terradellas i Redon (S).

5648

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

Resposta: conseller d'Economia i Finances.

5649

Rèplica: Sr. Terradellas i Redon (S).

5650

Contrarèplica: conseller d'Economia i Finances.

5651

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts dotzè i tretzè, la qual és aprovada per assentiment.

5652

4. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general per a combatre els maltractaments a Catalunya (Tram. 300-00309/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.) (11:32)

Formulació: Sra. Nadal i Aymerich (P).

5652

Resposta: conseller de la Presidència.

5653

El president es reincorpora al seu lloc.

Rèplica: Sra. Nadal i Aymerich (P).

5655

Contrarèplica: conseller de la Presidència.

5656

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la política relativa al professorat no universitari (Tram. 300-00231/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.) (12:03)

Formulació: Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV).

5657

Resposta: conseller d'Ensenyament.

5658

El president es reincorpora al seu lloc.

Rèplica: Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV).

5659

Contrarèplica: conseller d'Ensenyament.

5661

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa al punt vint-i-unè, la qual és aprovada per assentiment.

5661

6. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política turística (Tram. 302-00180/05) (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.) (12:36)

<i>Presentació:</i> Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV).	5661
— Esmenes del G. Mixt (núm. 1 a 5)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Lora i Lillo.	5663
<i>Torn a favor:</i> Sr. Morera i Tanyà.	5664
— Esmena del G. P. Popular (núm. 1)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Curto i Casadó.	5664
— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 i 2)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Codina i Castillo.	5666
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Puigcercós i Boixassa.	5667
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Clofent i Rosique.	5669
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV), que anuncia l'acceptació de les esmenes del G. Mixt, del G. P. d'Esquerra Republicana i del G. P. de Convergència i Unió, i la retirada del punt número 3.	5670
<i>Votació dels punts 1, 2 i 4 (13:44:22):</i> rebutjats per 48 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions.	5671
<i>Votació dels punts 5 i 9 (13:44:52):</i> refusats per 52 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.	5671
<i>Votació de la resta de punts (13:45):</i> aprovats per unanimitat.	5671

7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de lluita contra la sida (Tram. 302-00174/05) (Punt quinzè de l'ordre del dia.) (13:45)

<i>Presentació:</i> Sr. Sirera i Bellés (P).	5672
— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 5)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Palau i Gil.	5673
— Esmenes del G. Socialista (núm. 1 a 6)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Geli i Fàbrega.	5674
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Bosch i Garcia.	5676
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana:</i> Sr. Benach i Pascual.	5676
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Riera i Gassiot.	5677
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Sirera i Bellés (P), que anuncia l'acceptació de les esmenes núm. 1 a 4 del G. P. de Convergència i Unió, i proposa una esmena transaccional al G. Socialista.	5678
<i>El secretari primer llegeix el text transaccional.</i>	5679
<i>Votació dels punts 1, 4 i 5 (14:34:18):</i> aprovats per unanimitat.	5679
<i>Votació del punt 7 (14:34:46):</i> aprovat per 86 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.	5679
<i>Votació de la resta de punts (14:35):</i> aprovats 86 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.	5679

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i dos minuts.

8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'escola pública (Tram. 302-00175/05) (Punt setzè de l'ordre del dia.) (16:32)

<i>Presentació:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	5679
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 1 a 3)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Tolosana i Cidón.	5681
— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 i 2)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Jané i Bel.	5682
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
— Esmena del G. Socialista (núm. 1)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Baig i Torras.	5684
— Esmenes del G. P. Popular (núm. 1 i 2)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Francàs i Porti.	5685
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Bosch i Garcia.	5687
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC), qui tot seguit n'anuncia la retirada.	5687

9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política re-lativa als Mossos d'Esquadra (Tram.302-00176/05) (Punt dissetè de l'ordre del dia.) (17:32)

<i>Presentació:</i> Sr. Corbacho Chaves (S).	5688
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 1)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Fuentes i Navarro.	5689
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1 a 3)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Ridao i Martín.	5690
— Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Camps i Rovira, qui tot seguit presenta un text transaccional.	5692
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Morera i Tanyà.	5692
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Sirera i Bellés.	5693
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Corbacho Chaves (S).	5693
<i>El secretari primer llegeix el text transaccional.</i>	5694
<i>Votació del punt 2.b de la Moció (18:12):</i> aprovat per 88 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.	5694
<i>Votació de la resta de punts (18:13):</i> aprovats per unanimitat.	5694

10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les telecomunicacions (Tram. 302-00177/05) (Punt divuitè de l'ordre del dia.) (18:14)

<i>Presentació:</i> Sr. Carbonell i Abelló (S).	5695
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat</i>	
— Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Codina i Castillo, qui tot seguit presenta un text transaccional.	5696
— Esmena del G. P. Popular (núm. 1)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Vilardaga González.	5697
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Tugues i Boliart.	5698
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Bargalló i Valls.	5699
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Guillot i Miravet.	5699
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Carbonell i Abelló (S).	5700
<i>El secretari primer llegeix el text transaccional.</i>	5700
<i>Votació del punt 1 (18:56:16):</i> rebutjat per 26 vots a favor, 57 en contra i 3 abstencions.	5701
<i>Votació del punt 2 (18:56:44):</i> rebutjat per 30 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.	5701
<i>Votació del text transaccional (18:57):</i> aprovat per unanimitat.	5701

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els peatges a les vies de comunicació (Tram. 302-00178/05) (Punt dinovè de l'ordre del dia.) (18:57)

<i>Presentació:</i> Sr. Morera i Tanyà (M).	5701
— Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Iglesias i Sala, que tot seguit presenta un text transaccional.	5703
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Portabella i Calvete.	5704
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Boada i Masoliver.	5705
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Oleart i Comellas.	5706
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Manuel Nadal i Farreras.	5707
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Morera i Tanyà (M).	5708
<i>Votació del punt 1 (text de l'esmena) (19:48):</i> aprovat per 82 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.	5708
<i>Votació del punt 2 (text de l'esmena)(19:49):</i> aprovat per 52 vots a favor, 1 en contra i 37 abstencions.	5709

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el tractament de residus radioactius generats en les centrals nuclears de Catalunya (Tram. 302-00179/05) (Punt vintè de l'ordre del dia.) (19:49)

<i>Presentació:</i> Sr. Gil i Agné (S).	5709
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 1 a 3)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Olivares i Usac.	5710

5638

<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Tugues i Boliart.	5711
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Portabella i Calvete.	5711
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Fabregat i Vidal.	5713
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Sabanza i March.	5714
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Gil i Agné (S).	5715
<i>Votació (amb les esmenes núm. 1 i 2) (20:37):</i> rebutjada per 30 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.	5716

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el transport públic ferroviari, amb especial referència a la línia del TGV (Tram. 302-00181/05) (Punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.) (20:37)

<i>Presentació:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-EV)	5716
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Tugues i Boliart.	5718
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Portabella i Calvete.	5718
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Fabregat i Vidal.	5719
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Manuel Nadal i Farreras.	5720
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Micaló i Aliu.	5722
<i>Votació del punt 1 i primer paràgraf del punt 2 (21:25:02):</i> rebutjats per 8 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.	5723
<i>Votació del segon paràgraf del punt 2 (21:25:42):</i> rebutjat per 11 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.	5723
<i>Votació del punt 3 (21:26):</i> rebutjat per 20 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció.	5723

La sessió s'aixeca a un quart de deu del vespre i dotze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 57.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació i de Sanitat i Seguretat Social.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'acció política i de govern en relació amb el règim local i la situació dels ajuntaments

El vuitè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Consell Executiu sobre l'acció política i de govern en relació amb el règim local i la situació dels ajuntaments. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Josep Mir, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, sota el títol, una mica genèric, d'aquesta interpellació, no insistiré a denunciar —que ja ho hem fet moltes vegades— el tarannà més aviat antimunicipalista que sol caracteritzar l'orientació política dels governs de CiU; ho hem fet tantes vegades que suposo que vostès mateixos ho tenen perfectament assumit. Per tant, no insistiré en aquest tema. M'agradaria parlar d'altres dades, no tant de la tendència política general, sinó d'una sèrie de signes concrets de la política concreta de govern en relació amb els ajuntaments, que trobem francament preocupants. Hi insisteixo, no és un problema d'una major o menor sensibilitat municipalista o d'una concepció més o menys centralista del paper que han de jugar els ajuntaments.

A la vista d'alguns fets, que miraré d'exposar, creiem —i, francament, em dol dir-ho— que la gestió del Govern respecte als ens locals moltes vegades es caracteritza, a més del seu antimunicipalisme proverbial, per un cert desgavell, una certa desídia, un cert sectarisme i, en casos lamentables, gairebé d'extorsió, i per alguna que altra actitud francament antidemocràtica. Miraré de comentar-ho al voltant de casos concrets, i penso que m'entendran.

Comencem, per exemple, pel Pla únic d'obres i serveis —ja n'hem parlat altres vegades, i no m'hi aturaré gaire, en aquest tema. La gestió que fa el Govern d'aquest instrument fonamental de cooperació a les inversions municipals és una gestió deficient des del punt de vista de la gestió administrativa, és una gestió burocràtica molt lenta, que fa que les subvencions arribin als ajuntaments amb molts mesos i anys, a vegades, de retard; subvencions entretingudes pels diversos gestors, hi intervenen òrgans de la Generalitat diversos —serveis territorials, consells comarcals—, de tal forma que, quan arriben als ajuntaments, han passat molts mesos, han

passat anys, moltes vegades, des del seu atorgament, i l'únic que fa el Departament per evitar-ho és facilitar operacions d'endeutament a càrrec del mateix paquet de subvencions, per tant, en decrement de les subvencions que haurien de rebre els ajuntaments. A més a més, aquesta gestió burocràtica tan lenta fa que moltes vegades resultin difícils de complir els terminis de licitació previstos en la Llei de contractes. A més a més, i per posar un últim exemple d'aquesta gestió deficient, fa poc el conseller, en respondre una pregunta d'aquest diputat, reconeixia que està pendent de liquidar el Pla únic d'obres i serveis; millor dit, està pendent d'iniciar la liquidació del Pla únic d'obres i serveis del quadrienni 92-95. És a dir, per tant, les subvencions acordades l'any 92 encara no han estat liquidades. Fa ja més de sis anys que ha passat això. Com és que al cap de tant i tant de temps sigui encara impossible de controlar per part d'aquest Parlament la gestió d'una part important de recursos del pressupost com és aquesta.

A més de la mala gestió en la distribució del Pla únic d'obres i serveis —ja ho he esmentat en altres ocasions en aquesta sala, i, si volen, després crec que ho puc demostrar amb dades concretes—, és una gestió sectària també des del punt de vista polític. Per diversos indicadors queda molt clar que els ajuntaments governats per Convergència i Unió surten sempre, sistemàticament, en tots els exercicis, en tots els trams de població, molt beneficiats, per sobre de la mitjana, en aquestes distribucions; una decantació tan sistemàtica, que afavoreix de forma tan clara i tan reiterativa els ajuntaments del partit del Govern o de la coalició del Govern, francament, és més que sospitosa. No entraré ara en les xifres, m'agradaria parlar més d'altres temes —ja hi vaig entrar en el passat—, però, en tot cas, si el conseller ho vol, després, a la rèplica, no tinc cap inconvenient a entrar-hi.

Aquesta actitud sectària —si em permet l'expressió— també es manifesta en algunes respostes —afortunadament poques, perquè els casos conflictius, afortunadament, són pocs— que dona la Direcció General d'Administració Local davant de situacions de crisi política en alguns ajuntaments. Dic que afortunadament són poques perquè són poques, les situacions de crisi política, les situacions d'«alcaldada», podríem dir, que es donen en alguns ajuntaments. Aquestes situacions d'alcaldes que passen mesos i anys sense convocar els plens, que neguen els drets mínims de participació en les oposicions, que es neguen a convocar plens per debatre la seva moció de censura, afortunadament són poques; són cridaneres perquè surten a la premsa, però són poques. I també —ho hem de reconèixer— afecten tot l'arc parlamentari: hi han alcaldes que fan «alcaldades» o que n'han fet, malauradament també n'hi han de tots els colors polítics.

No es tracta ara d'analitzar això; pensem que aquests temes s'hauran de resoldre a nivell de cada municipi, però el que a nosaltres ens preocupa és l'actitud, no sempre equilibrada o no sempre suficientment equilibrada, de la Direcció General davant d'aquests conflictes. Ja sabem que no és molt el que pot fer la Direcció General; qui ha de prendre les resolucions d'aquests casos són, òbviament, els jutges. Ara bé, el Govern sí

que pot fer accions de denúncia, sí que pot pressionar més o menys determinades solucions. I, la veritat, el que estem veient és que, mentre que, quan qui fa les «alcaldades» són alcaldes de Convergència i Unió, l'actitud de la Direcció General –i així s'ha posat de manifest en alguns municipis del Penedès darrerament–, doncs, no és que sigui especialment entusiasta per resoldre aquests conflictes, en altres casos –quan es tracta, per exemple, de recuperar per a Convergència i Unió l'alcaldia de Bagà– es forcen els procediments, es fan procediments altament qüestionables per posar ordre en aquests ajuntaments.

Podem parlar d'un altre tema. Darrerament s'està posant de moda, surt en la premsa el fet que el Govern de la Generalitat perd molts contenciosos amb els ajuntaments. Hi ha diverses sentències en els últims mesos o en els últims anys, podríem dir, en les quals, en contenciosos entre la Generalitat i entitats locals, els tribunals vénen donant la raó sistemàticament a les entitats locals. Hi han dues sentències que varen anul·lar la distribució del Fons de cooperació local entre els consells comarcals; la Generalitat encara, que jo sàpiga, no ha fet res per aplicar-les. Es va anul·lar l'adjudicació de l'autopista Sitges - el Vendrell. L'exempció d'IBI a les autopistes de la Generalitat. Una sentència que diu que la Generalitat ha de pagar als ajuntaments que tenen dipòsit de detinguts des de l'any 85. Una sentència que diu que els ajuntaments no han de pagar les despeses sanitàries del padró de beneficència. Una sentència del Tribunal Constitucional que declara parcialment, que dona parcialment la raó a la Diputació de Barcelona en relació amb el Pla únic d'obres i serveis, etcètera. Moltes sentències condemnatòries que deuen voler dir alguna cosa. Vostès fan malament les coses; entestats a maltractar els ajuntaments, ho fan forçant fins i tot la legalitat, i, a sobre, no prenen mesures per corregir aquesta actitud.

Bé, darrerament, sembla que en prenen una, de mesura: la d'intentar evitar que hi hagin aquests recursos. Francament, trobem molt lamentable l'actitud o el cas que es va produir a l'última Comissió de cooperació local, en la qual el director general d'Administració Local va comminar, va pressionar la Diputació de Barcelona perquè retirés un recurs que la Diputació havia presentat a un decret que regulava les transferències econòmiques de l'Estat a les entitats locals per finançar la xarxa viària a nivell local. En aquella reunió –i està documentat–, el director general d'Administració Local va dir molt clarament que, mentre la Diputació no retirés aquell recurs, quedava en suspens la subvenció prevista. Francament, això és extorsió, això extorquir, és xantatjar, és evitar un dret fonamental, que és el dret d'accés a la justícia.

Senyor conseller, com explica vostè aquesta actitud? La comparteix? Pensa fer quelcom per evitar que es torni a reproduir?

Res més; moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta a aquesta interpellació, té la paraula l'honorable conse-

ller de Governació, senyor Xavier Pomés, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Governació (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. «Antimunicipalistes», «desgavell», «sectarisme», «extorsió», «antidemocràtica, la política del Govern respecte als municipis». De tots aquests adjectius que vostè posa, jo li demano que en retiri immediatament un: el d'extorsió, perquè això és un delictes, i, si aquí hi ha delictes, vostè té l'obligació de portar-ho als tribunals. (*Remor de veus.*) Els altres és opinió política, i, per tant, com a tal la hi he d'acceptar. Si en algun moment alguna de les actuacions es considera que és matèria d'extorsió..., l'extorsió, que jo sàpiga, està perfectament tipificada.

Anem a veure ara això de l'antimunicipalisme. Miri, això és una cantilena que jo entenc que dins del joc polític i del debat, doncs, vostès han de fer, i la fan, i, com a tal, doncs, entrem en el debat. A mi em costa creure, veient les realitats que a més després vostès mateixos exhibeixen, que una actitud constant, permanent, sistemàtica d'antimunicipalisme durant divuit anys hagués permès el nivell de desenvolupament dels municipis de Catalunya. I espero que en la resposta vostè em dirà que això, «malgrat la Generalitat, els bons esforços de...» Però, miri, jo crec que, si hi hagués hagut aquesta actitud d'obstrucció sistemàtica i constant, potser les coses no haurien anat així.

Desgavell. Si vol –si vol–, en privat, li puc donar noms d'ajuntaments, de... –per cert, també de tot l'arc parlamentari, eh?, de tot, perquè de tot hi ha a la vinya del senyor–, en què reiteradament –reiteradament– demanen a la Direcció General d'Administració Local canvis en l'assignació d'obres del Pla d'obres i serveis, incorporacions de romanents de crèdits..., és a dir, tot un seguit de qüestions que fan que moltes vegades la liquidació –que no el pagament de la subvenció, eh?, la liquidació–, doncs, es retarda. Per cert, m'agradaria que en honor a la veritat també es reconegués una cosa. Què ha passat en els darrers divuit mesos amb els pagaments als ens locals per part de la Generalitat? Si continua havent-hi, segons vostè, aquest endarreriment tan important, o bé..., ja li admeto que no reconeigui que hi ha una sensible millora; només que em digui que, home, que les coses no van tan malament. I admeto que em digui que podrien anar millor –sempre poden anar millor–, però que no em digui que les coses van malament.

Miri, allò de sectarisme, ja li ho vaig discutir una vegada. No hi vull entrar una altra vegada. Em remeto al que li vaig dir en l'anterior ocasió.

En el tema de les queixes, la Direcció General d'Administració Local ha rebut de diferents grups polítics, de diferents ajuntaments, vint-i-dues queixes, totes elles tramitades en els respectius ajuntaments –en algun cas, si vol, també li puc donar després la definició, municipi per municipi, de com s'han fet totes i cada una d'aquestes. I, per cert, de l'Alt Penedès, setze queixes, també totes elles tramitades. I, per altra part, mocions de cen-

sura, requeriments efectuats, i, per exemple, en els casos en què no es va atendre aquest requeriment, va ser elevada al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya la corresponent denúncia, que va fer que el Tribunal, per resolució, doncs, aclarís aquests casos. I són, per exemple, els municipis de l'Ametlla del Vallès, Torregrossa, Cunit, Pla del Penedès –d'aquest últim, el Tribunal Superior encara no s'ha pronunciat. Però, vull dir, tampoc estic d'acord amb aquesta visió que es vol donar de la situació.

Per últim, el tema de les sentències. Diu: «Escolti, el Tribunal, sistemàticament, va donant la raó als municipis en contra de la Generalitat.» I em posa l'exemple de la recent Sentència del Tribunal Constitucional pel que fa al contenciós amb la Diputació de Barcelona. Home, aquí vostè m'acaba de fer una magnífica maniobra de prestidigitació. Perquè, miri, el Tribunal Constitucional diu el següent, respecte a la Llei 5/87.

Primer, el reconeixement de la singularitat catalana pel que fa a l'aprovació d'un únic pla d'obres i serveis dels municipis de Catalunya. El Pla únic d'obres i serveis, que correspon aprovar a la Generalitat, té caràcter substitutiu dels diversos plans provincials, i és totalment constitucional perquè la seva elaboració i aprovació per part de la Generalitat no suposen cap vulneració de l'autonomia provincial. L'Estatut d'autonomia està per sobre del règim comú i general, previst en la Llei reguladora de bases del règim local. I, a més, reconeix per a Catalunya, quant al Pla únic d'obres i serveis, una situació particular i excepcional. I el Tribunal Constitucional també reconeix que l'autonomia financera dels ens locals *pot* ser restringida per l'Estat i les comunitats autònomes, tal com succeeix en aquest cas, en virtut de les facultats coordinadores que té la Generalitat respecte al Pla únic d'obres i serveis. En aquest sentit, el Tribunal estableix la capacitat de la Generalitat per fixar, d'acord amb mòduls objectius i amb criteris de proporcionalitat, les aportacions mínimes obligatòries que han de realitzar les diputacions al Pla únic d'obres i serveis. Punt sisè –de moment cinc a zero–, per últim, el Tribunal Constitucional tan sols declara inconstitucional un apartat de l'article 2 de la Llei reguladora del Pla únic. Aquesta consideració –que és, com vostè sap molt bé, de dir: «Escolti, a part del Pla únic d'obres i serveis, les diputacions sí que podran fer plans complementaris»; reconeix això–, aquesta consideració del Tribunal no afecta, ni molt menys, la constitucionalitat ni la vigència del Pla únic d'obres i serveis, sinó que va destinada a permetre que les diputacions –com dèiem–, a part de la cooperació en obres i serveis, que s'ha de realitzar en tot cas obligatòriament a través del Pla únic d'obres de la Generalitat, puguin també realitzar altres funcions de cooperació al marge del Pla.

Per tant, la conclusió del Tribunal Constitucional és el reconeixement de la plena constitucionalitat de la Llei 5/1987, de règim provisional de les competències de les diputacions catalanes, i de la Llei 23/87, reguladora del Pla únic d'obres i serveis –excepció feta, com dèiem abans, de l'apartat 3 de l'article 2 esmentat–, i així com, també, la plena constitucionalitat de la Llei 13/88, de pressupostos de la Generalitat, en tant que modifica l'anterior Llei del Pla d'obres.

Com veu, entre la lectura d'aquesta Sentència i allò que vostè ha dit crec que hi ha una diferència bastant important.

Per últim, he de rebutjar també..., i torno a començar: jo li hauria d'admetre i, en tot cas, li podria discutir de dir si l'exposició de motius per la qual se suspenia cautelament l'aportació econòmica mentre no es resolgués un recurs podia estar ben plantejada o ben afortunada, però li he de negar absolutament que això fos una extorsió, perquè, li ho torno a dir, si vostè creu que aquí hi ha una extorsió, això és motiu de delictes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, vostè em penso que ha aprofitat que el Pisuerga passava per Valladolid per venir a explicar una versió de la Sentència del Tribunal Constitucional sobre la legislació del Pla únic d'obres i serveis.

Dues coses. Primera, jo he posat vuit exemples, no un, he posat vuit exemples de sentències condemnatòries envers el Govern de la Generalitat en els seus conflictes amb els ajuntaments. I, en l'únic en què vostè m'ha contradit o ha intentat contradir-me, he dit clarament que era una sentència que havia donat parcialment –i a les actes hi haurà la intervenció; he set molt conscient d'utilitzar aquest adjectiu–, he dit que havia donat la raó *parcialment* a la Diputació de Barcelona, com és veritat que li ha donat. La Sentència en qüestió deixa salvat el Pla únic d'obres i serveis. Jo, no crec que..., jo personalment, en cap moment he qüestionat que el Pla únic d'obres i serveis el puguin fer. Ara, la Sentència en qüestió el que diu és que no poden fer una de les coses en les quals més interès havien posat; era vehicular tots els diners de cooperació de les diputacions sota el paraigües del Pla d'obres i serveis. Això és molt diferent. Vostès poden dir que una part –que pot ser igual perfectament una cinquena, una quarta, una octava part– dels diners de les diputacions que van als ajuntaments, de la Diputació de Barcelona, han de passar al Pla únic d'obres i serveis. Molt bé, però és que pretenien que hi passés tot. I, per tant, parcialment, com a mínim –i aquests són els termes als quals m'he referit–, és evident que la Sentència ha donat la raó a la Diputació, i és evident que la Sentència ha declarat parcialment inconstitucional la legislació reguladora del Pla únic d'obres i serveis, que és el que he dit, i en això em ratifico.

I, hi insisteixo, no he parlat només d'aquesta: he parlat de vuit sentències; cap de les altres vuit, evidentment, me les pot contradir. I és evident que totes vuit posen de manifest aquesta actitud abusiva, podríem dir, de la política de la Generalitat en relació amb els ajuntaments, en el sentit de traspasar sistemàticament càrregues econòmiques que no tenen els ajuntaments cap obligació de suportar i de negar-los transferències, recursos o àmbits d'autonomia als quals tenen dret.

5642

Bé, l'expressió «extorsió», bé, si vol, la podem matisar tot el que vulgui. Primera, encara que pensés que hi ha hagut extorsió, no tinc obligació de denunciar-ho. És una facultat que tinc, i no tinc cap interès a exercir-la, perquè entenc que en el debat polític no hem de recórrer cada dos per tres a les querelles criminals. No és la meua intenció, no ho he fet mai, ni ho penso fer mai.

Ara bé, parlant en el colloqui, en el debat polític, a mi no se m'acudeixen altres adjectius, o gaires altres adjectius, a l'hora de definir una situació com la que es va produir en la reunió de la Comissió de cooperació local i que abans he intentat explicar. I, a més a més, li he demanat, senyor conseller, fins a quin punt vostè la compartia, aquesta actitud, o la desmentia o la desautoritzava.

L'actitud és molt clara; hi havien molts testimonis, i, a més a més, el comportament de la Direcció General està perfectament documentat. A més a més, em consta que hi varen haver converses molt clares en aquest sentit: «Si no retireu el recurs, no us podem donar la subvenció.» I la documentació, la proposta de la Direcció General que expressa clarament aquesta pressió..., si vol, no faré servir la paraula «extorsió»; tampoc la penso retirar en el debat polític. No sé com dir-ne d'aquesta actitud «o retires el recurs o no hi ha subvenció. Això vol dir que no podem recórrer contra les decisions del Govern, es nega aquest dret a recórrer. És que quan el Govern de la Generalitat o el Parlament de Catalunya han recorregut contra lleis estatals s'ha donat en algun cas aquesta actitud de dir: «Com que ens recorreu, ara no us donem transferències.»? A una persona que recorre perquè li han denegat una subvenció per remodelar el seu habitatge, si presenta un recurs davant de la Direcció General li diran: «Com que recorres, et talleu l'aixeta dels recursos.»? És això, aquesta actitud. I aquesta actitud, francament, és molt antidemocràtica, és una actitud clarament contrària a un principi fonamental de la Constitució, com és el dret d'accés a la justícia. Té una gravetat extrema, senyor conseller. I li agrairia, hi insisteixo, que em digués si vostè la comparteix o si vostè la desautoritza radicalment.

Res més. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Governació

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Miri, a mi em sap greu que..., jo avui esperava un altre tipus d'interpellació, la veritat. És a dir, jo pensava que avui tindríem l'oportunitat de debatre, amb, escolti, tota la passió que vulgui, des del punt de vista polític, cap a on va tot el tema dels ens locals, el capteniment del Govern pel que fa als ens locals; és a dir, que poguéssim donar línies de futur, quins són els projectes que el Govern té en aquest aspecte. I així venia jo mentalment preparat, no?, per explicar això. Evidentment, a la vista de la seva interpellació, jo he hagut de corregir el tema.

Quatre punts. Primer, jo no he donat una versió de la Sentència del Tribunal Constitucional: jo m'he limitat a llegir els punts de la Sentència, res més. I si no la té la hi faré arribar.

Segon, li torno a dir el d'abans: a mi em sembla que hi ha coses que la mateixa evidència dels fets, doncs, ho desmenteix, no? Parlar d'actituds abusives del Govern de la Generalitat..., miri, jo crec que si les actituds abusives del Govern de la Generalitat, durant divuit anys, haguessin sigut la del menysteniment, la de l'ofec als municipis, ni hi haurien sis-cents i escaig municipis de la coalició de govern, ni a les eleccions del Parlament de Catalunya els ciutadans d'aquests municipis votarien aquesta opció, perquè haurien demostrat que no se'ls té en compte en tot un seguit de coses. Parlar que nosaltres anem ofegant, des del punt de vista de recursos econòmics, quan les xifres que hi ha en els diferents pressupostos avalen el contrari, també em sembla, doncs, la veritat, una mica fer un castell de fums.

Sí que coincideixo amb vostè en una cosa. És a dir, no és bo que la política entri en el tema de querelles criminals. Jo en sóc totalment antipartidari, perquè, entre altres coses, això demostra el fracàs del que ha de ser el diàleg entre grups i entre legítimes posicions polítiques. El que sí que passa és que, a vegades, jo crec que potser en la gestió i en el fragor de la batalla, doncs, es poden dir algunes expressions que, com que després sí que queden escrites en el *Diari de Sessions*, s'han de poder matisar. I com a tal, amb aquesta matisació que ha fet vostè, em dono per satisfet.

Per últim, miri, de la Comissió de cooperació local, jo lamento no poder-li donar la satisfacció aquesta de dir que aquí s'ha produït una extorsió o una cosa així.

És evident que el Govern de la Generalitat mai ha impedit o ha intentat —ni hauria pogut, suposant que ho hagués volgut fer, que no ho ha fet mai, eh?—, ha intentat evitar el dret fonamental de l'empara en els tribunals. Una altra cosa és, una altra cosa és, hi insisteixo, que, si hi ha pendent una..., doncs, una situació, en aquest cas, jurídica, doncs, escolti, mentre això està *sub iudice*, es pugui pensar en la possibilitat d'avançar, de tirar endavant o d'aturar-se. Ja li dic, admeto la possibilitat que..., dius, això, com es va plantejar, podia donar peu a pensar això (*remor de veus*), però ni tan sols..., però jo crec que en cap cas li puc admetre les altres consideracions.

Jo, senyor Mir, estic a la seva disposició perquè em torni a interpellar quan vulgui i aquesta... no diré ocasió perduda, que hem tingut avui, perquè, doncs, ha donat peu que puguem, vostè i jo, debatre alguns aspectes que a vostè el preocupaven, però sobretot estic a la seva disposició per mirar també de cara al futur i, eventualment, i dialècticament, llavors, barallar-nos sobre quines han de ser aquestes previsions de futur.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Alteració de l'ordre del dia

Aquesta presidència ha de proposar al Ple de la cambra una modificació de l'ordre del dia, que té la conformitat dels diputats interpellants i dels consellers interpellants: és la de substanciar en primer lloc el punt desè abans del punt novè. Hi ha la conformitat per part del Ple de fer aquest petit canvi? (*Pausa.*) Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la reforma de l'atenció primària de salut a Catalunya

Per tant, passarem ara a substanciar el desè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la reforma de l'atenció primària de la salut a Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula per exposar la interpellació la diputada senyora Carme Figueras, per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, senyor conseller, contínuament ens estan dient que el sistema sanitari català és modèlic. Si bé és veritat que s'ha consolidat una xarxa d'hospitals comarcals –nosaltres creiem com a fruit, també, de la col·laboració amb el món municipal– que ha suposat una millora en l'accessibilitat i qualitat assistencial dels ciutadans a Catalunya, en el terreny de l'atenció primària de salut la situació de Catalunya nosaltres creiem que no és tan modèlica. Catalunya és a la cua de la reforma de l'assistència primària de salut amb relació a la resta de comunitats autònomes de l'Estat. La Llei d'ordenació sanitària de Catalunya preveia el desplegament de la reforma abans del 31 de juliol del 96. Aquesta previsió legal no només no s'ha complert, sinó que l'endarreriment ha estat molt considerable durant aquests anys. S'ha anat consolidant, en aquests anys, un important greuge comparatiu, amb una cobertura molt desigual de l'atenció entre uns i altres ciutadans: els ciutadans atesos a la primària reformada i els de la primària no reformada.

Pel que fa als professionals, el permanent retard en el desplegament de la reforma en un escenari de crisi pressupostària ha produït que s'hagi passat d'uns primers anys on el clima de debat i de guanys de millora eren evidents a un clima més de desencís i d'irritació. El bloqueig de la reforma s'ha fet notar també en la redefinició del paper dels professionals a la primària. Contínuament, des del Grup Socialista en aquest Parlament, hem reclamat del Govern de la Generalitat que, davant del fet d'aquest incompliment de la Llei pel que fa al desplegament de la reforma per problemes pressupostaris, procedís a encarar el problema i a mirar endavant; hem reclamat una planificació del temps seriosa del desplegament de les àrees bàsiques de salut que encara no s'han constituït, que contempli un pla d'anualitats, un mapa d'actuacions en el territori i un pla d'inversions en centres d'atenció primària, de manera que cada municipi de Catalunya i cada ciutadà que encara no disposa de l'atenció primària reformada pugui

saber amb certesa quan li tocarà i quan de temps haurà d'esperar.

Des de fa temps, contràriament, nosaltres creiem que s'està consolidant una situació –valgui la redundància– contradictòria: d'una banda, des del Departament de Sanitat es fa un discurs sobre el grau d'importància que té i ha de tenir l'atenció primària de salut en el sistema sanitari i, d'altra banda, s'hi dediquen menys recursos cada any i no se li dóna la consideració que hauria de tenir en el conjunt del pressupost. El que nosaltres ens temem és que l'evolució de les pautes que han de marcar l'atenció primària de salut estigui anant a la baixa. Així les places, per exemple, que queden vacants d'assistents socials o treballadors socials, segons la denominació que se'ls vulgui donar, no es cobreixen: de les cent quaranta places –en una resposta parlamentària que vostè ens va donar–, cent quaranta places acordades, només noranta-dues estan cobertes; d'aquestes noranta-dues, dotze són compartides entre diferents equips. Tampoc es cobreixen totes les places d'odontòlegs; el suport primari de l'atenció a la salut mental està literalment col·lapsat a les llistes d'espera; el treball de metges i metgesses de capçalera cada vegada creiem que està més desvaloritzat...

Pel que fa al Pla d'atenció a la dona, que és un pla concebut inicialment com un espai de prevenció i educació sanitària, fruit de la lluita de molts anys de molts grups de dones arreu del territori, aquest Pla ha anat evolucionant en molts casos cap a una clara interferència de la feina del metge de família i la creació de circuits alternatius que deixen de banda els metges de capçalera. Les dones són ateses per una llevadora que deriva la pacient al ginecòleg: això comporta que les dones només són ateses en funció de la seva salut reproductiva sense atendre altres problemes de salut que les dones també tenen, i no es dóna ni es concep l'atenció a les dones des d'una perspectiva d'atenció integral a les dones, sota la pantalla d'una pretesa atenció específica.

Un altre aspecte molt més concret en què trobem una gran diferència entre el discurs teòric i la situació real és el de l'atenció domiciliària. Tot i que existeixen potents raonaments a favor de la seva potenciació, amb l'objectiu d'obtenir una major eficiència del sistema i facilitar una millor qualitat a l'entorn dels malalts, la realitat ens demostra que no s'ha afrontat realment la situació, i que solucions adoptades en alguns casos com per exemple els dos PADES, en ocasions, a vegades, provoquen distorsions en el funcionament del sistema. D'altra banda, la participació dels usuaris i de la comunitat en la planificació i en el control de la gestió dels centres és pràcticament nulla: no s'han desplegat els òrgans de participació de la Llei d'ordenació sanitària i la participació dels ajuntaments en els centres de primària és gairebé escassa. Voldríem saber també, senyor conseller, què vol dir aquesta situació de transició que volen posar en pràctica, què voldrà dir a la pràctica l'aplicació d'aquest decret de flexibilització de la reforma de l'atenció primària, i també quant de temps preveuen que duri aquesta transició.

També es produeixen massa sovint clares disfuncions en el que seria la coordinació entre els dos nivells assistencials, el de la primària i el de l'atenció hospita-

5644

lària, on està l'atenció especialitzada. Creiem que hi ha una permanent repetició de proves complementàries en els diferents nivells assistencials; una duplicitat dels sistemes de registre en els diferents nivells, sense possibilitat d'utilització compartida –això no ho diem només nosaltres: hi han estudis que avalen el que estem dient–; el sistema és poc flexible –ni el pacient ni el metge de capçalera poden triar l'especialista a qui consulten–; la comunicació entre els dos nivells, el del metge de capçalera i els especialistes dels hospitals, és escassa i a vegades nulla –moltes vegades depèn només de la informació verbal que el mateix pacient porta d'una banda a l'altra, que freqüentment és errònia i insuficient–, i també, d'altra banda, a l'era de les noves tecnologies i de la informació, creiem que no existeix una comunicació informatitzada i bidireccional entre els diferents nivells assistencials i que la programació de les visites als especialistes o bé de les proves complementàries moltes vegades es converteix en un autèntic calvari per als usuaris, que sovint han d'anar fent tràmits burocràtics d'una banda a l'altra quan amb una bona organització planificació i voluntat política de servei a l'usuari podria solucionar-se des de les àrees bàsiques de salut.

L'estat actual de la reforma a Catalunya dona –com deia abans– diferències molt grans entre unes i altres regions del territori. A Barcelona ciutat, el tant per cent de població coberta és d'un 44%, seguit de Girona, amb un 61%, i el Barcelonès nord i el Maresme, amb un 62%. Aquestes són dades actualitzades per nosaltres el mes de maig del 98 en base a les dades que tenim de les diferents àrees bàsiques de salut posades en marxa i de les pròpies memòries de la Conselleria pel que faria a l'any 96.

El temps que els metges de la xarxa reformada dediquen al pacient en la consulta és molt superior al que dediquen els metges que exerceixen a la primària no reformada: a la xarxa reformada els metges fan vint-i-sis visites al dia i a la xarxa no reformada en fan quaranta-dos; en el cas del pediatre –que el pediatre, en la xarxa reformada, visita fins als catorze anys– són dinou, les visites, i en la no reformada –que visita fins als set anys– són deu, les visites que fa al dia.

En la prescripció farmacèutica també observem una important diferència entre una xarxa i l'altra: a la xarxa reformada es fan 10,6 receptes per habitant i any i a la xarxa no reformada 17,11 receptes; a la xarxa no reformada, per tant, es fa un 61,4% més de receptes que en la reformada. Nosaltres creiem que avançar en el desplegament de la reforma implica avançar també, doncs, en l'eficiència, ja que la despesa farmacèutica –motiu de preocupació, pel seu continu creixement, per a tots plegats– és menor a la primària reformada. I, si bé és prou clar que avançar en la reforma vol dir avançar en qualitat, en l'atenció a l'usuari, també en termes econòmics avançar en la reforma significa un estalvi a llarg termini per aquest doble motiu: perquè, d'una banda, es millora la capacitat resolutiva dels problemes de salut en el nivell més econòmic del conjunt del sistema sanitari –evitant moltes vegades, fins i tot, ingressos hospitalaris a temps–, però d'altra banda disminu-

eix la despesa farmacèutica, que avui dia representa la quarta part de la despesa del conjunt de la sanitat.

Valdria la pena, conseller, que, d'una vegada, acceptessin que cal aquesta planificació. El Grup Socialista una vegada més presentarà en la Moció la proposta que es faci aquesta planificació del desplegament de la reforma de l'atenció primària, que l'aprovi aquest Parlament, marcant prioritats, marcant un calendari possible, amb un pla d'inversions d'acord amb un mapa d'actuacions, amb criteris objectius, perquè ja és hora que cada municipi sàpiga quan li tocarà la reforma i quan se li faran les inversions necessàries per poder-la fer, i que això no depengui de si uns ciutadans o no, o uns o altres municipis protesten més o menys, si recullen més o menys signatures, o si l'alcalde és d'un color polític o és d'un altre o si protesta més o protesta menys, senzillament... Aquesta, com dic, serà la nostra moció, i reclamem una vegada més que aquest tema es faci.

El Departament d'Ensenyament, bé..., més a *trancas y barrancas* que bé, sí que va fer aquest mapa de desplegament; és un mínim, crec, que hi hagi aquesta planificació...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps. Tindrà temps per a la rèplica.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Aquesta planificació que doni una tranquil·litat als ciutadans de Catalunya en aquest sentit.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable senyor conseller, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, senyora Figueras... Bé, d'entrada, el que li haig de dir és que li agraeixo totes les lloances que fa a la reforma de l'atenció primària. Recordi que aquesta reforma l'hem impulsat nosaltres; li agraeixo que digui que funciona tan bé –podria ser que tampoc funcionés.

Miri, per nosaltres l'atenció primària és una prioritat, pel Govern de la Generalitat, però també, també ho és, a la vegada, donar una atenció sanitària de qualitat a la gent gran malalta, per exemple, o als malalts crònics, o als malalts terminals, com també ho és oferir progressivament uns serveis de salut mental plenament integrats en el sistema sanitari, per no parlar de la modernització i la consolidació de la xarxa d'hospitals comarcals, el desplegament de nous equips de radioteràpia, la ressonància magnètica, etcètera, etcètera. I, per tant, en aquesta atenció sanitària global –jo em pensava que vostè avui ho utilitzaria, no ho ha fet–, doncs, no estem, com vostès han dit aquests dies, a la cua de l'Estat es-

panyol, perquè es pot mirar, es pot mirar un aspecte del sistema sanitari, però s'ha de mirar en el seu conjunt.

Miri, la implantació de la reforma de l'atenció primària, que té els seus avantatges indubtables –per això l'estem fent–, comporta una despesa econòmica important, i en qualsevol cas, superior a la dels serveis de la xarxa no reformada, bàsicament amb relació a dos aspectes: les inversions per a la construcció, remodelació i equipament de nous centres d'atenció primària i consultoris locals –val a dir que des de l'any 1991 s'han destinat a Catalunya més de 45.600 milions de pessetes a aquest àmbit assistencial–, i després les despeses de funcionament, tant pel que fa al capítol de personal com pel que fa a la contractació de béns i serveis. Amb dades de 1996, a la xarxa reformada, per habitant, hi havia 13.081 pessetes/any i a la xarxa no reformada 8.239 pessetes/any: per tant, posar en funcionament un equip d'atenció primària representa un increment del 58,7%, i això fa, aquest important increment de costos de la reforma –que no vol dir que sigui més cara–, les successives insuficiències dels escenaris econòmics i el fet de no haver prioritzat únicament i exclusivament la reforma, senyora Figueras, sinó haver prioritzat altres aspectes, per tenir aquest sistema sanitari, doncs, fa que s'hagi produït un alentiment.

Nosaltres seguim planificant el desplegament de la reforma de l'atenció primària no pel color de l'alcalde –i un dia ens podríem entretenir a veure on hi ha centres d'atenció primària, on hi ha àrees bàsiques i el color dels alcaldes; si vol un dia ho farem–, atenent bàsicament criteris de necessitat, criteris d'oportunitat, de factibilitat i d'equitat.

Miri, en aquest moment la cobertura poblacional arriba al 66,6% de la població, en aquest moment, i li haig de dir també que, pel que fa a les inversions, perquè vegi que això continua sent una prioritat pel Govern de la Generalitat, estem construint en aquest moment 13 nous centres d'atenció primària, n'estem remodelant 4, estem pendent d'iniciar les obres d'uns altres 4 centres, hem signat convenis amb els ajuntaments per a la construcció de 7 centres i estem treballant en la redacció dels projectes de 12 nous centres.

Vostè esmentava: «què vol dir això del model tradicional, o aquestes millores a la xarxa tradicional». Miri, amb la finalitat de no crear el que vostè en diu «ciutadans de primera i de segona», li explicaré per nosaltres què vol dir introduir millores de qualitat en el que podria ser, doncs, això, xarxa tradicional o xarxa no reformada. Nosaltres hem començat a establir un model de transició. S'estan introduint, per exemple, un seguit d'activitats que abans no es realitzaven com, per exemple, la utilització de la història clínica, la introducció d'activitats preventives, dedicació horària més àmplia per part dels professionals, programació de visites, utilització de protocols clínics, consultes d'infermeria pròpia, sessions clíniques, coordinació amb els especialistes i els hospitals, etcètera. Avui en aquest moment el que en podríem dir aquell model de transició abasta 1.320.000 persones a Catalunya. I en aquest sentit varem aprovar, doncs, aquest decret, el Decret 104/1998, del 28 d'abril, que ens permetrà, per exemple, entre d'altres coses, crear places de professionals amb

una dedicació horària més àmplia, és a dir, passar de les dues hores i mitja a les sis hores sense necessitat de reconvertir tot l'equip d'atenció primària.

Vostè sempre parla d'estudis i ara també ha comentat alguns estudis i aquest cap de setmana, doncs, vostès van fer públics uns estudis per demostrar que Catalunya, doncs, estava a la cua, a la cua en tot cas, pel que deien vostès, en l'atenció primària. Sorprenentment, doncs, es construeix tot un seguit de desqualificacions a l'acció de Govern en base a unes dades del 1994 i sense tenir en compte, per exemple, que això, que són dades de 1994 i som al 1998, que des de llavors hem obert a Catalunya 74 nous equips d'atenció primària. De fet, fa servir, per exemple, vostè, un paràmetre, habitants per metge, que no vol dir res; vull dir, vol dir ben poca cosa si no està ponderat per diversos factors com la dispersió geogràfica, el nivell socioeconòmic de la població, la piràmide poblacional, la dedicació horària d'aquests professionals... Miri, per exemple, cal recordar que la meitat dels habitants de Catalunya està concentrada en àrees metropolitanes en unes proporcions molt diferents a les de les comarques de l'interior. Si analitzem el que passa a Lleida rural i veiem aquesta proporció entre habitants i metge, que, ja li ho dic, no vol dir gaire cosa, per exemple, el que passa a Lleida: tenim 1.114 habitants per metge. Si ho traslladem, per exemple, a la demarcació de Tarragona, tenim 843 habitants per metge. Per tant, el que seria més correcte, ho dic per al proper estudi, seria comparar els nuclis urbans amb els nuclis rurals. Segons les darreres dades disponibles que tenim nosaltres, a Catalunya hi ha 1.538 habitants per metge i no 1.791 com vostès van explicar als mitjans de comunicació aquest cap de setmana. I, per tant, estariem millor, utilitzant la metodologia que vostè ha fet servir, que a Ceuta, Melilla, Múrcia, Andalusia, Balears, Cantàbria, Canàries, Madrid i Astúries. Hi ha moltes coses que cal tenir presents si el que es vol fer és una anàlisi rigorosa i l'únic..., o no es vol fer una anàlisi demagògica.

Perquè l'atenció primària, miri, és una peça clau del sistema; jo hi insisteixo. Però no hi ha cap dubte que tenim un sistema en el qual el pes dels hospitals és important. I aquesta és una realitat, no la podem obviar i, per tant, parlar únicament i exclusivament de la primària sense tenir en compte l'atenció que es presta des dels hospitals comarcals, i això a més a més no es dona a altres comunitats autònomes, doncs, crec que són unes anàlisis que no s'ajusten a la realitat. Caldria, també, si s'ha tingut en compte quan es fa, doncs, aquest tipus d'anàlisi, els metges que treballen en els serveis d'urgències, si s'han tingut en compte els pediatres, si també s'han posat aquí dintre o si hi han posat els odontòlegs. Hi ha un altre fet molt important: si volem analitzar l'atenció primària hem de tenir present el pes del personal d'infermeria, i no a tot arreu s'ha desplegat de la mateixa manera. Nosaltres a Catalunya hem volgut potenciar des del primer dia el personal d'infermeria, que descarrega de tasques assistencials els metges i desenvolupa un paper fonamental en el seguiment dels malalts crònics o en tasques d'educació sanitària. Una dada que penso que és bona: el personal d'infermeria de l'ICS va realitzar l'any 1996 més de set milions de visites.

5646

Vostè ha parlat del PADES i ha intentat restar-li importància; fins i tot ha dit que creava unes situacions problemàtiques –he intentat entendre. Bé, els PADES actuen principalment en l'àmbit de la xarxa no reformada. I de PADES no n'hi ha, a Ceuta i a Melilla; no n'hi ha, no en tenen. I, per tant, analitzar el que és l'atenció sanitària encara que sigui l'atenció primària no es pot analitzar aïlladament. De PADES només n'hi ha a Catalunya, i els PADES..., miri, l'any 1997 es van atendre més de 10.000 malalts, més de 10.000 malalts es van atendre pels PADES que donen suport als metges d'atenció primària. Per tant, jo crec que, quan ens apropem al sistema sanitari, és una realitat, no hi ha cap dubte, la reforma de l'atenció primària no arriba al cent per cent de la població. Això, evidentment, és una dada –aquesta sí que és objectiva–, arriba al 66,6% de la població, però, escolti, hi ha un model, avui en aquest moment, de transició que arriba a més d'un milió de persones i tenim altres recursos al voltant de la reforma de l'atenció primària. I els equips PADES són un recurs extraordinari.

D'altra banda, per continuar analitzant d'alguna manera aquestes xifres que s'han difós, doncs, aquest cap de setmana. Home!, vol dir que també no es pot obviar un sistema d'atenció sociosanitària que no és en altres llocs i que, per tant, això és un suport molt important per al metge. Miri –després em referiré a algunes altres coses que vostè ha tractat–, nosaltres continuarem desplegant i consolidant el model de manera uniforme, segons les disponibilitats pressupostàries que tinguem, tant pel que fa a l'atenció primària però també –també en altres àmbits assistencials, i per això obrirem l'Hospital de Mataró després d'haver obert un hospital a Blanes fa cinc anys, i deu anys, un hospital a Móra d'Ebre.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula la senyora diputada per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, vostè em diu que l'atenció primària l'han impulsat vostès. Jo crec que s'ha impulsat a tot l'Estat i que és part de la reforma sanitària que, en bona part també, els socialistes a nivell d'Estat hi tenim molt a veure. I per això diem les lloances de l'atenció primària, i del que ens queixem és que Catalunya estigui a la cua en la reforma de l'atenció primària, que sí que ho he dit, ho he dit només al començament. Només he començat ja he dit que Catalunya està a la cua de la reforma de l'atenció primària. Perquè aquestes dades que nosaltres hem utilitzat, que no són del 94 com vostè està dient, quan parlem de la comparació de la reforma de l'atenció primària a tot l'Estat, són dades de l'any 96. I aquí, l'any 96 la mitjana de reforma de població coberta, de la reforma de l'atenció primària arreu de l'Estat és del 80%. I l'any 96 Catalunya estava al 57%, i està a la cua, perquè només Galícia té la primària menys reformada que Catalunya. Aquest és un model que s'està implantant a tot l'Estat i que està implantat a un nivell del 80% i que

avui dia, el maig de 1998, a Catalunya està al 65% de cobertura de la població.

Vostè em diu que ho fan amb criteris d'efectivitat, d'equitat, el desplegament de la reforma. Doncs, aleshores, quin inconvenient hi ha a planificar? Quin inconvenient? Si els criteris són d'efectivitat i són d'equitat, planifiquem sota criteris objectius, que hi estarem d'acord, si aquest no és el problema! Ara, també em diu, d'una altra banda, que estan construint 13 nous CAP d'atenció primària, 13 nous centres, amb GISA. I com els estan construint? Doncs, miri, resulta que les obres de..., l'impost d'adjudicació d'aquests 13 nous CAP d'atenció primària a GISA puja un 13,35% més en total que els preus de la licitació, que la suma dels preus de licitació. Senyor conseller, com es pot adjudicar per sobre del preu de licitació, percentatges per sobre..., fins i tot que arriben fins al 30%? Perquè hi ha un CAP, per exemple, la reforma del CAP del Tarragonès que s'adjudica un 29% per sobre del preu de licitació o el CAP de Singuerlín, que és un 22,5% per sobre. Ja ho dic, un 23% més, el CAP de Manso. En total hi ha una diferència de preu que paguem a GISA de 326 milions de pessetes. Amb aquests diners pagats de més, respecte a si ho hagués fet la Conselleria, tindríem dos CAP més, dos municipis més que podrien tenir un CAP.

Jo li preguntava pel model de transició. Vostè m'ha dit algunes coses del model de transició, però aquest model de transició també és el que les ràtios dels metges..., que puguin tenir el número de pacients per metge arribi a 2.500 pacients per metge? Això és el que denunciava ahir, abans d'ahir, el Sindicat de Metges de Catalunya. Això és el que denunciava. I, de fet, les ràtios es treuen, les ràtios que hi havia. És que aquesta protesta pel tema de la reforma no la fem només nosaltres, no la fem només els grups de l'oposició; també es queixen de la massificació i de l'increment del límit de nombre de pacients per metge el mateix Sindicat de Metges de Catalunya, que no és precisament un sindicat on siguin dels nostres, no es pot dir això, que siguin dels nostres. I si no, que preguntin als metges de la primària quants pacients tenen cada un dels metges.

Vostè m'ha donat unes ràtios pel que seria el nombre d'habitants per metge que nosaltres vam publicar. Aquestes eren les úniques dades que eren del 94, perquè a les memòries del Departament i a les memòries del Servei Català de la Salut no vam trobar cap referència a això, perquè quan les dades no els són favorables no les publiquen! Perquè aquesta és una dada que no publiquen les memòries del Departament de Sanitat, ni les memòries del Servei Català de la Salut. Si les tenen, per què no les publiquen? Per què no les publiquen a les memòries? No és un tema prou important, quants habitants tenim per metge a Catalunya? I si les vol publicar per regions sanitàries, perquè és diferent l'àmbit rural que l'àmbit metropolità, em sembla molt bé, però publiquin-les per regions sanitàries, que no les publiquen. Aquestes dades, de les memòries, aquesta diputada no les ha pogut treure. Les ha hagut de treure d'un anuari, d'un anuari de l'any 97 que la comparació que tenia era de l'any 94. I vostè després va i apareix per TV3 la nit del dissabte demanant contestar la nostra roda de premsa que havíem fet el dia abans, i diu: «El que els

socialistes diuen són dades del 94, no són reals perquè hem reformat des de llavors 70 CAP.» En cap moment el Grup Socialista ha parlat de les àrees bàsiques amb data del 94. Ha parlat de les àrees bàsiques de salut en funcionament el maig del 98. I del que vam parlar del 94 és del nombre d'habitants per metge. I que preguntin als metges de primària quants habitants hi ha per metge a Catalunya i, sobretot, que preguntin als metges de primària que ara els ho volen posar a 2.500.

Res més i moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller de Sanitat.

(*Remor de veus.*)

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, bé, les dades sempre es poden veure d'una manera o d'una altra. No les publiquem perquè no tenen cap importància, senyora Carme Figueras. No, no té importància! Escolti, no, no hi insisteixi, en això. És que al final resultarà que haurem de classificar els medicaments segons el seu nom, segons vostè que ho va dir aquí... (*Veus de fons.*) No, no, vostè ho va dir, que el Fluimucil no es podia treure perquè *fluïdificava* els mocs. Jo estava esperant realment que em preguntessin si el Viagra s'havia d'incloure o no buscant el nom, no? A veure si *viagra*... ho estic fent, i segurament quan ho trobi li ho explicaré.

Escolti, la ràtio de metge per habitants, la ràtio aquesta de metge per habitants, escolti, és una ràtio que s'ha de mirar de moltes altres maneres. No és el mateix un metge que està en una població de 438 habitants, que és un metge per a 438 habitants..., perquè nosaltres hauríem pogut fer una reforma traient els metges dels pobles i concentrant-los en els centres d'atenció primària, com s'ha fet, com s'ha fet a Andalusia, per exemple. Ja li portaré també un retall de diari que ho explica. També ho hauríem pogut fer. Per tant, mirar això, que és el que vostès van dir: «Escolti, darrere de tothom, darrere de tothom perquè resulta que tenen, doncs, 1.700 habitants per metge.» No vol dir res, no vol dir res perquè pot ser població molt jove que té molt baixa freqüentació i, per exemple, és millor posar un pediatre o pot ser població més envellida. Per tant, per això no la publiquem, perquè no hem de publicar una dada que no té valor; per tant, no ho publiquem. Publiquem les àrees bàsiques que tenim, el nombre d'àrees bàsiques que tenim, i dintre de les àrees bàsiques, sí que pots trobar la proporció, doncs, d'habitants/metge, la proporció d'habitants/infermeria, etcètera. Però fins i tot nosaltres vam modificar aquesta relació. La vàrem modificar perquè si no tens en compte les condicions de salut d'aquesta població, no té sentit això, no té sentit. És com ara dir que tenim pocs o que tenim molts llits a Catalunya, si ara es fa cirurgia major ambulatòria, si hi ha hospitals de dia, si hi ha centres de dia, si es pot operar un malalt i el cirurgià estar a Palma de Mallorca

i operar el malalt aquí. Hi ha ràtios que perden..., sí, sí, diu: «Escolti, no les publiquem perquè no els va bé.» No és cert. No la publiquem, perquè avui aquesta ràtio no té pes. No té pes i, per tant, per això no l'hem publicada. Però, en tot cas, ja li he dit la ràtio que teníem; ara, en dades, les últimes, 1.500 habitants per metge. Per tant, com li he dit, no estàvem, nosaltres, a la cua.

Jo insisteixo molt també en el fet de comparar aquestes dades, i quan comparem o volem intentar parlar de població que està discriminada o no discriminada... Li he dit abans que nosaltres hem prioritzat i tenim una priorització de totes les àrees bàsiques –i ho tenim classificat per prioritzar el seu desplegament i això està fet des de fa molt de temps, eh?–, però quan analitzem les àrees bàsiques en la concentració urbana o en la concentració rural..., i avui hem primat bàsicament la població en l'àmbit rural. Home, per què?, per què? Perquè en l'àmbit urbà hi ha altres serveis, es concentren altre tipus de serveis i, en aquest sentit, doncs, tenim els hospitals que estan més propers a les àrees urbanes, tenim els centres d'especialitat, tenim els centres de salut mental, tenim el 061 i podríem dir que la població està sanitàriament més coberta, perquè utilitzant aquest símil que fa vostè, home, doncs, un ciutadà de Constantí, per exemple, un cas o d'un altre..., d'un municipi que no té un hospital allà, doncs, també podria dir que està sanitàriament..., que està agreujat i aquesta no és la situació. Per tant, jo crec que..., escolti, nosaltres hem prioritzat desplegament àrees rurals i després en les àrees urbanes en determinats districtes.

Vostè també ha parlat de la ciutat de Barcelona. No és el 44, és el 46,4. Fa poques setmanes vam posar en funcionament el Centre d'Atenció Primària de Rio de Janeiro. A la ciutat de Barcelona, a més a més, voldria destacar un fet que vostè ha omès però que és un fet molt important, i és el compromís assolit en el si del Consorci Sanitari de Barcelona, del qual sóc president, d'impulsar la reforma de l'atenció primària a la ciutat de Barcelona per al període 1998-2000 que ens permetrà, que ens permetrà fer tot un conjunt d'inversions i que l'any 2000 tindrem una cobertura poblacional a la ciutat de Barcelona al voltant del 70%. Paral·lelament a això i per tal de millorar l'atenció a la ciutat de Barcelona, continuarem impulsant aquell model de transició, i esperem que en aquests dos anys un 15% més de la població –per tant, estariem parlant del 85% de la població– estaria coberta amb reforma de l'atenció primària, i el 15% amb reforma o model de transició.

Abans vostè m'ha dit una cosa que m'ha parlat dels especialistes. Miri, l'Insalud sap com va fer la reforma de l'atenció especialitzada? Doncs li va canviar el nom; allí on posava *Ambulatorio* va posar *Centro de salud*. Nosaltres no ho hem fet, això. Nosaltres el que hem fet és introduir l'activitat especialitzada extrahospitalària en els hospitals, que té un cost important, i avui, doncs, tenim més del 50% de plans directores ja consolidats, i funciona molt bé i s'eviten duplicitats. Perquè, és clar, vostè m'ha posat una sèrie de coses que no funcionen bé. Hi ha coses que s'han de millorar, però, en definitiva, el global... Escolti, introduir, integrar els metges d'atenció primària, perdó, integrar els especialistes en els hospitals, això no s'ha fet en altres llocs. Sí, s'ha fet

5648

dient: «Miri, vostè depèn d'aquell cap de servei.», però no realment integrant-lo funcionalment en l'equip, eh?, no traslladant els metges que visiten, que dels hospitals van a visitar als ambulatoris. I això s'ha fet d'aquesta manera.

Hi ha un altre fet que també nosaltres no hem fet. Nosaltres no hem desplegat la reforma sota les directrius d'*orden y mando*, i això s'ha fet en el territori de l'Insalud. I, per tant, hem respectat els drets adquirits dels professionals i els continuarem defensant. Home, m'ha sorprès la defensa que feia d'aquest sindicat, m'ha sorprès, però, en tot cas, en prenc nota, en prenc nota. No, en tot cas, ja sé que ha dit que no eren dels seus, ja ho entenc. Però, a veure, que hi hagi un sindicat per un problema laboral que faci una..., que en aquest moment, doncs, estigui fent una protesta, que és veritat que l'està fent...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps. Li demano que acabi.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el futur dels fons estructurals de cohesió de la Unió Europea

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el futur dels fons estructurals de cohesió de la Unió Europea, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula per exposar la interpellació el diputat senyor Daniel Terradellas, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Terradellas i Redon

Honorable president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, la segona meitat dels anys 80 va significar un pas important en la política de la llavors Comunitat Econòmica Europea en fomentar l'equilibri de les regions i els Estats de la futura Unió Europea, sobretot perquè l'ingrés d'Espanya i Portugal encara subratllava més les desigualtats existents i feia necessari un nou impuls equilibrador per aconseguir l'objectiu del Mercat Únic per a l'any 92.

Amb l'esforç de molts dirigents polítics es va impulsar el conegut paquet Delors II, que proposava un quadre financer per al curs 93-99 mitjançant la reforma dels fons estructurals, als quals més tard es van afegir els anomenats fons de cohesió. Amb aquests recursos econòmics, que signifiquen més de la tercera part del Pressupost de la Unió Europea, es pretén que hi hagi més igualtat d'oportunitats entre les regions i els països que formen la Unió.

Els mecanismes de distribució d'aquests fons es basen en els paràmetres de riquesa, dels territoris o de les zones elegibles; la més important, gairebé dues terces parts dels fons estructurals, es destinen a les zones que tenen menys del 75% del PIB de la Unió Europea. A Espanya estan significant milers de milions anuals que cofinancen actuacions de les diverses administracions que actuen en gairebé tot el territori de l'Estat excepte l'Aragó, Balears, Madrid, Navarra, la Rioja, el País Basc i també Catalunya, que tenim la sort de no reunir els paràmetres de subdesenvolupament per estar en les anomenades zones d'objectiu 1 de la Unió. En canvi sí que tenim dret a beneficiar-nos dels recursos europeus destinats a les zones elegibles de l'objectiu 2, que són les àrees que necessiten la reconversió industrial, i també de les anomenades zones d'objectiu 5.b, que necessiten el foment en la vida rural.

També ens beneficiem de les actuacions provinents de l'objectiu 3, que és la lluita contra l'atur de llarga durada, de l'objectiu 4, pel foment de la inserció laboral dels joves, i de l'objectiu 5.a, pel foment de les modernitzacions agràries. Per poder atacar aquests dèficits, la Unió Europea fa ús del Feder, del Fons Social Europeu, del Feoga i de l'IFOP. Uns quatre milions de catalans, senyores i senyors diputats, ens beneficiem de les zones d'objectiu 2: la majoria, de les comarques de Barcelona, 3, de Girona i 4, de Tarragona. I 372 municipis de les comarques rurals de Girona, Lleida i Tarragona poden adherir-se a les ajudes de l'objectiu 5.b. En aquesta part dels fons estructurals, hi participem de forma important, però el nostre país també gaudeix d'una notable aportació dels fons de cohesió que es varen aprovar a Maastricht i que cofinancen infraestructures de transport i medi ambient a les regions que estan per sota del 90% del PIB europeu, com és el nostre cas. D'aquesta forma, l'Estat, la Generalitat i alguns ajuntaments grans han pogut fer carreteres, com trams de l'Eix Transversal, depuradores, condicionaments urbans de rius i un llarg etcètera.

Els fons estructurals, senyores i senyors diputats, aporten al nostre país aproximadament uns 50.000 milions anuals i els de cohesió, aproximadament, la meitat. D'aquests recursos, la part més gran és per a actuacions de l'Estat i de la Generalitat i una petita part, inferior al 20%, és per als ajuntaments. En qualsevol cas, però, són recursos que arriben a Catalunya des de l'any 1993 i que tenen com a límit l'any que ve, d'acord amb el paquet anomenat Delors II, que comentava anteriorment.

Abans d'acabar aquesta exposició sobre el que estan significant els fons estructurals de la Unió Europea a Catalunya i els de cohesió, cal complementar les xifres amb els recursos que ens arriben per les diverses iniciatives comunitàries que aquí sí que podem dir que ens en podem sentir capdavaners, perquè, malgrat que som novells, més novells que la majoria de països en la Unió Europea, hem sabut optimitzar les oportunitats que ens oferia la Comissió mitjançant les catorze iniciatives comunitàries i que ajuntaments, entitats, la mateixa Generalitat i l'Estat, emprenedors de tota mena, hem sabut plantejar —han sabut plantejar— propostes que han merescut el cofinançament de temes bastant impor-

tants. Diversos programes operatius tenen beneficiaris catalans, com l'Interreg, o Rechar, Adapt, ocupació, Konver, Pesca, etcètera. Estem a mitjans de l'any 98 i, com he dit anteriorment, l'any que ve serà l'últim d'aquesta etapa. Per després s'està discutint en el marc de l'anomenada Agenda 2000. El debat entre els comissaris, els ministres del Consell, els grups polítics, els *lobbies* ja ha generat molta tinta, no en va per la importància del que s'hi juga. Ens hi juguem la cohesió econòmica i social d'Europa o permetre, per altra banda –o en cas contrari–, majors desigualtats en el si de la Unió.

Alguns dels qui més hi aporten volen acotar la despesa, i els més necessitats argumentem –argumentem– que encara subsisteixen dèficits que cal superar. El que és evident és que s'està discutint tot sobre el futur dels fons estructurals i de cohesió. Fins i tot dirigents de molt pes a la Unió Europea qüestionaven la totalitat dels fons de cohesió o, com a mínim, per als països que entressin en l'euro en la primera fase, com és el nostre cas.

Afortunadament, sembla que el seny i la voluntat de fer prosperar tota la Unió Europea pesa més que els egoismes partidistes o d'Estat o de regions i, per tant, les propostes de la Comissió del dia 18 de març apunten a una continuïtat bàsica dels fons estructurals i dels de cohesió. Però els canvis seran importants per a l'etapa del 2000 o 2006 per dues raons. Per una banda, perquè cal revisar l'impacte de l'aplicació d'aquests fons, com s'ha avançat en cada país, en cada regió, quines zones ja han superat els dèficits del PIB que els permetia estar en zones elegibles determinades i també, per altra banda, cal tenir en compte com incideix l'entrada sol·licitada pels nous països, tots ells per sota de la mitjana europea i, per tant, susceptibles de rebre aquests ajuts equilibradors.

En definitiva, convé que en aquest nou període s'enfoquin els mecanismes adequats per al moment, i per això es proposa reduir el nombre de beneficiaris europeus que ara reben el fons, que és del 51%, per quedar en un 35 o 40 com a màxim. Es proposa –ho deu saber el senyor conseller, les senyores i senyors diputats, n'estic segur– reduir els sis objectius actuals a tres i deixar també en tres les catorze iniciatives comunitàries.

Els mapes de les zones elegibles poden modificar-se de tal forma que comarques enteres de Catalunya poden veure's excloses de rebre recursos i passar a la fase de transitorietat que entrarà en aquells territoris candidats a sortir de les zones elegibles però que durant un temps rebran ajuts per no fer sobtada la retallada del cofinançament europeu.

És notori, senyores i senyors diputats, que Catalunya no tenim el protagonisme que ens caldria en les institucions europees on es discuteix i on s'aprovarà aquesta reforma dels fons estructurals i de cohesió. Però tampoc sembla que hi hagi hagut, per part del Govern de la Generalitat, l'acció governamental necessària per defensar els interessos del país. I és que els seus efectes tindran una repercussió important a Europa, a Espanya i a Catalunya. I sí que els notarem i molt, tant pel cofinançament d'actuacions de l'Administració auto-

nòmica com per la local o la que caldria que fes l'Estat a Catalunya.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

És per aquestes raons, senyores i senyors diputats, que interpel·lem al Consell Executiu de la Generalitat sobre el capteniment del Govern pel futur dels fons estructurals i de cohesió de la Unió Europea.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per contestar la interpellació té la paraula l'honorable conseller senyor Artur Mas.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Sí, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Terradellas, bé, davant de la previsible reforma que vostè apuntava dels fons estructurals i de cohesió europeus, que entrarà en vigor a partir de l'any 2000, el Govern de Catalunya creu que la creixent globalització dels mercats i els ràpids canvis tecnològics han estat, i encara són, causa fonamental dels greus problemes de competitivitat i atur que presenten moltes àrees del conjunt de la Unió Europea.

Contemplant la panoràmica a nivell europeu, hi ha alguns territoris, que no són ni àrees subdesenvolupades ni àrees econòmicament capdavanteres, que, de tota manera, han patit de forma greu els efectes de la crisi industrial, com a mínim en una part del seu territori, com també altres que han patit problemes d'estancament i regressió econòmica i demogràfica en àrees concretament més rurals.

Pel que fa als territoris afectats per aquestes successives, en alguns casos, crisis industrials, la seva problemàtica té un denominador comú, que és l'atur industrial. Per la seva estructura econòmica, dotació d'estructures bàsiques i l'atenció que reben per part dels governs centrals dels seus respectius països, presenten, certament, notables diferències. Una situació similar es manifesta també en les àrees rurals pel que fa a la problemàtica, en alguns casos, de l'estancament econòmic i demogràfic.

Hi ha algunes àrees dels actuals objectius 2 i 5.b dels fons estructurals que pertanyen als països més desenvolupats de la Unió Europea i que reben del seu govern central transferències monetàries importants, mentre que altres àrees de similars característiques i amb indicadors d'atur i de producte interior brut per habitant semblants o fins i tot pitjors, però, en canvi, situades en països menys desenvolupats, tenen una posició financera diferent respecte al seu govern central, ja que han de ser elles qui li transfereixin diners per tal que aquest ho faci als territoris menys desenvolupats. Aquesta diferent situació dels fluxos econòmics d'àrees europees similars però ubicades en Estats diferents ha estat assenyalada recentment per la mateixa Comissió Europea en el primer informe sobre cohesió econòmica i social cor-

5650

responent a l'any 96. I, en aquest sentit, puc dir al senyor Terradellas que precisament una part important d'aquesta dinàmica de reconeixement d'aquestes àrees que es troben en aquesta situació, entre les quals notablement s'hi troba també Catalunya, lògicament una part d'aquesta iniciativa ha estat desenvolupada per part del mateix Govern català.

En principi, aquest problema no és específicament un problema de la Unió Europea, això també és veritat, però creiem que hauria de ser tingut en compte a l'hora de fer les assignacions de fons estructurals a les diferents àrees, ja que no podem oblidar que les decisions de suport de la Unió Europea han de tenir en compte les diferents situacions específiques existents.

També entenem que les prioritats per establir les accions subvencionables han d'assignar-se preferentment per part de les autoritats territorials, ja que, en definitiva, són aquestes les que tenen un millor coneixement de l'estructura econòmica i dels dèficits bàsics dels seus respectius territoris.

Les intervencions dels fons estructurals en les regions dels objectius 2 i 5.b no han estat molt elevades, certament, però sí significatives. Vostè feia referència abans a l'impacte que aquests ajuts han tingut o que el destí d'aquests fons ha tingut concretament en el cas de Catalunya i han contribuït a la reestructuració econòmica i social de les àrees afectades. Això és indubtable. No obstant això, moltes d'aquestes àrees continuen tenint greus problemes. Per aquesta raó nosaltres entenem, des del Govern català, que no és oportú variar els criteris de selecció de les àrees elegibles.

Ara bé, dins d'aquestes àrees, i en funció de les seves característiques, s'hauria d'intentar concentrar les actuacions del Feder en determinades subàrees, per dir-ho així, o zones o demarcacions que resultin més especialment problemàtiques. Per a això també s'ha de comptar preferentment amb les opinions i les atribucions de les autoritats territorials, atenent el principi, dominant en la Unió Europea, de la subsidiarietat. En canvi, pel que fa al Fons Social Europeu, i en particular a les intervencions en el camp dels recursos humans, seria convenient, al nostre entendre, donar a les intervencions un caràcter més horitzontal, no tan específicament territorial sinó més horitzontal que no discrimini dins del mateix territori de les àrees directament afectades.

Sens dubte hi haurà algunes àrees industrials la situació de les quals ha millorat en els últims anys –el cas de Catalunya és un cas ben evident en aquest sentit–, però, no obstant això, entenem que no sembla raonable tallar bruscament els recursos provinents dels fons estructurals i, per tant, entenem que és necessari establir per a aquelles àrees que es vegin afectades per aquesta problemàtica, com a mínim, en el pitjor dels casos, per entendre'ns, un període transitori.

Actualment la part més important dels recursos dels fons estructurals europeus es distribueix per mitjà de les accions d'iniciativa dels Estats membres a través de diversos objectius prioritaris. Això ho sabem tots i, en aquest sentit, Catalunya tampoc és una excepció. Ho és, en tot cas, perquè està per sobre clarament del 75% de

la mitjana de renda europea i, com a conseqüència d'això, està exclosa, lògicament i afortunadament, des de molts punts de vista, del mateix objectiu 1, que de llarg és el que té unes dotacions més voluminoses. Però un 10% del total, de tota manera, no cal oblidar que es distribueix a través de les accions d'iniciativa comunitària, a les quals vostè també feia referència en la seva intervenció. Per tal d'obtenir en aquest sentit una major eficàcia en la utilització dels recursos comunitaris creiem oportú reduir el nombre d'iniciatives comunitàries, com s'ha dit també abans, deixant únicament la relativa cooperació transfronterera i interregional, desvinculant-la, de tota manera, dels objectius territorials dels fons estructurals i destinant aquesta iniciativa comunitària únicament a fomentar la cooperació i a solucionar els problemes específics de les àrees afectades, independentment de la qualificació per objectius de cada una d'elles.

Finalment, com a última referència i pel que fa als fons de cohesió als quals vostè també es referia, és important que continuï donant suport a la realització de les xarxes transeuropees de transport i de les infraestructures mediambientals, concretament en aquells països amb un nivell de riquesa i, per tant, de capacitat fiscal més baix. En aquest sentit, el compliment dels criteris per a l'accés a l'euro no hauria de comportar en cap cas una penalització per als països que han hagut de fer un esforç més gran de contenció de la despesa pública, amb el consegüent endarreriment en els seus plans d'inversió. És evident que aquest és un criteri que ens interessa defensar d'una manera molt especial, no?, perquè davant de la posició d'alguns països de la Unió Europea que en aquest moment estan pressionant, com tothom sap, per intentar reduir els fons de cohesió, dels quals el conjunt de l'Estat espanyol és el principal beneficiari a efectes del conjunt d'Europa, és evident que això significaria penalitzar aquells països que segurament han hagut de fer un esforç més gran i en un termini de temps més curt per posar-se al dia des d'un punt de vista dels criteris de convergència nominal, i el que no tindria sentit és oblidar que aquests països, malgrat tot, segueixen tenint una situació de convergència real clarament inferior a la mitjana europea, i, per tant, una penalització per la via de l'estrangulament dels fons de cohesió que han de servir per a aquestes xarxes de transport i per a aquestes infraestructures mediambientals semblaria precisament un medicament absolutament impropï per ajudar aquests conjunts d'Estats precisament a seguir en el procés de la convergència real.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Terradellas.

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, la veritat és que no m'ha pas deixat massa satisfet, la seva resposta. Em dona la impressió, senyor conseller, que estan esperant a veure com s'ha resolt en lloc d'agafar la responsabilitat de

govern de la Generalitat i defensar els interessos de Catalunya davant d'aquesta reforma. I davant d'aquesta situació, el nostre Grup, en primer lloc, el que vol dir és que el Grup Socialista defensa d'una manera inequívoca la incorporació dels països d'aquests nous països, de Txèquia, d'Eslovènia, d'Estònia, d'Hongria, de Polònia i de Xipre; som partidaris de l'ampliació de la Unió Europea, tot i les dificultats que poden posar en els fons estructurals, perquè nosaltres creiem fermament en una Europa més gran, més pròspera, una Europa de progrés, per solidaritat en contra d'aquells discursos egoistes, i, per altra banda, perquè entenem que la Comissió està preparant fórmules addicionals de cofinançament d'aquests nous països. S'està parlant que el paquet Santer I tindrà 200.000 milions d'euros, als quals se n'hi afegiran 35.000 per a la reforma més 45.000 per als nous països de l'adhesió. Per tant, ja hi ha diners suficients per a això.

Quant a la reforma, senyor conseller, el nostre país es veurà sotmès als canvis que significa passar de sis objectius a tres. Les zones desfavorides no hi serem i, per tant, el que fins ara era objectiu 2 i objectiu 5.b ens haurem de conformar a ser objectiu 2 en aquelles zones elegibles que hi puguin entrar, i, en qualsevol cas, participar dels recursos que vénen de l'objectiu 3 en les àrees que no siguin dintre la zona elegible. I també tots esperem que hi hagin o es mantinguin el fons de cohesió. I les iniciatives, també igual com he argumentat anteriorment: si bé s'incrementa del 5 al 9% del pressupost en iniciatives comunitàries, la veritat és que es redueix de 14 a 3, amb la qual cosa, d'una part, facilita la presentació de documentació però també la concentrarà encara més.

Senyor conseller, el nostre Grup es queixa, i em sembla que amb raó –ho ha dit en diverses ocasions–, de l'escassa cooperació institucional que hi ha a l'hora de la tramitació, la gestió i el seguiment dels fons estructurals a Catalunya, com s'ha vist en els programes operatius de l'objectiu 2 i de l'objectiu 5.b. El Govern ha anat pel seu costat i no ha col·laborat, no ha buscat la col·laboració dels agents locals ni de les forces socials. I els fons estructurals no són una repartidora que hagin de cobrir altre tipus de dèficits. És veritat que sort n'hem tingut, perquè amb les retallades pressupostàries que hi ha hagut aquests fons europeus han pogut beneficiar molts ajuntaments i molts municipis, però, precisament, el que caldria és això, que l'acció governamental de qualsevol país complementés l'esforç que hi està fent la Unió Europea.

En definitiva, senyor conseller –veig que el temps se m'acaba–, em dóna la impressió que vostès, Govern de la Generalitat, en aquest tema han estat a veure-les a venir i pretendre que no ens atropellin gaire amb aquesta modificació, i això em sembla que té molt poc a veure amb el lideratge que es vol presumir d'un país que vol ser dels quatre motors d'Europa. Cal que el Govern i Convergència i Unió no vulguin ser els únics que representen els interessos de Catalunya en aquest cas. Cal cercar el consens aquí a casa nostra i buscar aliats arreu d'Europa per aconseguir que la balança en aquesta reforma dels fons estructurals tiri l'aigua cap al nostre molí en benefici dels interessos de Catalunya. És això

el que espero de la rèplica del conseller, que em digui quines mesures pensa posar en pràctica per aconseguir que, abans que s'aprovi definitivament aquesta reforma dels fons estructurals, beneficiïn els interessos del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller d'Economia.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, moltes gràcies. Bé, que nosaltres tenim una certa amenaça, com a Catalunya, respecte a l'evolució dels fons estructurals, això, senyor Terradellas, és una evidència. No ens en podem pas oblidar. Això és així, però no és així perquè nosaltres ens ho haguem inventat, és així per la mateixa evolució de la dinàmica de la Unió Europea. Vostè ha fet referència, per exemple, al tema de l'ampliació que és el que és, però a més a més, vostè sap que hi ha un altre tema que és la queixa permanent dels països que paguen per intentar, doncs, reduir aquesta factura.

Això és una evidència i nosaltres, lògicament, això, aquesta dinàmica, no la podem canviar, no la podem pas torçar, és la que és, no? Sí que li he de dir que, de tota manera, els problemes que nosaltres puguem tenir de cara al futur en aquest sentit són conseqüència d'un fet que, per altra banda, és positiu i és la nostra mateixa evolució positiva com a país. Si nosaltres no estiguéssim cada vegada millor no tindríem aquestes amenaces. Precisament perquè estem cada vegada millor tenim aquestes amenaces en el sentit que cada vegada estem més propers a aquells territoris de la Unió Europea que difícilment seguiran rebent ajuts sempre, sinó que a mesura que es van desenvolupant i que van progressant es converteixen, d'una forma o d'una altra, en territoris, en països que acaben transferint recursos per a aquells altres territoris que no estan en la mateixa situació.

Per tant –ho torno a dir–, les amenaces que puguem tenir de cara al futur, que no són negligibles, que no són menyspreables i que ens n'hem d'ocupar, lògicament, com ara li diré que estem fent, de tota manera, no oblidem que en bona part són fruit del nostre mateix progrés.

Segon. No ens oblidem d'una altra cosa molt important, per no confondre els termes. Nosaltres, quant als ajuts que ens puguin venir de fora de Catalunya, ens hi juguem molt més, moltíssim més en l'actitud inversora i col·laboradora del Govern central que no pas en els fons que ens puguin venir de la Unió Europea, que són molt importants i que hem de procurar que ens segueixin venint, però la clau per al nostre progrés a nivell, per exemple, d'infraestructures, per exemple, no ve tant dels fons que ens puguin venir de la Unió Europea específicament –també, però no específicament d'aquí–, sinó de l'actitud que tingui el Govern central respecte a la inversió en el conjunt del territori català.

Tercer. Nosaltres, senyor Terradellas, estem treballant intensament perquè els efectes que pugui tenir aquesta revisió dels fons estructurals en el cas de Catalunya tingui o els menors efectes possibles o, simplement, no en tingui, d'efectes negatius. Nosaltres estem treballant en aquest sentit, i estem treballant en un doble front. Primer, en el front comunitari, amb negociacions directes amb la mateixa Unió Europea. No fa gaire setmanes el mateix president de la Generalitat es va entrevistar amb la comissària responsable del desenvolupament regional, amb la senyora Wulf-Mathies a Brusselles, precisament per orientar-li la preocupació catalana en aquest sentit. I jo mateix en més de dues ocasions, durant els darrers tres, quatre mesos, m'he adreçat per escrit al ministre d'Economia per fer-li saber la nostra preocupació sobre els criteris de revisió dels fons estructurals.

Per tant, tingui la tranquil·litat de pensar que el Govern català està perfectament sobre aquest tema, està negociant amb aquells agents que després influiran decisivament en les decisions que es preguin i, lògicament, estem fent tot allò que està a les nostres mans i ho seguirem fent en el futur per intentar –ho torno a dir– que si hi ha una afectació sigui la mínima possible i, en tot cas, com a posició millor, com a posició òptima, simplement, que no hi hagi afectació.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller.

Alteració de l'ordre del dia

Se sotmet al Ple un canvi d'ordre del dia, que consistiria a substanciar en primer lloc el punt tretzè i, després, el punt dotzè. Si s'està d'acord, així ho faríem.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política general per a combatre els maltractaments a Catalunya

Bé, tretzè punt de l'ordre del dia, interpellació al Consell Executiu sobre la política general per a combatre els maltractaments a Catalunya, presentada pel Grup Popular. Per substanciar la interpellació, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, considero que no és superflu, sinó ben al contrari, començar reiterant quelcom que hem dit moltes vegades, que els drets de les dones són una part inalienable, integrant i indivisible dels drets humans. I em sembla important fer-ho perquè els maltractaments que pateixen les dones simplement per raó de gènere, arreu del món, però també a casa nostra, és i segueix sent la violació més comuna dels drets humans. I per tant, hauria de ser un dels eixos bàsics de la política dels qui tenen responsabilitats de govern en un país compromès amb la defensa dels drets humans com és Catalunya.

L'enemic que tenim davant, senyor conseller, és «taimat», i ho sabem tots. La senyora Charlotte Bains, que ha treballat incansablement en la defensa dels drets humans de la dona, ens alerta des de fa anys que aquesta violència contra les dones pren de vegades formes subtils i, de vegades, obertament brutals; que és difícil de lluitar-hi perquè està tan arrelada a totes les societats –també a casa nostra– que, fins fa poc, era gairebé invisible. A hores d'ara, aquesta situació, que ve de lluny, ha canviat. A hores d'ara es coneix millor aquest procés, aquesta violència, i per tant, estem ja en condicions de poder-hi lluitar.

Vostè, senyor conseller, Convergència i Unió té responsabilitats de Govern des de fa divuit anys, i considero que haurien d'estar preocupats perquè la percepció dels ciutadans, davant d'altres problemes també, però especialment d'aquest, és que els poders públics no es posen en marxa, no es posen en moviment en base a uns objectius, a uns criteris generals i uniformes per donar resposta a aquest problema, que ja he dit que no és un problema de les dones, sinó que és un problema de tota la societat. La percepció és que el Govern s'activa per l'emergència o l'alarma social que es crea quan els mitjans de comunicació se'n fan ressò, i que es relaxa quan aquest impacte ha minvat.

Senyor conseller, per lluitar contra aquesta xacra hem de tenir molt clar que no hem d'anar al rebuf dels mitjans de comunicació. I per què insisteixo en això? Doncs, perquè no hem d'oblidar que allò que es considera just o injust socialment, allò que es considera socialment que és acceptable o es rebutja, té la seva base en la percepció col·lectiva dominant d'allò que és just o injust. I en aquesta pedagogia social juga un paper molt important el Govern. I per això, tots, aquesta responsabilitat la tenim tots, però especialment vostès s'han de plantejar objectius immediats de lluita i objectius profunds d'acció, per tal que es produeixi un canvi fonamental en les estructures socials; un canvi d'actituds i de pautes de comportament per superar definitivament en la percepció social aquesta visió reduccionista que quan hi ha un maltractament és quelcom que afecta allò que és privat o particular, perquè passi a considerar-se socialment, no només per determinats grups, com una agressió que ens afecta a tots. Per això m'ha semblat, senyor conseller, recordar i tenir com a referent bàsic el nostre compromís, el compromís de Catalunya, amb la defensa dels drets humans.

Sóc conscient que aquesta no és una tasca fàcil per al Govern, senyor conseller. I això pel mateix àmbit en què els maltractaments es desenvolupen: la família, la parella o la convivència, dins d'un espai domèstic privat caracteritza aquest fenomen social i, per això, el diferencia d'altres; i per això el fa menys transparent, més complex i molt més difícil de prevenir i d'eradicar. El Grup Parlamentari Popular ha presentat diferents iniciatives que mostren la preocupació del nostre Grup per donar resposta a les dones que pateixen violència en l'àmbit de la llar a Catalunya. Com ho han fet també, i és just reconèixer-ho, altres grups parlamentaris.

La raó per la qual substanciem avui aquesta interpellació –que, per cert, varem presentar ja fa temps, la varem presentar el mes de gener– és que vam voler

esperar la compareixença de la presidenta de l'Institut Català de la Dona davant la Comissió de Seguiment del Procés d'Equiparació perquè ens informés dels treballs que s'estan portant a terme per la Comissió d'Anàlisi dels Actes de Violència en l'Àmbit de la Llar que el seu Govern, senyor conseller, va crear el dia 7 de gener. Vam considerar que havíem de fer confiança al Govern. Vam considerar que havíem de fer confiança a les responsables de l'Institut abans de començar a endegar altres iniciatives, com jo mateixa vaig deixar clar en la sessió plenària del dia 2 d'abril. I he de dir-li, amb tota sinceritat, senyor conseller, que, si vam entrar preocupats a la Comissió, encara en vam sortir més. Perquè el contingut de l'Informe que se'ns va lliurar a la Comissió de Seguiment va tractar més de mesures que s'havien pres en el primer i en el segon Pla, i de les que es preveuen en el tercer Pla d'igualtat d'oportunitats, o explicar-nos les noves estructures que s'havien creat des del Govern –que, per cert, es vénen a sumar, si em permet l'expressió, a un piló d'estructures, ja–; va tractar més d'això que no pas de presentar-nos, encara que fos en un primer estadi, en un primer procés d'elaboració, un veritable pla integral d'acció per lluitar contra els maltractaments i que, a més a més, tingués una dotació en mitjans humans i materials que el fes creïble.

Per tant, senyor conseller, entengui el to d'aquesta interpellació, que és realment tirar endavant el Pla. Li demano, per tant, que no es reproduïxi la intervenció que va tenir la presidenta de l'Institut a la Comissió i que no es reproduïxi tampoc la intervenció que vostè va tenir en aquest Ple el passat dia 5 de març. Perquè li torno a recordar, senyor conseller, que porten divuit anys governant. Sap quants d'aquests anys no hem tingut, ja no un pla de lluita contra els maltractaments: no hem tingut cap pla d'acció? De divuit anys, hem estat deu anys que no hem tingut ni tan sols un pla d'acció que integrés mesures per la igualtat a casa nostra. Però és que, a més a més, li he de recordar que en el primer Pla es preveia una acció; en el segon, sis, i en el tercer pla –que és que ara més ens interessa–, amb l'objectiu de prevenir i eliminar la violència contra les dones, es contenen –permeti'm l'expressió– quatre tristes accions. Però és que, a més a més, senyor conseller, d'aquestes quatre accions, el cinquanta per cent, dues, se'ns en van a estudiar.

El que el nostre Grup vol saber, senyor conseller –i és per això que presentem aquesta interpellació–, és quan comptarem amb el Pla integral d'acció per lluitar contra la violència domèstica, del Govern. No li estic dient, senyor conseller, que tot s'hagi fet malament, perquè seria injust. No li estic dient, senyor conseller, que no s'hagi fet res, perquè no seria veritat. El que li estic dient, senyor conseller, és que hem de fer una reflexió de si estem fent tot el que està al nostre abast per anar al bon ritme, pel bon camí. I ho dic perquè el Grup Popular està d'acord que es facin treballs monogràfics i jornades i investigacions, però considerem que ja és hora que, ràpidament, han de fer alguna cosa més que impulsar noves estructures. Ens calen, ja, polítiques actives i eficaces per part de qui té la responsabilitat de govern a Catalunya, per tal que tinguem, de forma immediata, uns objectius precisos de treball. Li ho repe-

teixo: l'objectiu és saber quan tindrem el Pla d'acció per lluitar contra la violència domèstica.

Perquè és que no vull deixar d'esmentar, senyor conseller –i permeti'm l'expressió col·loquial– que, a aquestes alçades del ball, a Catalunya encara estiguem organitzant jornades en lloc de passar a l'acció. I vull posar especial èmfasi que això ja no ens cal. Des de l'any 89 comptem amb un magnífic Informe que es va elaborar per la Comissió del Defensor del Pueblo i de Drets Humans del Senat; un informe en el qual vam participar totes les forces polítiques; un informe que ha servit de base perquè el Govern del Partit Popular, juntament amb d'altres, hagi presentat, hagi posat ja en marxa el Pla de lluita contra els maltractaments. Un document que, en el seu moment, ja hauria hagut de servir de base perquè vostès i el mateix Partit Socialista –Govern socialista, aleshores– haguessin tirat endavant aquest Pla de lluita, cosa que o bé no van voler o bé no van saber fer. Com li deïa, la prova que aquest Pla es pot tirar endavant és que el Govern del Partit Popular ja ha elaborat el Pla d'acció i l'ha posat en marxa. A més a més, no es tracta solament de mesures en l'aire, sinó que hi ha destinat, per als tres anys de vigència, 8.940 milions i escaig de pessetes.

El que li pregunto, senyor conseller, i li agrairia molt la seva resposta en aquest sentit, és: quan tindrem el Pla; quines mesures abastarà –ni que siguin eixos fonamentals–; quins departaments s'hi comprometran, i quin pressupost hi comprometran?

Espero la seva resposta, conseller.

El vicepresident segon

Gràcies, senyors diputada. Té la paraula l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Senyores i senyors diputats, senyora diputada, la decebré –tremendament, la decebré–, perquè, evidentment, la intervenció que faré no caurà en el plantejament que vostè fa, que em sembla un plantejament lògic. Vol que li digui? L'he escoltat molt atentament; amb la primera part hi estic completament d'acord; amb el que ha dit, hi estic absolutament d'acord. En la segona part, quan vostè parla de l'aplicació d'un pla i de com s'aplica un pla, ja ho veurà amb aquesta interpellació, com vostè em fa, que difícilment ens posarem d'acord. No ens posarem d'acord, perquè vostè aquest tema el planteja des d'un punt de vista de confrontació política i de desqualificacions –«uns no fan», «uns fan», «uns altres no fan...»– i jo crec que no és el tema. Són temes realment molt complexos, són temes difícils i que exigeixen un canvi de cultura, de funcionament, i no tot és un problema de crear un pla per als maltractaments o per a la violència domèstica, sinó que és un canvi de funcionament de la nostra societat, i això és un canvi molt més profund.

Ja el 18 de març vaig tenir l'ocasió de respondre una interpellació del Grup Socialista sobre l'atenció a les dones víctimitzades, en el qual vaig apuntar –i entenc que, potser, la decebi– el capteniment del Govern pel

que fa a aquesta problemàtica; interpellació de la qual es va derivar la Moció subsegüent. I per tant, no es pot imaginar que digui coses molt diferents de les que vaig dir encara no fa pocs dies aquí. I per tant, continuaré insistint en quines són les línies d'actuació que porta i portem a terme des del Govern de la Generalitat.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Permeti'm que, abans de parlar-los de quina és la política general de Govern per combatre els maltractaments a Catalunya, continuï explicant, un cop més, quina és la situació dels maltractaments i la violència contra les dones. Com vostè deia, malauradament, la violència contra les dones, i en concret la violència domèstica, no és una problemàtica recent ni localizable exclusivament en una societat o estrats socials determinats. Els maltractaments han estat presents en totes les societats, en totes les èpoques, però és veritat que generalment han estat silenciats. Aquest silenci venia donat per una gran tolerància envers el tema, que massa sovint ha estat considerat com una qüestió privada, individual, i per la manca de recursos personals de les dones. En l'actualitat aquestes qüestions s'han fet públiques; en part hem d'agrair-ho gràcies els mitjans de comunicació i, també, de les dones que han denunciat la violència que han patit. I avui dia han començat a ser considerades com una problemàtica que sobrepassa l'àmbit individual per convertir-se en un problema social, atès que és un dels grans obstacles per aconseguir la plena igualtat d'oportunitats entre homes i dones. I és així com està reconegut pels diferents organismes internacionals i reflectit en convenis d'acords d'actuació d'àmbit mundial.

En aquest sentit, des de les institucions i des de les diferents entitats i ONG, i també de les cambres legislatives, com el Parlament de Catalunya, fa anys que es treballa per trobar solucions a la problemàtica dels maltractaments, encara que es digui que no es fa res. Gràcies a tot el treball realitzat a favor de la igualtat entre homes i dones, actualment existeix una major informació sobre el tema, una major consciència sobre el fet que la violència contra les dones en l'àmbit privat és un delictes i un atemptat contra els drets humans de les dones, una major consciència sobre la igualtat entre homes i dones, un poder superior de les dones per fer sentir la seva veu a la societat.

No és agosarat, per tant, afirmar que tots aquests factors han contribuït que un problema que sempre s'havia mantingut silenciats surti avui a la llum pública i que s'incrementin el nombre de denúncies al respecte, que en els darrers anys a Catalunya han estat al voltant de les dues mil quatre-cents anuals. Això permet tenir un major coneixement de quina és la dimensió real del problema, d'establir estratègies d'actuació més concretes en qüestions que fins avui dia es treballaven sobre la base d'anàlisis aproximatives i amb la gran dificultat d'escassetat de formulació de denúncies.

Conscients que la manca de denúncies era un problema per obtenir informació sobre l'abast de la problemàtica, ja l'any 1991 l'Institut Català de la Dona va elaborar un estudi sobre la victimització de la dona a Catalunya. Les conclusions d'aquest estudi són conegudes, atès que, per tal de sensibilitzar la població sobre

l'abast d'aquesta problemàtica, se n'ha fet una amplíssima difusió.

Paral·lelament a l'anàlisi que en l'estudi es feia de quin era l'estat de la situació, de les conclusions es desprenia que calia incidir fonamentalment en tres aspectes: en primer lloc, en la sensibilització de la població en general, i en especial els professionals que atenen dones víctimes de maltractaments; en segon lloc, en la informació adreçada a les dones, i el tercer aspecte, la incidència en la coeducació transmetent valors igualitaris i fomentant el diàleg per sobre de la confrontació.

Aquestes línies d'actuació han estat seguides pel Govern de la Generalitat de Catalunya i han estat incloses en els plans d'actuació per la igualtat d'oportunitats entre homes i dones. Els darrers anys, el Govern de la Generalitat a Catalunya ha treballat per tal de prevenir la violència contra les dones i paliar les conseqüències que en deriven. Prenent com a base aquests objectius, s'ha divulgat informació sobre la problemàtica dels maltractaments de dones a través de diversos opuscles, a través de sessions informatives sobre temes jurídics adreçats a les associacions de dones, les quals inclouen la temàtica «La dona davant de les agressions». També s'ha treballat en l'àmbit de l'ensenyament, no només en tot el que suposa la incorporació de la coeducació en sentit ampli, sinó també, i de manera concreta, en la inclusió dins del material pedagògic del programa d'igualtat d'oportunitats «Noies i nois a l'escola», editat per l'Institut Català de la Dona en col·laboració amb el Departament d'Ensenyament. A banda de la divulgació d'informació, s'ha treballat en l'àmbit de la formació de cossos policials. Així, en la formació bàsica que imparteix l'Escola de Policia de Catalunya, s'ha inclòs la transmissió de directrius i normes d'actuació seguides per atendre dones que han estat víctimes de maltractaments. Igualment a la formació complementària: periòdicament s'imparteixen seminaris sobre aquestes temàtiques. En un altre sentit s'ha treballat en l'àmbit de recursos assistencials, mitjançant la creació de cases d'acollida per a dones que pateixen maltractaments, el pressupost de les quals l'any 1997 va ser de 115 milions de pessetes –544 places. Però tot això, que són recursos que es necessiten, són importants i són imprescindibles, aquestes unitats és veritat que són unitats que en podríem dir «de cura intensiva» de la problemàtica dels maltractaments, no? I el que s'ha de buscar de totes totes és buscar fórmules per evitar que les dones arribin a aquestes situacions.

Aquestes línies d'actuació que s'han portat a terme durant aquests anys es continuen i es consoliden en el tercer Pla d'actuació del Govern de la Generalitat de Catalunya per la igualtat d'oportunitat per a les dones 1998-2000, que es va aprovar el passat 7 de gener. Aquest Pla, tercer Pla, ha inclòs les següents accions encaminades a prevenir i a eliminar la violència contra les dones. S'ha previst aprofundir..., i vostè diu: «Escolti, prou d'estudis», però jo crec que és important aprofundir en quines són les causes i les conseqüències de la violència contra les dones i quina és l'eficàcia de les mesures preventives; no fer estudis, no fer avaluació, jo crec que és un error. S'ha previst realitzar accions per tal de sensibilitzar les dones respecte a les agressions i

respecte a la necessitat de denunciar-les. Es continua impulsant la formació específica dels professionals que atenen les dones maltractades. Es fa un seguiment dels recursos tècnics i econòmics dels centres d'atenció de dones maltractades, amb la participació de totes les parts implicades, no?

I és en aquesta línia que s'ha creat una comissió d'anàlisi dels actes de violència contra les dones en l'àmbit de la llar, que estarà integrada pels departaments de Presidència, Sanitat i Seguretat Social, Governació, Ensenyament, Justícia i Benestar Social, i el que ha de fer aquesta Comissió és intentar buscar fórmules i propostes d'actuació conjunta entre tots aquests departaments, no? És una comissió que jo crec que està justificada; en ocasions se'ns diu: «Escolti'm, ja hi han altres tipus de comissions», però jo crec que està justificada, perquè permetrà segurament que totes les coses que fem des del Govern, que –com li dic– són moltes i variades, doncs, puguin tenir un seguiment i una avaluació molt més precisos.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la senyora diputada, per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Nadal i Aymerich

Gràcies, senyor president. Sí, senyor conseller, efectivament, m'ha decebut, perquè ha tornat a parlar del que s'havia fet en el primer Pla, del que s'havia fet en el segon Pla i del que teòricament tenen previst fer en el tercer Pla, que... –li ho recordo–, quatre accions, de les quals dues consisteixen a estudiar. Miri, li diré: per estudiar alguna cosa, primer ha d'existir. O sigui, que una de les accions sigui fer el seguiment i l'estudi de quaranta-quatre places que existeixen a Catalunya és quelcom que, per nosaltres, és inacceptable.

Una altra qüestió. Vostè ha dit que aquest tema no s'ha de plantejar des de la confrontació política, i que s'havia plantejat des de la confrontació política per part del nostre Grup. Això no li ho puc acceptar, senyor conseller, perquè en la compareixença que es va produir a la Comissió del Procés d'Equiparació, no només el Grup Popular, sinó totes les forces polítiques, ens vam oferir a col·laborar per tirar endavant aquest Pla integral de lluita. Jo no sé la resta de grups parlamentaris, però el Grup Parlamentari Popular se n'ha hagut d'assabentar a través de la premsa, que, per cert –hi insisteixo–, si vam sortir preocupats de la Comissió, després del que hem vist en els mitjans de comunicació, encara n'estem més, perquè sembla que tot l'esforç del Govern se n'anirà a fer una simple campanya.

I una altra cosa, senyor conseller: jo no li he dit que no s'hagi fet res, perquè ja li he dit abans que seria injust dir-los que no han fet res. El que li vull dir, senyor conseller, és que no es deixi portar a engany. Em consta la seva preocupació pel problema. No es deixi portar... No li dic que no s'han de fer estudis; el que li dic és que per tirar endavant el Pla d'acció integral ja en tenim prou, d'estudis, ja en tenim prou, de jornades per fer el Pla

integral, la qual cosa no vol dir que en paral·lel seguim aprofundint en el que és el problema.

Pel que vostè ens ha dit, senyor conseller, no pensen tirar endavant mesures més enllà del que es conté en el tercer Pla; per tant, no pensa tirar mesures en matèria d'educació i formació per transmetre el valor de la no-violència, mesures concretes; mesures que tinguin incidència en els continguts curriculars per tal que a Catalunya s'imparteixi un ensenyament on primin els valors de la tolerància, el respecte, la pau i la igualtat, justament per trencar aquesta dinàmica, arrelada a la nostra societat, que és quelcom que afecta l'àmbit privat.

Senyor conseller, pel que fa als recursos socials, hem d'insistir en les quaranta-quatre famoses places que tenim a Catalunya. Li donaré unes dades de comunitats autònomes que estan governades per governs del Partit Popular. A l'Aragó hi ha 194 places; a Balears, 210; a Castellà - Lleó, 178; a València, 199; a Madrid, gairebé 300. No ens pot dir, senyor conseller, que no es creen més places perquè les quaranta-quatre que tenim no s'ocupen, perquè aleshores passen dues coses: o bé les dones maltractades a Catalunya no tenen informació dels serveis que es posen al seu abast..., per cert, no tenim una guia de recursos, eh?, tenim un fulletó que diu «Dona, informa't», però, de guia de recursos, no en tenim cap. O bé ens passa això, que les dones no saben quins són els recursos que hi han al seu abast, o bé el que ens passa és que les dones no tenen confiança en els serveis que se'ls dona, l'atenció que se'ls dona des de la Generalitat. Perquè li diré que en aquestes comunitats..., que, per cert, no tenen una victimització per sobre de la nostra: el percentatge de victimització és el mateix, i, en canvi... –amb variables, això sí–, però hi ha comunitats en què hi ha ocupacions que, amb mobilitat, arriben gairebé al 90%. I tampoc no ens pot dir, senyor conseller, que les cases d'acollida no són la solució, perquè ho sabem tots; vull dir, tots hi estem d'acord, tots sabem que no és una solució definitiva, però tots sabem que són necessàries perquè puguin acollir transitòriament les dones. Ho sabem tots, tots els grups parlamentaris, amb tots els estudis, ho sap tothom excepte el Govern de la Generalitat.

I una altra cosa, senyor conseller: ens sembla bàsic... –que tampoc no hi ha cap mesura prevista, perquè sembla que vostès es quedaran amb el que es preveu en el tercer Pla: quatre accions; dues, estudiar–, és imprescindible afavorir la reinserció social de les dones –i laboral–, especialment de les dones que han estat objecte dels maltractaments, perquè una dona que té canalla, que té tres criatures, que no té treball, difícilment s'atrevirà a denunciar i a deixar... Hem d'ajudar les dones que se'ls facin les ales fortes perquè puguin volar, denunciar aquesta situació de maltractaments i viure amb dignitat.

Senyor conseller, hi insisteixo...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps.

La Sra. Nadal i Aymerich

...en divuit anys de govern han estat incapaços d'elaborar un pla d'acció per lluitar contra els maltractaments. Però, després de la seva intervenció, ens sembla que ens veurem obligats des del Grup Popular a presentar el nostre pla d'acció, trobar el recolzament de la resta de forces polítiques en aquesta cambra i tirar-lo endavant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller de la Presidència, senyor Xavier Trias, per un temps màxim de cinc minuts.

El conseller de la Presidència

Molt honorable president, senyores i senyors diputats... Evidentment, vostè veu les coses des d'un punt de vista diferent. Em resulta difícil entendre que un pla d'igualtat d'oportunitats per a homes i dones –que ja és el tercer Pla que fem– no es consideri un pla que respongui, a més, al mateix temps, a la violència envers les dones. És a dir, suprimir la violència o aquests actes d'agressió a les dones només s'aconsegueix a través de la igualtat. Per tant, intentar buscar solucions concretes, puntuals, per resoldre la casuística gravíssima i important, però de violència a les dones, és equivocar-se, és buscar el remei, buscar la solució terapèutica en un determinat punt, quan el que s'ha de fer és la medicina preventiva. I aquest tractament de medicina preventiva, que jo crec que és l'esforç que hem de fer entre tots nosaltres, no ha estat fer un pla integral contra la violència, sinó que és que aquest pla estigui integrat precisament dintre del Pla d'oportunitats d'homes i dones, i això és el que té lògica i el que dóna sentit. Si no, en ocasions ens centrem a intentar posar uns mecanismes assistencials puntuals, que poden ser necessaris en determinats moments, però jo insisteixo que això és com posar unitats de cures intensives quan en molts casos aquestes unitats de cures intensives, si som capaços de fer la prevenció, aquestes unitats de cures intensives probablement no es necessiten, no es necessiten tan grans.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

I, evidentment, vostè diu: «Escolti'm, és ridícul, amb quaranta-quatre places; a l'altre lloc en tenen tres-centes... Tenen confiança, no tenen confiança...» Vull dir que, escolti'm, vostè mateixa reconeix que s'ha d'estudiar què és el que passa, perquè, si es té un nombre de places, queden llocs vacants, i, en canvi, en altres llocs es necessiten. S'ha d'aprofundir, perquè probablement, a nivell cultural, a nivell de funcionament, a nivell global, no deu ser la mateixa la situació que es produeix a Catalunya que a altres indrets de l'Estat, i probablement les necessitats socials poden ser molt diferents. Això es veu moltíssim en altres camps; en el camp de la sanitat i altres camps es poden veure dife-

rències notables, segons s'apliquin unes coses o unes altres, no?

Miri, vostè m'ha parlat i m'ha dit... –i és veritat–, en el moment actual hi ha un pla, hi ha un pla a nivell de tot l'Estat. És un pla al qual nosaltres ens adherim –ens hi adherim–, no ens hi posem d'esquena –no ens hi posem d'esquena. Ens hi adherim malgrat que és un pla que ha aprovat el Consell de Ministres, que no ha aprovat la Conferència sectorial de dones.

I no s'ha aprovat per la Conferència sectorial de dones perquè no s'ha atrevit a portar a aprovació a nivell de la Conferència sectorial de dones. Per què? Perquè, home, jo crec que amb molt bona fe s'ha fet un pla, però aquest pla no ha tingut en compte que, en la majoria de coses en què incideix, les competències són de les comunitats autònomes.

Ara ens trobem en una situació original –que ens passa sovint; no es cregui que ens passa només amb vostès, ens ha passat molt cops–, que tenim un pla a nivell de tot l'Estat, un pla que s'ha dotat amb 9.000 milions de pessetes, diu; quan els anem a buscar, ja veurà que no hi són –jo també li ho dic–, perquè estan dintre de la despesa global dels ministeris, i, per tant... Millor, si hi són, eh? És a dir que, si hi són, serà fantàstic, perquè ara el que s'haurà de fer és els convenis per veure, amb aquests diners, què és el que fem. Per tant, nosaltres, escolti'm, ja sap el ministre que des de Catalunya rebrà tota la col·laboració.

Nosaltres el que intentem fer és una línia, que ens sembla que és la línia adient, que és continuar aquesta línia de sensibilització. Vostè diu: «Escolti, a través d'una campanya.» No una campanya qualsevol, no: l'Estat farà una campanya –nosaltres no la reproduïrem; seria gastar un munt de diners– a nivell dels mitjans de comunicació, i que pot ser un encert, i és una via. Nosaltres el que intentem fer és una campanya d'involucració de molta gent: a les associacions de municipis, la col·laboració amb municipis, els sindicats, les associacions empresarials, els col·legis professionals, el Síndic de Greuges, el Consell de l'audiovisual..., perquè ens sembla que aquest tema no és un tema d'un anunci a la televisió durant un mes o dos mesos, sinó que és un problema d'aconseguir...

El vicepresident primer

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps.

El conseller de la Presidència

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política relativa al professorat no universitari

Passarem ara a l'inicialment dotzè punt de l'ordre del dia, que és: interpellació al Consell Executiu sobre la

política relativa al professorat no universitari, que ha presentat el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per presentar la interpellació, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats, ens agradaria, amb aquesta interpellació, destacar fonamentalment la importància de la funció del professorat en un moment de canvi, de canvi social i de canvi de les estructures educatives, i allò que nosaltres pensem que haurien de ser mesures, accions de govern, per donar resposta a les exigències que moments com aquest reclamen.

Nosaltres pensem que ens trobem davant d'una societat complexa, on el món, l'espècie humana és propera, el món s'ha fet petit; els mitjans de comunicació ens han acostat els uns als altres, i els nois i noies que arriben a l'escola arriben influïts, afectats per una allau d'imatges d'un món real, i també d'un món de ficció, que pot tenir tanta importància com l'entorn social i familiar, sense la vinculació afectiva ni de dependència, lògicament, però que segurament és més impactant.

També ens trobem amb un canvi de valors i de costums. Les dones hem emergit, hem perdut la nostra invisibilitat –el món són homes i dones, no són homes sols. Anem també cap a una societat multicultural. I aquesta diversitat, sortosament, de valors i de costums, sortosament sense el monolitisme i l'uniformisme –aparent, perquè hi havia molta repressió, però uniformisme al cap i a la fi– de moments històrics passats, fa que canviïn les estratègies educatives i que hi hagi noves exigències. Diversitat i pluralisme són valors en la nostra societat, i això és important, però a cops creen inseguretat.

També veiem que el nostre món s'està dividint. Cada vegada més s'està diferenciant, cada vegada més, entre el nord ric i el sud subdesenvolupat i pobre, i que dintre de les societats desenvolupades, de la nostra societat, a Catalunya mateix, com ens deia l'Informe del Síndic de Greuges, el perill d'exclusió social, la fractura social, és un perill que hem de considerar com a probable, com a proper. L'educació, els models que aquesta educació transmet poden ser instrument de lluita –no l'única, naturalment– contra aquesta possibilitat de fractura social.

Diu l'informe Delors: «L'educació ha de mirar de fer front a aquests nous reptes des de l'ensenyament primari i secundari. Contribuir al desenvolupament, ajudar tothom a comprendre i dominar en alguna mesura el fenomen de la mundialització, afavorir la cohesió social. Els ensenyants tenen un paper determinant en la formació de les actituds, positives o negatives, envers l'estudi; han de despertar la curiositat, desenvolupar l'autonomia, encoratjar el rigor intel·lectual i crear les condicions necessàries per a l'èxit de l'educació formal i de l'educació permanent.» El repte no és precisament petit. El professorat només podrà donar, pensem nosaltres, resposta a aquestes exigències si disposa de coneixements i competències professionals suficients, de motivació i estímuls, de reconeixement social suficient.

Pensem que cal una acció de govern positiva sempre, però, en un moment com aquest d'aplicació de la reforma, que, si m'ho permeten, està suportada –no ho dic en un sentit pejoratiu, sinó en un sentit de recolzament i d'impuls– en una grandíssima part per l'acció del professorat, i molt especialment pels equips directius, aquestes mesures es fan extraordinàriament necessàries.

M'agradaria fer una mena de retrat de quina és la situació, amb dades, diguem-ne, quantitatives, del professorat a Catalunya en aquest moment. Tenim, en aquest moment –les dades són les més recents que jo he pogut obtenir, són del curs 96-97; hi ha variacions, lògicament, perquè això ha canviat, però jo crec que en allò global no són substantives, serveixen per il·lustrar el que volem dir–, en tenim 48.059 –dos-cents–, 26.817 a primària i 21.242 a secundària –parlo de centres públics, naturalment. La distribució per gènere ens diu que, del total de docents, aproximadament un 70% són dones i el 30% són homes. A primària això es polaritza encara més, i el 82% són dones i el 18% són homes. I a secundària, 54%, dones; 46%, homes.

La distribució per edats és una mica singular –i això ens permetrà després suggerir accions de govern, per considerar aquesta distribució d'edats. Entre 21 i 30 anys, hi ha un 9,5%; entre 31 i 40 anys, hi ha un 41%, i entre 41 i 50 anys, hi ha un 34%; entre 51-60, un 12, i més de 60, un 1,5% –he arrodonit algunes xifres per anar de pressa. Però en una altra lectura podem dir per exemple que, a Barcelona ciutat, a la vora del 70% dels docents tenen més de 40 anys. Això deu voler dir, en molts casos, que en porten 20 o més de 20 exercint la seva professió i que els en queden 20, o més de 20 encara, de continuar exercint el mateix, amb relatius estímuls professionals i en un món molt canviant. A la resta de les delegacions territorials –ja que així tinc les dades agrupades–, el percentatge dels professionals de més de 40 anys és del 45%.

He volgut també, per il·lustrar la situació, part de la situació docent en el nostre país, tenir informació sobre les baixes laborals, les baixes per malaltia i la seva distribució. Aquestes baixes ens diuen que per malaltia hi ha a la vora de mig milió de dies de baixa –recordem que en teníem 48.200–; per infantament, hi ha 161.000, aproximadament, dies de baixa –és lògic, perquè hi ha poca població jove, malgrat que hi hagi població femenina; no són molts dies de baixa, un 24% del total–, però, si veiem la relació amb els dies on es produeixen aquestes baixes –ja que els parèntesis d'estiu no acostumen a estar comptabilitzats o no acostumen a considerar-se com a baixes, o no es demanen o se'n demanen menys–, ens trobem que, amb una ràtio de 300 dies, a primària hi ha un 4,75% de baixa, i a secundària, un 4,30% de baixa. Si pensem que en les baixes comptabilitzades no es compten les inferiors a tres dies, que són les malalties més habituals, o malalties habituals, veiem que les baixes laborals o l'absentisme laboral és important.

Fent una lectura més il·lustrativa, jo m'he permès fer un càlcul, que en un CEIP de dues línies, amb uns 24 professors, aproximadament, que hi podria haver de plantilla, voldria dir que cada 100 dies de treball hi ha 114

5658

dies de baixa. Això vol dir..., es deuen distribuir de maneres diferents, però això vol dir que permanentment hi ha algú de baixa en el centre –o alguna baixa en el centre, perquè pot ser la mateixa persona que les acumuli. I en un IES, de tres, dues línies, que jo he calculat d'uns 40 professors aproximadament, cada 100 dies hi ha 172 dies de baixa; és a dir que hi ha 1,7 professors de baixa permanentment.

És clar, aquestes són situacions que nosaltres entenem que mereixen una reflexió: l'edat dels ensenyants, les possibilitats o no de promoció, les condicions laborals, i aquesta reflexió sobre les baixes laborals. Si veiem quin tipus de patologies, veiem que les de l'aparell locomotor i les mentals representen el 52% dels dies de baixa. La patologia mental, que suposa només el 8% de llicències per malaltia, en canvi, esdevé la segona en percentatge de dies de baixa, d'importància de dies de baixa.

Nosaltres pensem que això mereix, com deia abans, una reflexió, i que caldria demanar –per això fem la interpellació– quin és el propòsit de capteniment, quines són les mesures que pren o pensa prendre el Govern de la Generalitat, el Departament d'Ensenyament, concretament en aquest cas, davant d'aquesta situació.

Pel que fa a la edat, pensem plantejar propostes de jubilació anticipada, amb especial atenció als professors i professors d'educació infantil; llicències no retribuïdes, reduccions de jornada amb una retribució proporcional, perquè la d'ara no ho és; llicències específiques per tenir cura dels fills fins a tres anys... Quina promoció tenim plantejada? Mobilitat entre cossos de primària a secundària i de secundària a universitat? Ara, els diplomats –i els mestres ho són, diplomats– tenen un conflicte pel seu reconeixement o per la seva inclusió en el grup primer de funcionaris, de cara a la seva mobilitat dintre de la Unió Europea; què en pensa, d'això, el Departament d'Ensenyament? Existeixen programes efectius de tractament i prevenció de les malalties laborals? Han pensat, per exemple, a utilitzar també els centres de recursos pedagògics com a centres d'atenció al professorat?

El vicepresident primer

Li quedarà més temps a la rèplica, senyora diputada; se li ha acabat el temps, ara.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Doncs, a la rèplica continuaré.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Tolosana. Per respondre la interpellació, té la paraula l'honorable conseller d'Ensenyament, senyor Xavier Hernández.

El conseller d'Ensenyament (Sr. Josep Xavier Hernández i Moreno)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, senyora diputada... Permeti, senyor

president, que les meves paraules siguin de disculpa, per haver arribat abans amb retard i haver obligat a un canvi sobre la marxa de l'ordre del dia; retard que no ha estat motivat per la meua voluntat i que permetin que digui que en la meua persona és inhabitual, però que de tant en tant passa i que ho lamento molt i, per tant, en demano excuses a la presidència, al Parlament i a la senyora diputada.

Dit això, el punt concret o l'element nuclear de la interpellació de la senyora diputada era la política del Govern en relació amb el professorat no universitari. I ella ha centrat la seva intervenció en una sèrie de qüestions, de dades i de xifres, amb les quals jo coincideixo plenament. És cert que cal donar un missatge, el Govern el primer, però no només el Govern, sinó la resta d'institucions, aquest Parlament –que ho ha fet en altres ocasions, però mai està de més tornar-ho a fer–, les altes institucions del país, la societat civil organitzada, un missatge de valoració del professorat. I no només des d'un punt de vista d'animar-los, no?, «animeu i endavant» –que també–, sinó que sobretot per una raó de justícia.

A Catalunya, de forma clàssica –ho hem dit en repetides ocasions–, hem tingut una bona pedagogia, no només perquè hi ha hagut persones, i polítics en concret, i en aquest cas partits polítics, institucions, ajuntaments, diputacions, consells comarcals i, òbviament, el Govern de Catalunya, que se'n preocupin i se n'ocupin, sinó sobretot perquè els mateixos professionals, vull dir els mestres, els pedagogs, aquells que fan la pedagogia cada dia en les càtedres o en l'escola, han estat capaços de fer aquesta renovació contínua de la pedagogia catalana. I l'estem fent ara, amb èxit a més a més –si algú s'ha de posar medalles, la major part de les medalles, el 90% de les medalles ha de ser per a les professores i els professors–, ara ho estan fent en uns moments que, com ha dit la senyora diputada, són especialment difícils, dificultosos perquè el fet d'estar en allò que en podríem dir l'equador d'aquesta reforma tan complexa, tan ambiciosa, tan complicada, com hem dit moltes vegades, precisament perquè pretén un canvi substancial, s'afegeix a allò que en podríem dir els reptes, els moments i també els interrogants propis del canvi de segle que s'ha definit, un canvi que comença, en definitiva, els anys setanta i, com ha dit molt bé la senyora diputada, comporta canvis en la multiculturalitat, en la globalitat, en el paper de la família, en el paper de l'home i de la dona, i tantes i tantes coses per no repetir, amb la qual cosa coincideixo amb tota la intervenció de la primera part de la senyora diputada.

I en aquest moment i amb aquests reptes i amb aquests interrogants, el professorat en general està fent un esforç que s'incardina amb allò que és la seva tradició i que ha fet tantes vegades, i jo crec que el país i aquest Parlament, en concret, per boca..., ho ha fet primer la senyora diputada, i després per boca meua, en representació del Govern, ha de fer testimoni de reconeixement i també d'agraïment a aquest esforç continuat de professionalització, de professionalitat que està fent el professorat català.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Dit això, és evident que una política de professorat s'emmarca en dos nivells diferents, d'una banda, i en altres estats, per dir-ho així, de l'altra. D'una banda, des d'un punt de vista competencial; a mi personalment, com a conseller del Govern de Catalunya no m'acaba, de cap manera, de satisfer la distribució competencial i quines són les prioritats concretes que en el marc actual de les competències té el Govern de Catalunya en matèria de funció pública docent. Ho dic no per treure fora les coses i no entrar en el tema que ha apuntat la senyora diputada, sinó simplement per centrar les coses. Ho deia perquè les senyores diputades i els senyors diputats, encara que de segur que ja ho saben, tinguin un mínim apropament al meu pensament.

Com vostès saben, jo vaig ser director general de Premsa de la Generalitat de Catalunya. És una matèria en la qual les competències que tenim són de mera gestió; no tenim competències legislatives, no tenim competències reglamentàries; les nostres competències són merament executives i de gestió. Doncs bé, en una matèria com la penitenciària, on el nivell competencial és tan baix, els cossos penitenciaris són cossos de la Generalitat de Catalunya; és la Generalitat de Catalunya qui determina la seva estructuració, qui en determina els mecanismes d'ingrés, qui determina els seus mecanismes de projecció i de promoció professional i, en definitiva, és dins de casa, en el marc d'una funció pública general que també ens encotilla una mica, però és dins de casa on hi ha una gran possibilitat, també limitada, però menys d'actuació.

He de confessar la meua sorpresa, quan vaig arribar al Departament d'Ensenyament, de la limitació fortíssima que la Generalitat de Catalunya té en matèria de cossos docents i com aquí, novament, tenim una limitació. Però és evident que podem fer coses, i en aquest fer coses estic totalment en la línia de la senyora diputada, algunes que ha apuntat, que es poden estudiar des de la seva dificultat, però que cal estudiar-les, i altres que ella no s'hi ha referit, segurament per manca de temps, perquè la situació és molt extensa i exigeix moltes hores de feina, però en què de segur que estariem d'acord.

La Generalitat què ha fet? Una és, d'acord amb els sindicats, posar unes plantilles de professorat en els centres amb un criteri de màxim, i en molts casos per sobre d'altres comunitats i territoris de la resta d'Espanya, en la mesura que una millor adequació de ràtios alumnes/professor comporta una valoració eficaç del professorat i una bona política de professorat. Hem fet un esforç també importantíssim i hem comptat amb la col·laboració dels sindicats més representatius des d'un punt de vista de tot allò que fa referència a la mobilitat del professorat, en un cas per nivells, i per tant la incorporació del professorat de la primària a la secundària obligatòria, i aquest és un fenomen que jo crec que ha estat un fenomen altament positiu per al mateix professorat i, a més a més, altament positiu per a la mateixa reforma, del qual tots en podem felicitar, però que els primers, per dir-ho així, que són receptors i són meritoris d'aquest reconeixement són els mateixos professors i els sindicats, que han estat capaços de possibilitar un mecanisme d'aquest tipus.

Hem dut endavant una política molt serena i al mateix temps molt equilibrada, molt mesurada, de mobilitat geogràfica, perquè un valor també a guanyar i a garantir era el lloc de treball i el lloc de treball com a qualitat de lloc de treball. I per tant, perquè això es pogués aconseguir en molts casos, si no en tots els casos, era imprescindible arribar a acords dintre de límits molt precisos en relació amb el concepte de mobilitat geogràfica.

Hem incrementat de forma important les plantilles i, com jo deia l'altre dia en un altre entorn, si els alumnes han disminuït i hem incrementat les plantilles això es fa no només per portar més qualitat a l'ensenyament, sinó també, de forma directa, per millorar les condicions de treball del professorat. I quan s'estan fent actuacions importants des d'un punt de vista de la millora de les condicions arquitectòniques i estructurals dels edificis, fent edificis nous o fent remodelacions importants dels vells, és veritat que això no es fa prioritàriament dintre de la política de professorat, es fa prioritàriament amb una política d'implementació de la nova reforma i, per tant, de millora de la qualitat de l'ensenyament, però és evident també que de forma indirecta milloren de forma substancial les condicions de treball del mateix professorat i, per tant, comporta una política de dignificació i una política directament adreçada a la millora de les condicions de treball del professorat.

Cal dir el mateix des d'un punt de vista retributiu. Hem millorat i hem millorat per sobre de la mitjana i hi ha diferències significatives. No fa gaire la premsa va publicar un estudi, la font del qual no era el Departament d'Ensenyament, sobre quines eren les retribucions dels professors de primària i secundària de la resta d'Espanya comparat per regions, i és evident que no som els primers, però és evident que estem clarament per sobre de la mitjana, i sobretot per als col·lectius més importants.

Jo estic d'acord –i després continuaré en el torn de rèplica– a estudiar les propostes que la senyora diputada posa sobre la taula. Algunes seran molt dificultoses, no només des d'un punt de vista de la racionalitat funcional i àdhuc de la racionalitat econòmica, sinó també de la racionalitat tècnica, ja que les lleis bàsiques determinen coses que no estan a l'abast de la Generalitat de Catalunya i d'aquest Parlament, però jo crec que el propòsit que ha posat sobre la taula la senyora diputada és un propòsit lloable, en el qual coincideixo plenament. A partir d'aquí tindrem més o menys dificultats, però crec que hem de treballar en aquest sentit, i des d'aquesta perspectiva el Grup d'Iniciativa per Catalunya i la diputada que ha utilitzat la paraula tindrà de segur el recolzament del Govern i, en tot cas, la meua franca col·laboració.

El president

Per al torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, en som conscients, que hi ha competències, hi ha suggeriments que jo he fet al final de la meua interpellació, de la pri-

5660

mera part, que no són competència de la Generalitat de Catalunya, això ja ho entenem, però sí que l'impuls i la influència que vostès poden fer en el Govern central... Ens expliquen moltes vegades com pràcticament tot el que succeeix és mèrit de vostès. Doncs, perdoni l'expressió col·loquial: «apretin» per aquí; també anirà bé.

Hi ha altres coses que sí que estan a les seves mans. Jo li parlava de programes de les malalties professionals, que a mi no em sembla cap «tonteria». Una cosa que no he pogut dir, perquè el temps era limitat i s'acabava, era, per exemple, que la distribució de les baixes per malalties mentals i per..., per malalties en general, però per traumatismes, que són les més importants, i malalties mentals no tenen una distribució igual; vol dir que les condicions en determinats territoris fan que l'estrès, la tensió sigui més alta. Tot el que és conurbació de Barcelona, el que és Barcelona ciutat, Barcelona comarques i una mica més enllà, el Vallès Occidental, no té comparació, la sinistralitat, els accidents o les baixes per malaltia, té una diferència extraordinària amb el que pot passar a les delegacions de Girona, de Lleida o de Tarragona. Vol dir que això ens hauria de fer pensar que hi ha situacions a determinats entorns socials molt dures, que repercuteixen en la qualitat de vida dels professors i en la qualitat de l'educació, sense cap mena de dubte, pensem nosaltres.

Per tant, pensem que aquí està en mans de vostès. També pensem, quan han parlat de la substitució, que buscar mecanismes àgils de la substitució d'aquestes malalties hauria de ser, i és facultatiu de vostès, hauria de ser una prioritat, perquè vol dir que els centres sempre estan a precari, sempre tenen situacions no normals d'emergència.

Pensem també que la formació, que vostès..., aquesta també està en mans de vostès..., ara em mirava un fulletó que m'han enviat del Pla de formació professional, de formació permanent pel que fa a la formació professional. Molt bé, és molt suggeridor, però, per exemple, no hi ha una sola al·lusió respecte a la salut laboral. A mi em sembla que això hauria d'estar inclòs en els plans de formació.

Penso que també un desglossament en plans anuals que permetessin una comprovació, una avaluació per suggerir millorament a l'hora d'aplicar aquests plans també fóra una cosa que està a les seves mans i que és important. Hi ha coses que, per exemple, jo penso que el Pla d'ocupació que s'ha signat ara també deu anar referit, també deu pensar en el sector educatiu. Quines quantitats dintre del Govern s'han pensat per al sector educatiu, per buscar els jaciments d'ocupació? Com farem el criteri de distribució, de repartiment del treball? El que jo li suggeria, d'estimular les jornades partides...

Tot això són coses que jo penso que requereixen un impuls polític i unes ganes de fer-ho. I altres temes que sí que són de vostès, per exemple, l'adscripció de professors de l'antiga segona etapa, que són funcionaris des de fa molts anys, i que ja s'entén que hi hagi hagut una situació de provisionalitat durant un temps, però ara potser ja no té explicació que continuïn sense una plaça definitiva. La situació per la fragmentació dels

departaments que s'ocupen de l'educació entre Adults i Ensenyament; la situació del professorat d'adults no és una situació normal. Quants anys fa que no es fa un concurs normal? I a Presons... La convocatòria d'un concurs de catedràtics de secundària, que s'ha fet a altres territoris; aquí sé segur que no és exclusivament responsabilitat de vostès, perquè s'hi van interposar recursos que han paralytat, en certa manera, una convocatòria ja en un primer moment, però a aquestes alçades vostès deien que, si es suspenia pel Suprem la sentència, obririen aquest concurs, i no s'ha fet.

Jo penso que hi ha accions a fer que depenen de vostès, que depenen del Govern de la Generalitat i que són importants. A mi també m'agradaria fer una reflexió respecte al missatge de valoració. Doncs molt bé, els ensenyants estaran contents, jo com a ensenyant també me'n sento, quan diuen que a Catalunya ho fem molt bé, però, és clar, molt bé, tots ho fem molt bé, però no és aquesta la valoració que jo crec que necessita ara, l'impuls i el reconeixement social que necessita ara el professor. Necessiten millorar les seves condicions de treball. D'acord que hi ha hagut augment de plantilles, d'acord que es fan plans de formació, però jo penso que no és suficient, per les condicions d'un entorn, d'un món canviant, i per les condicions de tensió i estrès que està creant l'aplicació de la reforma.

Jo deia en d'altres intervencions, deia el nostre Grup que si poguéssim treure les mancances estructurals, els problemes de transport i menjador, que han estat interferències en el moment d'aplicar la reforma, veuríem la reforma d'una altra manera; jo n'estic convençuda. Però és que també penso que si les condicions del professorat, aquest reconeixement de la seva feina a través de mesures d'estímul professional, de prevenció de les malalties socials, d'estimular la mobilitat entre els cosos docents –ja sé que no ho poden decidir vostès aquí d'una manera immediata, però que sí que està contemplada per la LOGSE i poden vostès influir en les decisions que es prenguin en el Govern central–, jo penso que això faria que el professorat sentís que la seva tasca està realment reconeguda.

Vostè deia també que estaria al nostre costat o, no ho sé, m'ha fet com un oferiment o com un recolzament. És clar, li servirà de poc estar al nostre costat, conseller, perquè no manem; és al revés, vostès han de fer..., això és un impuls de govern, però jo no tinc capacitat de decisió, si no, no vindria a interpellar-lo a vostè sobre les accions positives de govern en aquest tema.

Bé, ja em plau que vostè pensi que hem fet una interpellació encertada i que els suggeriments són aprofitables, però és una acció d'impuls de govern, però també una miqueta d'exigència, que a més de la reflexió passin a l'acció. Quan faré la moció, farem la moció subsegüent a la interpellació, jo suposo que tindrà alguna esmena d'aquelles que diuen: «estudiar, promoure i veure», i l'acceptaré, perquè entenc molt bé que no tot es pot fer de manera immediata –en això estic absolutament d'acord– ni tot alhora, però sí que em sembla que aquí hi ha possibilitat de començar a llançar mesures, com deia abans, d'acció positiva de cara al professorat i penso sincerament que ara és una bona ocasió per fer-ho, i no només que és una bona

ocasió, sinó que realment és imprescindible fer-ho.

Gràcies, senyor president, gràcies senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica té la paraula l'honorable conseller, senyor Hernández.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, d'acord, però hem d'evitar un perill que és molt típic, i que es dóna amb molta freqüència, almenys al meu criteri, quan parlem o quan ens referim a temes educatius en concret, i és partir sempre d'una espècie de to baix, d'un to negatiu, d'un to de relativa insatisfacció. Són evidents dues coses: una primera –jo ho he dit abans–, la feina importantíssima, des d'un punt de vista qualitatiu, en qualitat professional, i quantitativament, des d'un punt de vista d'esforç, que està fent el professorat, i que, d'altra banda, li pertoca perquè és el professional del qual neix l'impuls de la mateixa reforma. Som els polítics els que fem nostra la reforma, i la fem llei, però a ningú se li escapa que el moviment de reforma i de canvi neix des del mateix professorat, que, òbviament, és aquell que està més en contacte amb la realitat educativa cada dia, i és, d'altra banda, aquell que té les claus, des d'un punt de vista científic i des d'un punt de vista tècnic i de coneixements, té les claus més importants per interpretar el canvi i per proposar estratègies de canvi. Així que, d'acord en tot allò que signifiqui un reconeixement; d'acord també en tot el que signifiqui millores de les condicions de treball, i, això, recordo a la senyora diputada que el Govern de Catalunya, juntament amb el recolzament d'altres forces polítiques, de la societat i de sindicats, ha fet molt perquè calia fer-ho. I que quan un mira els estudis de la OCDE, en aquells que són barems fonamentals des d'un punt de vista de com es troba el professorat espanyol i, en concret, el català, que significa que hi ha benestar, millor que l'espanyol, en el seu conjunt, i la senyora diputada ho acaba de reconèixer així, si jo no l'he interpretada malament, doncs, resulta que quan un mira les xifres de la OCDE, des d'un punt de vista del nombre de professors, des d'un punt de vista dels anys de formació d'aquests professors, des d'un punt de vista de la ràtio d'alumnes per aula, des d'un punt de vista de l'edat d'inici en la professió i, sobretot, de les edats de jubilació, des d'un punt de vista de les retribucions, en el context dels països de la OCDE –no estem parlant, precisament, de països tercermundistes– resulta que el professor català està ben considerat.

És cert, també, que ens plantejarem problemes que exigeixen una lectura molt fina si no volem caure en contradiccions. No fa gaire que el Congrés i les Corts Espanyoles acaben d'aprovar possibilitats de perllongar l'edat de jubilació, perquè s'entén –i d'aquí aquest propòsit i d'aquesta petició varen participar activament els sindicats i els col·lectius de professors– en molts casos no calia ni era convenient, ni per a la mateixa persona del professor ni tampoc per la feina que pot fer al país, limitar la jubilació als seixanta-cinc anys i que això es

devia perllongar fins als setanta, i coses en aquest sentit s'han fet. No dic jo que s'hagi d'anar per aquí. El que dic és que hi ha professors i professores de quaranta anys i de quaranta-cinc que estan donant un resultat magnífic, i que ells mateixos no es veuen en edat de jubilació. No significa això que estigui contradient la senyora diputada, no significa això que l'estigui contradient, el que estic dient, que són professors als quals ens hem d'apropar amb una profunditat en la seva anàlisi.

Resumint el meu plantejament: la primera, és un to general de positivitat. La política que entre tots, amb el lideratge del Govern perquè li pertocava, s'ha dut a Catalunya en matèria de professorat és una política millorable com totes, però bona; la situació del professorat a Catalunya no és una situació dolenta de cap manera, és una situació raonablement bona; a partir d'aquí hi ha aspectes que podem tractar de millorar, alguns estan en marxa i estan en les mateixes previsions, altres han de ser objecte d'una anàlisi que jo proposo que des de la responsabilitat del Govern, que realment serà qui haurà de prendre les decisions, sigui objecte, com sempre s'ha fet en tantes coses, d'un tractament conjunt aquí a la cambra, però també en el pla del diàleg amb els sindicats i en el pla del diàleg amb la comunitat educativa.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyora diputada; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Acabat el capítol d'interpellacions, iniciarem el capítol de mocions.

Alteració de l'ordre del dia

Aquesta presidència ha de fer avinent al Ple que en un escrit signat pels portaveus de tots els grups parlamentaris es proposa la substanciació com a primera de les mocions d'aquest Ple d'avui, de la número 21, el vint-i-unè punt d'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política turística

Si el Ple accepta aquesta petita modificació de l'ordre del dia, passariem per tant a substanciar el punt vint-i-unè, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política turística, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Joaquim Novella

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, pujo a la tribuna en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i, complint amb allò que diu l'Estatut de Catalunya, que els diputats tenim el deure de controlar i impulsar el Govern. A-

quest diputat va presentar una interpellació amb trenta-cinc preguntes que s'havien contestat per escrit i amb una consulta d'auditories durant sis anys. I què va trobar aquest diputat al Consorci de Promoció Turística de Catalunya? Doncs, va trobar irregularitats administratives, mala gestió i indicis de presumptes delictes. Ho vaig exposar en aquesta cambra i vaig donar, a bastament, xifres i dades. El conseller, en la seva rèplica –i està al diari de la cambra–, no va contradir ni una sola de les dades que aquest diputat va oferir. I quines eren aquestes dades, en síntesi? En primer lloc, un pressupost de 1.000 milions que té dos forats, que sumen prop de 1.000 milions, l'any 91 i 95, que va obligar que paguéssim tots transferències suplementàries de 800 milions i que ha afectat greument la política turística d'aquest país, el pressupost, els ciutadans i, després d'explicar les irregularitats, la credibilitat de l'Administració pública catalana. Quines n'han estat les causes? Ho he dit abans: mala gestió, greus irregularitats i indicis de presumptes delictes de malversament de cabals públics i de falsedat en document mercantil.

Breument els referiré el que ja vaig dir l'altre dia: segons diuen les auditories, a l'època 93-94-95, amb el director general senyor Cogul, incompliment reiterat de normes de contractació, contractació sense concurrència, no-respecte al límit per contractar, política de compres d'objectes de regal desmesurada: hi havien 90 milions d'estoc i se'n compren 114, a qui? A cinc empreses, dues de Reus, empreses que presten quasi amb exclusivitat serveis al Consorci a preus superiors al mercat i sense concurrència; autoritza directament al director del Consorci. Fets irregulars: despeses de les quals el Consorci diu que no han arribat els serveis, despeses que es van pagar i el Consorci diu que no van ser prestades per les empreses que van rebre els diners, sinó que van ser fetes per ells mateixos, viatges de persones alienes a l'entitat, pagament a una empresa, a una associació de golf estrangera que no compleix l'altra part del contracte. Això va sumant més de 250 milions de pessetes. Estudis sense concurrència a exalts càrrecs: Betoret i l'empresa Serviturisme. L'any 95, els encàrrecs a aquestes persones significaven el 65% de tots els estudis; el 94, el 25; el 93, el 35. No hi ha hagut concurrència. I, a més, alguns d'aquests estudis han estat copiats d'estudis que anteriorment havia fet el Ministeri de Turisme. Alguns d'aquests estudis, simplement, eren recollir dades que hi havien a fulletons de companyies aèries. S'endeuten sense demanar l'autorització preceptiva al Govern, i es dona una indemnització milionària de prop de 8,4 milions sense haver de donar-la, contracte blindat que no calia fer i que era absolutament il·legal el pagament.

En definitiva, senyors diputats, senyores diputades, factures que es paguen per serveis no prestats, factures que es paguen per serveis que ha fet el Consorci, vulneració continuada de la Llei de contractacions, sense concurrència; fets irregulars, atípics, que signifiquen, al nostre entendre, en alguns casos, indicis de presumptes delictes; l'any 90-92, senyor Betoret de director general, incompliment de la Llei de contractes, xecs al portador a una empresa, sense barrar, per 9,8 milions per factures que no tenien expedient i que no es van justificar, 9,8 milions; bestretes fetes a directius de l'entitat

que, quan es fa l'auditoria, no estan encara del tot justificades, per diversos milions de pessetes. En definitiva, senyors, irregularitats i presumptes delictes que duren, pel que sap aquest diputat, segons les auditories, més de sis anys. I els asseguro que aquest diputat, quan ha fet aquesta funció, no se n'ha alegrat, perquè en qualsevol Administració trobar això, és motiu de preocupació. Tenim l'obligació de ser curosos davant de l'administració dels cabals públics.

La gran pregunta que a aquest diputat se li acut és: per què aquests fets es van permetre quan eren coneguts –i eren coneguts perquè estaven en diverses auditories anuals? Per què es van permetre aquests fets, reincidents? Per què no es van denunciar aquests fets si es coneixien? Hi ha obligació, d'acord amb les lleis d'aquest país, quan una autoritat coneix indicis de presumptes delictes, de denunciar-ho a l'autoritat judicial i, aquí no es va fer. Tercera: s'han acabat aquestes qüestions? Tenim garantia que s'hagin acabat aquestes qüestions?

El conseller, en la interpellació que vam tindre, en primer lloc, no va contradir ni una sola xifra, ni una sola dada de les que aquest diputat donava perquè eren dades de les auditories; segona, va dir que eren temes menors, i quan es diu d'això que són temes menors, es menysprea tota aquesta cambra i es menysprea el diputat que està fent aquesta intervenció; va parlar d'Administració pública i de conversa de cafè; aquest diputat i el Grup que el representa no ve a fer aquí cap conversa de cafè, ve aquí a denunciar greus irregularitats, i demanaria que, si el Grup de la majoria no hi està d'acord, s'excusi per aquestes manifestacions, són ofensives per a la cambra i per al Grup que presenta aquesta Moció. Si, realment, es creu que és una conversa de cafè que es donin dades de per què hi ha conversa de cafè sobre això, estic parlant de 1.000 milions de forat i estic parlant de 800 milions que ha costat a l'Administració pública d'aquest país.

Per nosaltres, senyores diputades, senyors diputats, hi han responsabilitats polítiques, responsabilitats administratives i possibles responsabilitats penals. És per això que hem presentat una moció, que a continuació els diré, per intentar que això tingui solució. En primer lloc, informar la cambra i evitar que torni a passar, trametre a tots els Grups Parlamentaris diversa documentació i trametre anualment la documentació de tots els consorcis a la cambra. I no estem d'acord amb el projecte Prisma, que pretén liberalitzar tot el tema dels consorcis. Senyors de la majoria, estudiïn el tema Thatcher, estudiïn el fracàs que Thatcher va tenir en el tema dels consorcis. En segon lloc, hem de depurar i esbrinar responsabilitats, i instem al Consell Executiu que es depurin responsabilitats, concretament també del senyor Xavier Hernández, antic secretari general del Departament; segons la Llei 13 del 89, el secretari general té una sèrie de responsabilitats. Finalment, jo els diria que, sobre aquesta qüestió del senyor Xavier Hernández, retirem el punt perquè tres grups de la cambra –PSC, Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana– hem demanat que es constitueixi una comissió d'investigació i, en funció de la comissió d'investigació retirarem aquest tercer punt.

Quarta qüestió, reprovar actuacions. Mirin, en primer lloc, dir que nosaltres estem preocupats pel que ha passat i ho reprovem, i, a més, reprovem l'actuació del conseller Subirà. Per què reprovem l'actuació del conseller Subirà? Doncs, perquè tenint indicis de presumptes delictes, el conseller Subirà no ho va denunciar. I el conseller Subirà va dir aquí una cosa que no és del tot certa, va dir: «La Sindicatura farà.» Vostès transmeten d'ofici cada any totes les auditories a la Sindicatura. Això és no fer res, això és no fer res. Si vostès volien que la Sindicatura intervingués, havien de venir a aquesta cambra i, a través del Grup de la majoria demanar-ho i no ho van fer. Vostès no ha fet res sobre això. I en funció que no han fet res, hi han responsabilitats polítiques.

Per últim, senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup demana que ho trametem als òrgans competents: Sindicatura, perquè faci un informe i vegi responsabilitats; Tribunal de Comptes, que és l'únic que pot decidir si hi han infraccions i sancionar, i, per últim, a la Fiscalia, perquè hi han indicis de presumptes delictes.

Senyores diputades, senyors diputats, estem davant un exemple d'allò que en diem nosaltres «mala gestió i irregularitats continuades». Vostès han tingut molta informació: la interpellació que va haver-hi aquí és una d'elles, sense contradicció amb dades i xifres; segona, vint-i-cinc preguntes parlamentàries publicades al diari d'aquesta cambra; tercera, més de vint articles de diaris publicats a la premsa de difusió nacional, i per últim han tingut la manifestació d'un sindicat, que és Comissions Obreres, que ahir denunciava també aquestes irregularitats i demanava que es canviés la situació del Consorci. Amb tot això, vostès han de decidir: d'informació n'hi ha hagut i, a més, contrastada. Vostès han de decidir, i vostès tenen una responsabilitat important, i pensin vostès que els mitjans de comunicació, però també els ciutadans, veuran el que cadascú de nosaltres fem i a cadascú li exigiran les seves responsabilitats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. S'han presentat esmenes per diversos grups: en primer lloc, li correspon intervenir al Grup Mixt, que ha dividit la seva intervenció de deu minuts en set minuts per part del diputat senyor Lora i tres minuts per part del diputat senyor Salvador Morera. Iniciem, per tant, la intervenció del senyor Lora... Un moment, que marco bé el seu temps... Endavant. (*Veus de fons.*) Sí, sí: esmenes i posicionament, d'acord.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. En primer lloc, donem el suport des del Partit dels Comunistes de Catalunya a la Moció presentada per Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i a part hem volgut introduir algunes esmenes, que no són contradictòries, ni tampoc suavitzadores del text presentat pel diputat Novella; al contrari, són esmenes que perfilen alguns apartats de la Moció.

Segons les auditories de l'any 91 al 95, han succeït irregularitats greus al Consorci de Turisme, un ens que és finançat en un 98% amb diners que provenen dels pressupostos concrets de la Generalitat. Al costat d'aquests diners que provenen dels pressupostos públics, hi ha uns fets concrets: incompliment de la Llei de contractes de l'Estat, malbaratament de recursos públics, fets atípics com contractacions de serveis, estudis dels quals es desconeixen les motivacions, també es posen en dubte l'existència i la utilitat de les auditories, una deficient gestió de l'entitat... Són realitats que, com deia el diputat Novella a l'anterior Ple, no són descrites per l'oposició, són descrites per les mateixes auditories de la Intervenció General adscrita al Departament d'Economia i Finances, Subdirecció General de Control. Davant d'aquesta realitat, el conseller Subirà no pot intentar crear cortines de fum afirmant que els fets no són greus o que s'ha fet per part del Govern allò que s'havia de fer. La Intervenció General adscrita al Departament d'Economia i Finances ha realitzat el tràmit ordinari: ha tramès i ha comunicat a la Sindicatura de Comptes les auditories. És un tràmit normal, ordinari, com el resultat de qualsevol auditoria. Davant d'un fet extraordinari, amb greus irregularitats, el Govern ha fet una actuació normal, que no es correspon amb la gravetat del resultat de les auditories.

El conseller ens volia amagar als diputats allò que el Govern no ha fet i havia d'haver fet, que és informar immediatament de la situació al Parlament i instar l'actuació immediata de la Sindicatura de Comptes, posar els fets en coneixement de l'autoritat judicial i, a més, haver depurat totes les responsabilitats per aquesta irregular gestió. I és per aquest motiu que donem suport als punts 1, 2, 3 i 4 de la Moció, presentada per Iniciativa per Catalunya - Els Verds, demanant que el Parlament reprovi l'actuació de la Conselleria d'Indústria, Comerç i Turisme, així com instar a depurar responsabilitats polítiques de la situació creada, entre elles –cal recordar– aquelles en què podia haver incorregut l'actual conseller d'Ensenyament, antic secretari general del Departament de Comerç, Consum i Turisme, d'acord amb l'article 13 de la Llei 13/84. En tot cas, ja estem d'acord en la constitució d'una comissió d'investigació al Parlament de Catalunya.

A més, els canvis introduïts pel conseller Subirà, que segons ell havien de posar remei perquè no es repetissin irregularitats, contràriament, des del nostre punt de vista, deixen la porta oberta que els greus fets es puguin tornar a repetir. El Decret 83/97 situa canvis a l'organisme del Consorci. L'article primer, apartat primer, diu: «El Consorci de Turisme de Catalunya té personalitat jurídica pròpia i independent de la dels seus membres, i plena capacitat d'obrar, de dret públic i dret privat, per al compliment de les seves finalitats»; és a dir, més flexibilitat, fugida del dret administratiu i públic, possibilitat política de més liberalització –o liberalitats–, menys control..., és a dir, tot allò que ens ha portat a la necessitat d'aquest debat. Tot això, un organisme on cal recordar que el 98% del pressupost el segueix aportant la Generalitat; cap altre consorciat ha posat recursos, és una administració paral·lela al Departament, una caixa B que trenca el principi de caixa única que contempla la Llei de finances de Catalunya.

5664

Això, des del nostre punt de vista –i és una esmena que fem recolzant la proposta d'Iniciativa - Els Verds–, necessita un canvi: la transformació del Consorci en organisme autònom, administratiu o comercial acollit a la Llei 4/85, de l'Estatut de l'empresa pública catalana –des del nostre parer, preferiblement administratiu, ja que així tindrà un interventor que faci fiscalització prèvia–; el nou organisme autònom s'haurà de subrogar amb el personal que hi treballa, ja que aquests no tenen cap responsabilitat. No cal insistir que és imperatiu un dictamen de la Sindicatura de Comptes que aclareixi els extrems següents del Consorci: aplicació o no de la Llei de contractes de les administracions públiques al Consorci, tot detallant el sistema d'adjudicació i els topalls de cada sistema d'adjudicació, així com les diferents irregularitats. I no cal dir també que és necessària la tramesa, des del Govern, de les auditories al Tribunal de Cuentas i a la Fiscalia, per si creu convenient iniciar actuacions penals.

Des del Partit dels Comunistes de Catalunya hem de dir que aquest fet és greu: no es pot dir que no sigui greu per qüestions de quantitat; és greu des d'un punt de vista de qualitat. I no estem satisfets amb les respostes del conseller en el debat que es va produir en l'anterior Ple: són del tot insuficients. Els fets són greus –no ho diem nosaltres, ho diuen les auditories– i, per tant, des del Partit dels Comunistes de Catalunya, arribem a les següents conclusions. La primera: si no s'ha posat remei, si no es posa remei, si no hi ha un vot favorable avui, des del Grup de la majoria, a aquesta Moció presentada per Iniciativa per Catalunya - Els Verds, no tindrem altre remei que arribar a la conclusió que, si no es posen els instruments tecnicojurídics adients perquè això no es repeteixi, és perquè al Govern li convé una administració paral·lela, una caixa B ràpida, flexible, allunyada dels controls habituals, per tal que amb els diners públics es puguin fer campanyes d'imatge, de publicitat, no al servei del diner públic, sinó al servei dels interessos particulars de la coalició que governa a Catalunya...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Lora i Lillo

Perdó, un moment. Vostès, no havent denunciat...

El president

És que prendrà temps als seus companys de Grup, eh?

El Sr. Lora i Lillo

Res més. L'única qüestió que volia comentar és que èticament és del tot insuportable conviure amb la possibilitat que fets com aquests puguin passar desapercibuts per a l'opinió pública i que fets com aquests, en un moment que es parla de retallades públiques, sigui possible que existeixin.

Així, des del Partit dels Comunistes de Catalunya, votarem a favor d'aquesta Moció i defensem aquestes esmenes.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El diputat senyor Salvador Morera, tres minuts, des de l'escó.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Bé, en primer lloc, sobretot tenint en compte el temps que tenim, anunciem el nostre vot favorable dels diputats del Partit per la Independència a la Moció, amb el benentès que en els primers punts –l'1, el 2 i el 4, perquè el tercer ja s'ha dit que, en principi, es retirava– ens abstindríem. I ens abstindrem bàsicament per una raó al nostre entendre clau en la temàtica aquesta: nosaltres compartim molts dels criteris expressats, moltes de les preocupacions, i fins i tot les constatacions que el diputat Novella ha fet, tant el dia de la interpellació com avui, referides a aquest cas; el que passa és que per nosaltres és clau l'apartat 9, en el sentit que recorda la conveniència d'enviar aquestes auditories a la Sindicatura –cosa que, per cert, el mateix conseller ja va fer en el seu dia, o en tot cas ja va advertir que aquestes auditories ja estaven a la Sindicatura–, i nosaltres, com que tenim el total i absolut respecte per aquesta institució, sabem i en tot cas arribem a la conclusió que serà la mateixa Sindicatura qui arbitrarà els camins que a partir d'aquestes auditories s'hagin de fer, és a dir, enviar al Tribunal de Cuentas, que és al cap i a la fi l'encarregat de dictaminar si això es porta o no a la Fiscalia.

Si el que ha dit vostè, senyor Novella, aquí, avui i l'altre dia, és veritat, nosaltres estem absolutament convençuts que això acabarà a la Fiscalia. És per aquest motiu que nosaltres entenem que estem davant, si això es constata –en tot cas, vull deixar-ho clar–, aquests fets absolutament irregulars, si es constata, doncs, hi haurà responsabilitats penals, i en tot cas seria aquell el moment de dirimir la responsabilitat, de demanar responsabilitats polítiques. El que vostès fan avui aquí és avançar-se a aquest tema, tot i que nosaltres entenem que compartim els criteris i algunes de les asseveracions que s'han fet, però nosaltres entenem que el primer que cal fer és, en tot cas, seguir amb el que ja preveu el mateix punt 9 de la seva Moció.

Res més, i moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Curto. Deu minuts.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, m'ha semblat oportú sortir a la tribuna per formular el posicionament del Grup Popular, tenint en compte la naturalesa de tots los antecedents que concorren en esta Moció, subsegüent a la interpellació que va formular en el passat Ple l'illustre diputat senyor Novella. I manifestar també que en èpoques anteriors, no molt llunyanes, esta cambra, senyor Novella, hauria estat plena de bot a bot –com diem a la meua terra– en un assumpte de similar naturalesa. Per tant, la música a mi m'és molt familiar, però probablement amb lletres diferents.

Vostè ha traslladat al Parlament una acció investigadora..., amb paraules seves d'unes eventuais irregularitats, amb paraules actuals indicis de presumptes delictes –precisament esta és la correcció que s'ha d'impartir en moments com est–, i que, d'acord amb el seu criteri personal, tècnic i polític, esta acció investigadora mereix una sèrie de reprovacions, també depuració de responsabilitats, fins i tot de caràcter individual –encara que una d'elles ha estat retirada.

I amb esta Moció, com és lògic, senyor Novella, vostè intenta lo suport, la complicitat; intenta, legítimament, i com no podia ser d'altra manera, lo suport i la complicitat de tots los grups parlamentaris, en base a una verificació o a una investigació que vostè ha exercitat conforme a unes auditories internes en la gestió del Consorci de Promoció Turística de Catalunya. Nosaltres, estes auditories, no les hem vist –sense posar en dubte lo seu bon ofici en la matèria que nos interessa–; és cert que lo conseller en la passada interpellació no va posar en dubte este forat de què vostè parlava –tampoc no va dir que era cert–, però de les seues paraules es despenia que ell sí que havia exercitat una sèrie d'accions, que després hem pogut contrastar i constatar que són certes, en el sentit de depurar responsabilitats, però que d'alguna manera venien a disminuir l'envergadura del problema que vostè denunciava.

I, encara que m'estigui mal dir-ho, senyor Novella, qui li parla, si no és un expert, perquè seria massa presumpció, sí que sóc un veterà en qüestions d'investigació, un *llanero solitario* –conjuntament amb un exdiputat del seu Grup Parlamentari, l'illustre diputat senyor Saura, que va tenir la valentia també d'iniciar una sèrie d'investigacions en solitari–, amb tot lo que això comporta, i en conseqüència tinc la impressió –i només és una impressió: lo temps m'ho dirà, si estic equivocat o no– que vostè ha errat en l'estratègia –i només en l'estratègia–; són punts de vista diferents, i tan de bo lo temps pugui corregir esta impressió meua, però crec que ha equivocat l'estratègia.

Vostè parlava, ha parlat avui, d'irregularitats de mil milions de pessetes, i les irregularitats no tenen límits, sobre màxim o mínim –és a dir, les irregularitats són irregularitats pels fets i pel fondo–, però jo li podria parlar d'irregularitats de més de vuit milions de pessetes, amb dimissions d'algun membre del Govern que va ser responsable de la seua més lamentable actuació. Vuit mil milions de pessetes! No l'estranyi que, si en aquell moment poc va impressionar un sector important d'esta cambra –i no em refereixo només a un sol grup parlamentari–, poc importa, des d'una visió quantitativa, los mil milions de pessetes, excepte des del punt de vista qualitatiu, que sempre és important.

La Moció que vostè presenta, primer, reprovà i depura responsabilitats –fixi-s'hi bé–, després sollicita documentació i, per últim, reclama un informe de gestió. Jo crec, senyor Novella, que l'estratègia adequada hauria de consistir en una seqüència precisament al revés: és a dir, informe de gestió, documentació i després depurar responsabilitats. Perquè, clar, des del nostre punt de vista, fins i tot des del meu punt de vista, tot i reconeixent lo seu rigor en este tipus de tasques, vostè reclama de mi, reclama de nosaltres, que reprovéssim i que

depuréssim responsabilitats sense tindre informació, sense tindre documentació. Permetin-nos, com a mínim, tindre esta informació i tindre esta documentació, i després depurar responsabilitats, a criteri nostre i en la nostra mesura, o de manera conjunta si és que arribem a un acord, però no nos obligui primer a demanar esta sèrie de reprovacions sense haver formulat una investigació o, si ho prefereix, una verificació.

L'any 86, senyor Novella –i veurà vostè la importància de la nostra esmena, respecte al concurs imprescindible de la Sindicatura de Comptes..., no amb ànim de guanyar cap temps, que nosaltres no n'hem de guanyar cap, i a les nits, en este tipus de qüestions, dormim molt tranquils, sinó per la importància que tots los antecedents documenten sobre lo concurs de la Sindicatura de Comptes–, per a vostè –i alguns dels seus diputats, i alguns diputats i diputades de tots els grups parlamentaris, ho recordaran–, l'any 86 nosaltres vam presentar un recurs d'empara al Tribunal Constitucional per la famosa no-comptabilització dels interessos que «devengaven» los comptes corrents de la Generalitat, de l'ordre de més de cent comptes corrents i equivalents a tres mil milions de pessetes: la base de la informació, la base fonamental, única, de la informació per la qual lo Govern o l'Administració de la Generalitat no va comptabilitzar los interessos que «devengaven» los comptes corrents va ser a través de la Sindicatura de Comptes; sense la Sindicatura de Comptes, nosaltres encara estaríem bevent oli, no nos hauríem assabentat d'aquella qüestió. Li parlo de tres milions de pessetes: Sindicatura de Comptes, i sense necessitat de cap iniciativa parlamentària. Aquella sentència, senyor Novella, va establir doctrina, no només a Catalunya i a l'Estat, sinó també a alguns països de..., avui de la Unió Europea, amb relació al dret que teníem los diputats de ser acompanyats per tècnics especialitzats en la matèria a les administracions públiques i poder formular les seues verificacions.

La passada i l'anterior a la passada legislatura –anys 88 fins al 92-93–, investigació i recurs sobre la política de crèdits i avals de l'Institut Català de Finances, més de quatre mil milions de pessetes amb tota una sèrie d'irregularitats, dos denúncies formulades per este diputat al fiscal en cap del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya: la base de la informació, senyor Novella –si no, també encara estaríem bevent oli–, la Sindicatura de Comptes. A més, investigació –tots ho recordaran– sobre el cas Roma, amb la denúncia corresponent i amb la consegüent dimissió del conseller responsable, i per últim –ho recordaran també– los mil milions de Javier De la Rosa, amb tot un entramat dissenyat per este personatge, que va ultrapassar i va trencar tots los límits de la més lamentable depravació i corrupció: la base de la informació, senyor Novella, la Sindicatura de Comptes.

Amb la nostra esmena, que reclama lo concurs imparcial de la Sindicatura de Comptes..., la nostra esmena intenta no desnaturalitzar lo punt 9 de la seua Moció. Però tingui en compte, senyor Novella, una qüestió fonamental: tingui en compte que, d'acord amb el Reglament del Parlament, i en virtut..., no dic de la seua precipitació, sinó del seu ímpetu, d'acord amb el Regla-

ment, i en virtut de les seues ganes de posar al descobert les coses, jo crec que el Govern de la Generalitat, en este moment, tal com està redactat lo punt 9, que nosaltres no hem volgut desnaturalitzar, lo Govern de la Generalitat s'està fregant les mans, i segur que en estos moments lo Govern de la Generalitat, d'acord amb el redactat d'est punt 9, que nosaltres no hem volgut desnaturalitzar, les rialles del Govern de la Generalitat se senten, senyor Novella, des de Palamós. Vostè sabrà lo que fa amb este redactat i amb l'esmena que presenta lo Grup Popular.

Est és, senyor president, lo sentit de la nostra intervenció.

El president

Moltíssimes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament pujo a la tribuna per, en nom de Convergència i Unió, fer la defensa de les dues esmenes que hem presentat, i al mateix temps marcar la posició del nostre Grup a l'entorn d'una moció que neix com a conseqüència de la interpellació del darrer Ple, i en què voldria, d'entrada, desmentir algunes de les coses, i concretament, puntualment, una de què ha fet esment el senyor Novella, i que em sap greu precisament que l'hagi fet ell, perquè és una persona absolutament curiosa en les seves intervencions: ha atribuït al conseller Subirà comparar aquesta cambra amb una tertúlia de cafè, i jo li vull... M'ha estranyat tant, tot i que recordava la intervenció, que he recorregut al meu escó habitual per buscar el *Diari de Sessions*, i en el *Diari de Sessions* —els reclamo un xic d'atenció, perquè això els pot marcar una mica quin és el posicionament a l'entorn d'aquesta Moció, és a dir, el que hi ha darrere de tot això— el conseller Subirà justament deia: «...perquè l'havia de fer l'òrgan que l'havia de fer, i pensi, senyor Novella, que l'Administració no és una tertúlia.» Deia «no és una tertúlia»: ni hi comparava la cambra, ni en deia que era una tertúlia de cafè —plana 64. I a la plana 69 tornava a dir el conseller Subirà: «Li he dit, en començar la meua intervenció, o en alguna part de la meua primera intervenció: "l'Administració no és una tertúlia d'amics i coneguts".» És a dir, aquella expressió avui citada per vostè des d'aquesta tribuna, convindran amb mi que no només el matís és diferent, sinó que la voluntat de l'explicació és absolutament..., si no volgudament, fàcilment mal interpretada.

Avui, doncs, ens trobem davant d'una moció —ho recordo— procedent d'aquella interpellació i que, fent una miqueta més d'història, ve —com recordava el senyor Novella— d'unes vint-i-cinc o trenta preguntes que el diputat fa; que demana —després d'aquestes preguntes, i les seves conseqüents respostes—, demana l'accés a una documentació, concretament a unes auditories que la Intervenció de la Generalitat havia realitzat; se li dóna, com és obvi, aquest accés; el diputat estudia curiosament, com fa ell, aquestes auditories, i fa la seva interpretació, fa la seva interpretació —les auditories,

que són números freds, no hi ha cap mena de dubte que tothom les interpreta de la forma que honestament creu que ho ha de fer, i el senyor Novella, que és honest, fa la seva interpretació—, i, a partir d'aquella interpretació, el que fa és convocar els mitjans de comunicació, fa una roda de premsa, explica aquelles auditories que havia elaborat la Intervenció de la Generalitat —per tant, des d'una transparència que ja li tocava, perquè la Llei l'hi obliga i a més sempre i en tots els casos s'ha fet així— i, d'aquella seva interpretació, explica als mitjans de comunicació què és el que se'n dedueix. I, a continuació, el que fa al cap d'uns pocs dies és reciclar una interpellació que hi havia sobre turisme i que —per voluntat de tothom, de tothom— es converteix en una interpellació concreta —que era el que al senyor Novella en aquell moment li convenia i que el conseller Subirà li admet— i entrem en el debat.

I es produeix un debat en el qual, diríem, pot no haver-hi acord en la interpretació que es fa de l'auditoria, però jo crec, des del que jo vaig poder escoltar, llegir, i conneixedor també de les auditories, que hi va haver una resposta, per mi, des de tots els punts de vista absolutament contundent per part del conseller Subirà. I per què dic «contundent»? Perquè el conseller Subirà va traslladar la responsabilitat..., no la responsabilitat, sinó la judicació d'aquesta responsabilitat, en el cas que hi sigui, a qui li tocava, que és la Sindicatura de Comptes. Què va passar? Va passar que aquestes auditories van anar a parar a la Sindicatura de Comptes —Sindicatura de Comptes, organisme d'aquest Parlament, òrgan d'aquest Parlament—, que haurà d'estudiar i veurà la interpretació, i aquesta sí, la que faci la Sindicatura, l'hauré d'admetre com a vàlida i, doncs, a partir d'aquí la Sindicatura hauria d'actuar.

I és evident també que un debat polític, i amb aquest interès que s'ha volgut donar, per part especialment del presentador de la Moció —que és lògic que en el seu paper d'oposició, doncs, intenti portar i maximitzar totes les qüestions que honestament, i ho dic una vegada més, des de la seva interpretació, ell en fa—, doncs, que es vegi en el lloc que per nosaltres és l'adequat. Tanmateix, el senyor Novella, també en el dret de les seves atribucions, no satisfet amb aquella interpellació —cosa absolutament respectable—, planteja avui una moció amb nou punts.

Em posicionaré a l'entorn d'aquests nou punts de la Moció perquè, com a la vinya del Senyor, n'hi ha de tots colors: hi han punts d'aquesta Moció que nosaltres..., algun punt que hi podem donar suport —els ho aclariré—, algun altre que convindria des de la nostra perspectiva poder matisar, i en alguns altres estem absolutament en desacord amb el plantejament que feia el senyor Novella, i amb les propostes —més que el plantejament— que fa el senyor Novella i que concreta en uns punts determinats.

Pel que fa referència..., i li ho vull reconèixer, tot i que el canvi que fa en el punt tercer és passar..., retirar de la votació aquest punt, a canvi d'una comissió d'investigació —en tot cas, en el moment que es vegi la comissió d'investigació ja en parlarem—, però en principi la nostra posició és que, si vostè hagués mantingut el punt tercer, hauria estat dels que hauríem votat en contra.

Per què l'1, el 2 i el 4? L'1 parla de preocupació i reprova d'aquesta cambra; el 2 parla de depurar responsabilitats; el 3 el deixo de banda, perquè el senyor Novella l'ha retirat, i el 4 reprova l'actuació del conseller d'Indústria. Suposo que reprovar l'actuació es refereix puntualment a aquesta actuació, en la qual a través de les meves paraules ha quedat clar que nosaltres entenem que el conseller va fer allò que havia de fer, és a dir traslladar-ho a la Sindicatura de Comptes. Per tant, en aquest bloc dels primers quatre punts, el no més absolut.

Pel que fa referència al punt cinquè, que demana la transformació del Consorci en un organisme autònom, les senyores i senyors diputats convindran amb mi que, tot i que el suggeriment és absolutament respectable i podria ser discutible, des del punt de vista del Govern i del nostre Grup Parlamentari, entenem que l'organització interna del Govern és bo que se la faci el Govern: hem de tenir aquesta confiança que sigui el Govern qui ho faci, i no proposar-ho des del Parlament.

Pel que fa referència al punt sisè, no hi tenim cap inconvenient, a votar favorablement, i per tant, senyor Novella, el votarem favorablement.

I al 7 i al 8 hi tenim presentades sengles esmenes, que són del mateix rang, i que des d'aquest moment li anuncio que la seva literalitat ha estat variada, amb la voluntat que siguin acceptades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Dèiem que tant en el punt setè com en el vuitè, el Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat, d'acord amb l'article 13 del Reglament del Parlament... Aquesta part, si a vostè li fa algun tipus d'angúnia, nosaltres la retirem, però, en canvi, sé que el seu interès estava també en la diferència entre rebre la informació o posar a disposició la informació. Per una qüestió purament física, de trasllat de material i del que això suposaria, nosaltres li volem fer considerar, li posem a la seva consideració, senyor Novella, que retirant el que fa referència a l'article 13, vostè ens accepti aquestes dues esmenes, que tindrà la llibertat de poder consultar el que cregui convenient. Això en el que fa referència al punt 7 i 8.

I finalment, el punt novè, senyor Novella, és el que, si tingués més temps, m'agradaria sucra-hi pa perquè, en definitiva, les propostes que vostè ens fa, que és que vagi al Tribunal de Cuentas i que, per altra banda, es vagi a la Fiscalia, tant pel fet que el Tribunal de Cuentas té el seu propi fiscal com perquè el camí natural i habitual d'arribar al Tribunal, des de Catalunya i amb mentalitat de Catalunya, ha de ser utilitzant els nostres mecanismes, que és la Sindicatura de Comptes, des d'aquesta perspectiva, senyor Novella, m'agradaria que reconsiderés donant-li d'aquesta manera el valor i el respecte que ens hauria de merèixer a totes les diputades i diputats la Sindicatura de Comptes de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i per defensar les seves es-

menes i posicionar-se sobre la Moció, té la paraula el diputat senyor Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya havia preparat aquesta intervenció, sobretot perquè entenem que la gravetat dels fets que es van exposar a la interpellació de suara fa quinze dies implicaven depurar responsabilitats, tal com diu la Moció del Grup d'Iniciativa per Catalunya i del senyor Quim Novella.

Hi han hagut fets greus i que nosaltres no dubtem que siguin reals, no ens cal veure cap sentència ni ens cal veure cap dictamen per entendre i per veure les vint-i-cinc preguntes que es van fer des del Grup d'Iniciativa, i algunes també des del Grup d'Esquerra, al Govern, i per entendre també que —hi ha tot un seguit mediàtic que ha anat analitzant el tema— els fets que s'acusaven com a incompliment reiterat de la Llei de contractes de l'Estat —malbaratament de recursos, mala gestió de les entitats...—, tot això era prou greu, doncs, per depurar responsabilitats i —com s'ha dit aquí— més endavant, en un proper Ple o en comissió, es demanarà la creació d'una comissió d'investigació.

Però penso i des del Grup d'Esquerra Republicana entenem que és més inacceptable encara que el conseller del Departament d'Indústria, Turisme i Consum, el senyor Subirà, ens digui que estem parlant o va venir a dir, per no referir-me exactament a la transcripció, que estàvem parlant de nicieses, que estàvem parlant de poca quantitat, que estàvem parlant de xifres relativament importants. És clar, és que si anem sumant arribem que el forat, el desgavell, el descontrol que s'ha produït en el si del Consorci durant quatre anys arriba gairebé a la xifra de 1.000 milions. Potser per al conseller, doncs, 1.000 milions és poc, no és res, però entenem que no és un problema tant quantitatiu sinó qualitatiu, de com s'esmercen els recursos, com es controla la despesa i quina, en definitiva, política hi ha tant a la Direcció General de Turisme com en el Departament.

La voluntat manifesta del Departament, que de l'any 94 al 98 ha reduït el pressupost de la Direcció General de Turisme, que ha passat de 1.342 milions a 345; que, en canvi, el Consorci de Promoció Turística, avui Turisme de Catalunya, s'ha mantingut a l'entorn dels 1.000 milions de pessetes. Les transferències de crèdit i de capital de la Direcció General de Turisme han anat sistemàticament a parar a Turisme de Catalunya, abans dit també Consorci de Promoció Turística. Què vol dir això? Doncs, vol dir que aquesta és una estratègia d'escapar al dret públic, escapar al control, que entra i sintonitza perfectament amb aquest entramat que representa l'empresa pública.

El conseller Subirà en aquesta estrada va dir en el seu moment que això flexibilitzava i donava més marge d'actuació a la Direcció General. Bé, ja hem vist —el resultat és clar—, mitjançant les diferents auditories, quina és aquesta flexibilitat; no és només un problema comptable, és un problema de concepció de l'Administració el que avui s'està discutint aquí. Nosaltres som conscients i estem d'acord que cal redimensionar l'Ad-

ministració; l'Administració avui dia, a Europa, necessita un redimensionament. Ara, redimensionar és una cosa, dinamitar és una altra. L'actitud que està tenint el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme amb la Direcció General de Turisme, la Direcció General de Consum i també la Direcció General de Comerç és de dinamitació. I recordin –ja ho ha dit el diputat Novella–, recordin l'experiència de la senyora Margaret Thatcher amb els seus anomenats «kwangos». Recordin com va acabar la cosa: hi va haver privatització, hi va haver consorcis, gestió privada... La cosa va acabar molt malament; la prova és que els mateixos conservadors van haver de fer marxa enrere i van haver de depurar penalment la majoria de responsables d'aquestes entitats.

Repeteix que aquí es produeix una negligència en no acceptar els fets i es produeix, sobretot, un problema, que és la manca de direcció política, la manca de projecte turístic per part del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme. Les mancances reals en el control de la despesa –ho repeteixo– van a parar directament a aquesta manca de projecte polític, a aquesta manca, en definitiva, de què fer del sector turístic; un sector important. I que no entenem com es resoldran problemes tan importants com tenim a partir de la Unió Monetària, l'aparició de nous competidors: la Costa Dàlmata, Turquia, Grècia, que podrà devaluar i nosaltres no –i per molt que algú se'n rigui de les devaluacions, preguntí als hotelers de la Costa Brava quin any va ser el millor? L'any 95, any de devaluació... Aquest no, senyor Camps, aquest no; aquest va ser a Barcelona; Barcelona va salvar les xifres, va salvar les xifres de la Costa Brava.

Per tant, entenem que aquí hi ha en discussió un model, i és el model que està portant a la pràctica aquest Departament. No hi ha voluntat de fer política turística, hi ha voluntat fins i tot d'acabar de desregularitzar la política d'inspeccions i de sancions des de l'anomenat Projecte Prisma; la prova és que a aquest Govern i aquesta Administració ni els interessa inspeccionar, ni sancionar, ni multar, ni tancar; aquesta és una paraula prohibida en la mentalitat d'aquesta Administració o la política que se li vol donar; més aviat l'objectiu polític és rendibilitzar al màxim el que hem anomenat sempre política d'agitació i propaganda. I en aquesta línia i perquè entenem que el que cal és començar a depurar responsabilitats i el que cal és que la Sindicatura de Comptes, pel respecte que ens mereix, entri de ple en tot el procés administratiu i legal que s'ha portat des de les empreses públiques dins del Departament d'Indústria, la nostra esmena, el que demana, precisament, és que des del Parlament s'encomanin a la Sindicatura de Comptes dictàmens en l'aplicació de la Llei de contractes de l'Estat; dictàmens sobre la legalitat pressupostària financera sobre l'informe de transferències extraordinàries de crèdit i dictamen de les aplicacions de transferències extraordinàries de crèdit fetes del Departament d'Indústria, en aquest cas, a Turisme de Catalunya; un informe sobre la legalitat pressupostària financera de l'estructura de pressupost del Consorci, actualment Turisme de Catalunya, i finalment, un dictamen de la legalitat dels increments retributius i retri-

bucions del personal a l'empara de la Llei de pressupostos.

Entenem que la nostra esmena va en la línia de clarificar tot això, no va en la línia de buscar responsables o, en definitiva, responsabilitats; volem que s'aclareixi. Però no només volem que s'aclareixi per un fet comptable o de legalitat; volem que s'aclareixi perquè es doni llum a una situació –ho repeteixo– de desori en la política turística que en aquests moments és Turisme de Catalunya. No és un problema d'un període anterior; els mecanismes que han facilitat la situació actual, que estiguem aquí avui discutint, que demanem la intervenció de la Sindicatura de Comptes, es poden tornar a reproduir perquè el model de funcionament és el mateix; no només és el mateix, s'està incrementant, aquest model de finançament. És a dir, l'anomenat Projecte Prisma és ja la desregularització total –ho repeteixo– del sistema tant de les ITV –ja s'ha practicat–, de les ECA, i ara s'aplicarà en el model de turisme, és a dir, de les inspeccions. Per tant, el model que ha fet possible aquest desgavell es manté; del que es tracta és de canviar el model; del que es tracta és –com diu bé la Moció d'Iniciativa per Catalunya– de passar d'una empresa pública a una entitat autònoma; un model que permeti que el dret públic, que permeti que l'Administració tingui un control directe i, en definitiva, que l'oposició pugui fiscalitzar el procés.

Curiosament, tots estem d'acord que cal redimensionar el sector públic, tots estem d'acord, però, que el sector públic té una funció avui dia a la societat, tots estem d'acord en la importància del sector turístic a Catalunya tant pel producte interior brut com pels ingressos que significa com per l'ocupació, però sembla que aquest Govern ha oblidat que el sector turístic avui té un perill, té el perill de morir de manca de política, manca de direcció, manca de planificació, i que tot plegat ha caigut en mans d'una desregularització absoluta.

Per aquestes raons el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya donarà suport a la Moció que ha presentat Iniciativa per Catalunya, donarà suport també a la necessitat d'evacuar responsabilitats en la mesura que calgui, donarà suport –i en la línia de la nostra esmena– que la Sindicatura de Comptes intervingui, i sobretot, el que demanem és que tot això no serveixi només –ho repeteixo– per evacuar responsabilitats comptables o de negligència politicoadministrativa; que això serveixi per reflexionar sobre si aquest model que ha possibilitat tot aquest entramat i tot aquest problema es pensa solucionar, es pensa canviar i es pensa, en definitiva, que la Direcció General i el personal i els funcionaris excel·lents que hi ha en aquella Direcció General de Turisme puguin tornar a fer la feina que fins ara els ha estat negada. Senzillament és això.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir per fixar la seva posició els grups que no han presentat esmenes. Té la paraula, pel Grup Socialista, el diputat senyor Josep Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Socialista intervé, sembla, en aquesta sessió com a únic grup no esmenant –pràcticament tots els grups han esmenat–; explicaré al llarg de la meua intervenció aquesta esmena no esmena que presentem també en aquesta interpellació, en aquesta Moció que avui substanciem.

En el darrer Ple vam assistir a un debat interessant entre el senyor Novella i el conseller Subirà respecte a quatre punts concrets –cito literalment dels que va anomenar el senyor Novella–: incompliment reiterat de la Llei de contractes de l'Estat, malbaratament dels recursos, indicis de presumptes fets delictius i mala gestió a l'entorn del Consorci de Promoció Turística de Catalunya. Va ser un debat interessant on el senyor Novella va estar donant argumentacions molt concretes, molt precises sobre diferents aspectes que ell trobava reprovables, punibles. Va donar argumentacions respecte a un forat que es va haver de suplementar que xifrava a l'entorn de 1.000 milions; donava també raons i sustentava, aguantava els seus arguments en el mateix informe de les sindicatures respecte a irregularitats especialment greus: factures amb notes manuscrites del sotsdirector de la institució i del cap dels serveis que deien que aquells serveis o aquells béns no havien entrat; donava raons sobre factures i arguments que donaven les mateixes auditories sobre factures que es referien a treballs que en realitat havien efectuat treballadors del mateix Departament, que no s'havien subcontractat; donava també raons, sustentades també per informes de les mateixes sindicatures, sobre encàrrecs i abonaments d'estudis i contractes, curiosament, amb qui amb anterioritat havia tingut alts càrrecs dintre del mateix Departament, i diuen les mateixes auditories que no queden justificades les raons d'aquests encàrrecs ni per la naturalesa de l'encàrrec ni pels seus mateixos imports. Hi ha un seguit d'argumentacions que dona amb contundència el diputat Novella recolzant-se en la seva investigació privada, en les preguntes que va formular i en el resultat de les auditories.

Jo, en nom del meu Grup, que escoltava per poder intervenir avui amb atenció la interpellació, esperava del conseller Subirà el que en ell és fins avui o ha estat habitual, i és una contundència extraordinària en la seva intervenció de contesta. Doncs, ai las, no va ser així, no va ser així. El conseller va dir –cito literalment del *Diari de Sessions*–: «Per tant, senyor Novella, el judici definitiu sobre la correcció política de les coses que es van fer i que jo considero plena, perquè en aquelles situacions anteriors probablement el meu Departament hauria actuat fent la mateixa política, si no la incorrecció detectada, segons vostè molt greu, segons jo no, per algunes auditories. El que pot passar –i no em refereixo a tots els fets detectats–, potser si que n'hi ha algun i vostè i jo també coincidiríem, però molt puntual i concret i molt petit, i farà el curs que ha de fer.» Reconeix explícitament les irregularitats, les presumptes irregularitats.

Per tant, la Moció que presenta el Grup d'Iniciativa, amb nou punts, el nostre Grup li donarà el següent recolzament: en el primer punt, que diu literalment: «El

Parlament de Catalunya manifesta la seva preocupació i reprovació per les greus i persistents irregularitats observades en la gestió i administració del Consorci de Promoció Turística de Catalunya, segons consta en les auditories realitzades.» Tant per la denúncia feta pel diputat, com per la no-resposta del conseller, a aquest punt, senyors d'Iniciativa, el Grup Socialista hi donarà suport.

En el següent punt, sobre que el Parlament de Catalunya insti el Consell Executiu a depurar responsabilitats per les irregularitats observades en el Consorci de Promoció Turística de Catalunya entre els anys 1990 i 1995, també per falta de resposta, per falta de contradicció, també hi donarem suport.

Al punt tercer i al punt quart m'hi referiré a continuació. Al punt cinquè: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a transformar el Consorci de Turisme de Catalunya en un organisme autònom de caràcter comercial», i al sisè que és: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a delimitar i separar amb claredat les funcions del Consorci de Turisme de Catalunya de les assumides per la Direcció General de Turisme», lògicament hi donarem suport.

Com han justificat vostès fins avui, senyors de la majoria, l'existència d'aquest Consorci? Home, entre altres, per les funcions del mateix Consorci, que és amb recursos propis de l'Administració, més del sector, poder fer una política més eficaç. Quins han estat els recursos del sector? En el millor dels casos un 2% dels que ha anat abocant-hi la Generalitat. Això justifica l'existència d'un consorci? Home, si a més a més, com a mínim, funcionés bé! Però no hi ha recursos i, a més a més, no funciona bé; per tant, sembla obvi que l'haguem de reconvertir en un instrument molt més útil i molt més adequat a la normativa, almenys en allò que respecta el control que ha de fer aquest Parlament.

Al punt setè, al punt vuitè i al punt novè, que també es refereix al tema de sollicitud d'informació, i al novè, quant a la tramesa de tots els aspectes de la Sindicatura de Comptes, Tribunal de Cuentas i Fiscalia, també hi estem d'acord. I hi estem d'acord pel que argumentava: no hi ha hagut contradicció en les denúncies formulades.

I respecte al punt tercer i al punt quart –el punt tercer, senyor Novella, he sentit que vostè el retirava–, és aquesta esmena no-esmena del Grup Socialista, perquè jo m'havia plantejat fer una esmena en què sollicitava la creació d'una comissió d'investigació; després em van informar des del Grup que, això, tècnicament no era correcte i que, per tant, calia anar per una altra via.

I per què demanem nosaltres la creació també, i es veurà en el seu moment, d'una comissió d'investigació? Home, perquè aquests punts es queden curts, aquests punts es queden curts.

Aquí han passat coses francament estranyes des que hi ha hagut el canvi amb l'anterior Conselleria. Han desaparegut tots els gestors! Això no havia passat mai. Jo a vegades m'he preguntat si és que en lloc d'un canvi de conseller hi havia un canvi de partit, perquè no ha quedat pràcticament res del que hi havia; no han que-

5670

dat, per no quedar, ni recursos, i, per tant, comencem d'una manera bastant diferent tot el que és la gestió de les polítiques de comerç, de consum i de turisme.

Però és que hi ha un altre element, per nosaltres, molt preocupant, i és que, a l'inici de la legislatura, qui avui és director general de Turisme de la Generalitat, el senyor Cortadellas, en una reunió pública amb empresaris del sector manifesta que s'estan rumiant portar els anteriors gestors als tribunals. Això s'ha dit públicament davant de testimonis.

Per tant, com poden veure, senyores i senyors diputats, la prova del nou la podem fer de dalt a baix i de baix a dalt. L'existència d'irregularitats, vostès la reconeixen i, per tant, l'actuació que vostès han fet respecte a aquestes irregularitats a nosaltres no ens sembla correcta, perquè la tramesa regular a la Sindicatura de Comptes es fa en tota actuació de la Generalitat. Per tant, això no ens aporta, en absolut, res de nou.

I el Grup Socialista ha presentat aquesta esmena no-esmena, aquesta sollicitud de comissió, perquè entén que aquesta cambra farà un flac favor al país si aquest tema l'enterra amb una votació de vots a favor - vots en contra, perquè els recursos que presumptament s'han malbaratat o malgestionat els ha aprovats aquesta cambra. Hi ha hagut denúncies concretes, que no s'han contradit, respecte a uns recursos que aquesta cambra aprova i posa a disposició del Govern per a la seva gestió, que ha quedat clar i ha quedat demostrat, en bona part, que no s'han gestionat d'una forma correcta. I, per tant, aquesta cambra avui no pot resoldre el tema amb un vot a favor o un vot en contra; aquesta cambra necessita, a aquesta cambra li convé esbrinar a fons què és el que ha passat, perquè indicis raonables que hi ha elements que ens obliguen a anar al fons en el seu estudi per determinar-ne les conseqüències i responsabilitats, si s'escauen, ho hem fet. Tenim l'obligació de fer-ho.

Aquí manifesto el compromís del Grup Socialista de reiterar-hi. Aquest tema avui probablement vostès el tombaran amb el seu vot, però no evitaran que en continuem parlant i acabem escatint fil per randa quina ha estat l'actuació que s'ha desenvolupat al llarg d'aquests anys en el Consorci de Promoció Turística.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El diputat que ha presentat la Moció, el diputat senyor Novella, ha d'intervenir per fixar la posició sobre les diferents esmenes que s'han presentat a la Moció. Pregó que se ceneixi a la fixació de... Té cinc minuts, però que se ceneixi a acceptar o no acceptar esmenes.

El Sr. Novella i Izquierdo

Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc manifestar que el nostre Grup accepta les esmenes presentades pel Grup Mixt i pel Grup d'Esquerra Republicana, perquè ens sembla que amplien allò que demanem, que és claredat.

Sobre les esmenes que presenten el Grup Popular i el Grup de Convergència i Unió, manifestar, senyors diputats i senyores diputades, en primer lloc, que la Moció no és del senyor Novella, és del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que li dona tot el suport.

En segon lloc, dir-li, senyor Curto, que no acceptarem -pel que després li diré- la seva esmena i dir-li, senyor Codina, que acceptarem aquesta esmena reformulada que vostè em plantejava.

Però, mirin, vostès, avui aquest diputat ha hagut d'aprendre lliçons, perquè se li han impartit lliçons, cosa que agraeixo molt, però també m'agradaria que el Govern -que, a més, agraeixo molt que sigui aquí el conseller de la Presidència, cosa que abans estava això absolutament buit en un tema molt important, que després en parlarem, i no hi havia ningú present-..., també m'agradaria que el Govern aprenguéssin lliçons. Perquè si es donen, es reben, i si no, que no es pretenguin donar.

Mirin, vostès, vostès tenen avui la possibilitat de votar una cosa o una altra -vostès tenen avui la possibilitat de votar una cosa o una altra-, però, naturalment, hi ha un coneixement cert sobre les coses.

Senyor Curto, vostè i nosaltres tenim coses en comú: hem fet investigacions, i vostè té raó, però també vostès i nosaltres, amb tot el respecte, tenim posicions polítiques en aquest moment diferents.

Segona qüestió. Aquest diputat no interpreta, aquest diputat ha sigut curós i rigorós; primer ha informat i després ha interpretat, i cap informació de les que ha fet aquest diputat ningú la hi ha contradit -ningú la hi ha contradit-, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Ceneixis a pronunciar-se, que és el torn que li correspon...

El Sr. Novella i Izquierdo

Estic intentant argumentar, senyor president, per què no accepto la proposta del Grup Popular. (*Remor de veus.*)

Segona qüestió. Nosaltres entenem que aquí hi ha dues estratègies. Hi ha uns fets que són clars, una interpellació que es pot comprovar, unes preguntes parlamentàries, manifestació dels mateixos sindicats. Hi ha suficients fets, se sap el sector i el Govern disposa de les auditories des de fa sis anys.

Per tant, la diferència que hi ha respecte a altres ocasions és que aquí hi ha fets comprovats que estan a les auditories. No són interpretacions de qui els parla. I com hi ha fets comprovats...

El president

Insisteixo que se ceneixi estrictament...

El Sr. Novella i Izquierdo

Senyor president, intento argumentar, amb tot el respecte, per què al final diem que no a la Moció del senyor Curto.

El president

Segueixi, segueixi.

El Sr. Novella i Izquierdo

Com hi ha fets comprovats, és per allò que nosaltres entenem que podem anar més enllà, senyor Curto, i per això nosaltres presentem aquests temes i vostès ens presenten una esmena, que el que ens ve a dir és: «no-més la Sindicatura». No la podem acceptar, senyor Curto, i entenc, amb tot el respecte, que estic fent i cenyint-me a acceptar o no l'esmena.

No la podem acceptar perquè aquí hi ha fets comprovables, que ho diuen les auditories, no ho diu el senyor Novella, i hi ha unes preguntes parlamentàries contestades, i això seria, per nosaltres, retardar-ho. I qui té competències per resoldre això? La Sindicatura, que les faci –no hi estem en contra–, el Tribunal de Comptes, que és l'únic que pot sancionar, i la Fiscalia, si creu que hi ha indicis de presumptes delictes.

Per què vostès s'oposen a això? Si creuen que no, aquests òrgans competents ens diran que no i s'ha acabat, i s'ha acabat. Per què impedeixen vostès que això s'avanci? I respecte a l'esmena de Convergència, senyor Codina, amb tot el respecte també, vostès, els fets, els saben i els tenen –els fets els saben i els tenen. Són fets greus i, miri, li diré que l'acceptem en el sentit que hi hagi més informació, però que des d'aquest punt de vista estem davant d'uns fets irregulars que molt ens temem que ha començat un capítol, però que aquest capítol no es tanca, no es tanca; i també li diré que fets com aquests, repetits, són aquells que canvien tendències i canvien majories polítiques. Vostès han de tenir interès que això es depuri i s'esbrini ràpidament i han d'assumir les responsabilitats polítiques que, sens dubte, tenen.

Senyores diputades, senyors diputats, vostès han tingut aquí prou elements de judici; a vostès els toca decidir. Els mitjans de comunicació i els ciutadans de Catalunya jutjaran i atribuiran responsabilitats polítiques.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Novella, senyor Novella, per favor. Digui, el punt número 3 ha quedat retirat?

El Sr. Novella i Izquierdo

El punt número 3 queda retirat i acceptem, tal com...

El president

La resta ja ho tinc present.

El Sr. Novella i Izquierdo

...l'esmena que presenta el senyor Codina.

El president

Accepta les dues esmenes de Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

Petició de votacions separades? Jo suposo –si m'equivocho, senyor Camp, ja em corregirà– que als punts 1, 2, 4 i 5 volen votació separada, però conjunta. I el punt 9? (*Algú diu: 1, 2, 4, 5 i 9.*) Conjunctes.

Alguna petició més de votació separada? Per al número 6, no. Per al número 6 no hi ha petició de votació separada. (*El Sr. Morera i Tanyà demana per parlar.*) El senyor Morera em dirà votacions separades.

El Sr. Morera i Tanyà

Sí, senyor president. He entès que volia fer anar en el mateix grup els punts 1, 2, 4 i 5...

El president

I 9.

El Sr. Morera i Tanyà

Nosaltres demanaríem votació separada del 5 i del 9, doncs.

El president

Separades?

El Sr. Morera i Tanyà

De l'1, del 2 i del 4.

El president

El 5 i el 9, separats. Per tant, 1, 2 i 4, una votació, i 5 i 9, una altra votació. I la resta de punts de la Moció tots conjuntament.

Molt bé. Doncs, preparin-se per la votació.

Iniciarem primer la votació dels punts 1, 2 i 4.

Iniciem la votació.

Aquests punts 1, 2 i 4 han sigut refusats per 48 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions.

Votarem seguidament els punts 5 i 9.

Iniciem la votació.

Aquests punts han sigut refusats per 52 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

I votarem a continuació la resta de punts de la Moció, llevat del número 3, que ha sigut retirat, incorporades les esmenes que a cada punt han sigut acceptades pel diputat proponent de la Moció.

Iniciem la votació.

Els restants punts de la Moció han sigut acceptats per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents a l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de lluita contra la sida

Iniciem ara el quinzenè punt de l'ordre del dia, és a dir, la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Execu-

5672

tiu sobre la política de lluita contra la sida, presentada pel Grup Popular. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Daniel Sirera, per un temps màxim de deu minuts. (*Remor de veus.*)

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci, perquè el senyor diputat pugui començar la seva exposició. (*Remor de veus.*) Ja pot començar, ja.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció que ha presentat el Grup Popular en aquest Ple tracta de resumir en set punts algunes de les qüestions fonamentals que van ser tractades en el debat de la interpellació sobre la política de lluita contra la sida que va ser substanciada en el darrer Ple del Parlament.

Són moltes les propostes i moltes les orientacions que el nostre Grup hauria pogut presentar en aquesta Moció, però pensem que amb les que hem formulat avançem una mica més en el que nosaltres creiem que cal prioritzar, sobretot quan ben aviat, segurament demà mateix, disposarem de les conclusions de la Comissió d'Estudi sobre la situació de la sida a Catalunya. Malauradament, el conseller de Sanitat va desapropiar en el darrer Ple l'oportunitat d'explicar quines són les propostes de futur del seu Departament i del Govern de la Generalitat pel que fa a la lluita contra aquesta malaltia a Catalunya. Aquest fet va posar de manifest des del nostre punt de vista que bona part del Govern de la Generalitat es desenten d'alguna manera de la lluita contra la sida, ja que, com el mateix conseller de Sanitat ha reconegut, no tots els departaments del Govern dediquen recursos i elaboren programes per combatre la malaltia i els seus efectes socials. És per aquest motiu que en aquesta Moció demanem al Govern de la Generalitat que elabori un pla interdepartamental de la sida a Catalunya tot garantint la presència de les organitzacions no governamentals en el seu disseny i desenvolupament. I fem aquesta proposta perquè creiem que el pla sanitari de la sida ha esdevingut realment un mecanisme eficaç però insuficient per donar resposta als reptes socials que planteja aquesta malaltia.

En el punt 3 de la Moció demanem al Govern que estableixi els mecanismes necessaris per tal d'evitar la discriminació dels malalts de sida. Nosaltres creiem que a hores d'ara aquesta discriminació encara no existeix a Catalunya, però hem d'estar alerta. Fins fa poc els malalts no acostumaven a patir cap mena de discriminació perquè, malauradament, morien abans de poder patir-la. Gràcies als avenços de la medicina i també als nous fàrmacs, els malalts viuen més temps, molts tornen a reincorporar-se a les seves feines i, fins i tot, d'altres han decidit tenir fills. I és ara, ara, en aquest moment, quan es poden plantejar realment els problemes de discriminació a la feina o a les escoles, i cal que el Govern i tota la societat estiguem alerta.

Pel que fa a les campanyes d'informació globals i multisectorials, demanem al Govern també que en faci, sobretot perquè fa més de cinc anys que el Govern no en fa cap amb l'excusa de la manca de recursos i la

priorització de campanyes adreçades a col·lectius molt determinats, i creiem també que cal aquesta campanya perquè, si fa anys que hem deixat de parlar de grups de risc per parlar de pràctiques de risc, perquè realment tots coincidim que la sida ens afecta i ens pot afectar a tots, tots hem de rebre el màxim d'informació i, especialment, els més joves.

Pel que fa a l'actuació preventiva a les escoles, el nostre Grup creu sincerament que editar uns fulletons sense més no és fer tasca educativa a les escoles. Per això reclamem també al Departament d'Ensenyament que incrementi l'actuació preventiva a les escoles incidint especialment en l'educació per a la salut. El fet que en els darrers anys hagi augmentat percentualment el nombre de contagis per via heterosexual i hagi avançat també l'edat en què els joves inicien les seves relacions sexuals ha de provocar necessàriament un canvi en les prioritats preventives del Govern, ja que, mentre el col·lectiu homosexual està molt sensibilitzat pel que fa a les mesures de prevenció, i això fa, provoca que es redueixi el nombre de contagis, els més joves continuen pensant que la sida no els pot afectar. Segons una enquesta realitzada en un miler de barcelonins de setze anys, el 14% d'aquests joves barcelonins creien que ells mai podien estar contagiats per la sida. I per a aquells que pensin que la informació sexual pot provocar un increment o un avenç de les relacions sexuals, només tranquil·litzar les seves consciències amb el resultat d'un informe de l'ONU, realitzat amb estudis fets als països nòrdics, Tailàndia, Estats Units, Mèxic, França, Suïssa i Regne Unit, en què es manté precisament el contrari.

Pel que fa als preservatius —el punt setè d'aquesta Moció—, segons un informe, un estudi del Centre Jove d'Anticoncepció i Sexualitat, el 30% dels adolescents catalans de disset anys no utilitzen mai cap mena de protecció ni cap mètode anticonceptiu en les seves relacions sexuals. És per aquest motiu que el nostre Grup demana al Govern que estudiï la possibilitat que els joves puguin accedir als preservatius per unitats i a un preu assequible, tal com ja va fer el Govern conservador a França.

En el punt quart reclamem al Govern que garanteixi el suport psicològic als portadors del VIH i a les seves famílies, ja que el Govern no pot descarregar les seves responsabilitats de donar suport psicològic a una persona a la qual, per exemple, acaben de comunicar-li que ha estat contagiada pel VIH per un metge que és metge, però no és pas psicòleg. I per últim, demanem també la creació d'un registre de casos d'infecció pel VIH per tal de tenir una informació més real de la situació i de la incidència de la sida a Catalunya, tot garantint, per descomptat, la confidencialitat de les dades. Amb la introducció de les teràpies antiretrovirals combinades s'ha allargat de manera important el temps que triga una persona infectada a desenvolupar la malaltia, per la qual cosa la disminució de casos de sida no comporta necessàriament una reducció o disminució del nombre de noves infeccions. És en aquest sentit que creiem que el sistema d'informació actual no cobreix totes les necessitats i, per tant, impedeix el tractament precoç de la malaltia.

Únicament per acabar, senyor president, senyores i senyors diputats, recordar que, com va dir l'honorable conseller en el darrer Ple, a Catalunya hi ha a hores d'ara 11.855 malalts de sida, però hi ha probablement més de trenta-cinc mil catalans que poden estar a hores d'ara infectats pel VIH.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Hi ha presentades esmenes. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Eva Palau. La diputada Eva Palau, perdó.

La Sra. Palau i Gil

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, em veig obligada, senyor Sirera, a començar la meua intervenció fent una valoració, tant de la Moció com de la interpellació, d'inoportunes; inoportunes no pel seu contingut, que és discutible i això és el sentit de les nostres esmenes, sinó pel moment de la presentació; el moment de la presentació, ja que vostè, com a membre de la Comissió d'Estudi de la sida, coneix i sap perfectament –i ja ho manifestat en la seva intervenció avui i vull recordar que el dia de la interpellació també–, coneix que estem elaborant el dictamen, un dictamen que no deixarà de ser res més que una expressió, un resum de les diferents compareixences que hem anat tenint en aquesta Comissió i que, concretament, jo crec que demà l'aprovaré. Llavors, tinc la sensació d'inoportunitat d'aquesta iniciativa. Llavors, possiblement, amb aquesta sensació d'inoportunitat, també varem fer nosaltres, el nostre Grup varem presentar unes esmenes; unes esmenes que, al revés de moltes ocasions, quan presentem esmenes els grups parlamentaris intentem reforçar aquelles iniciatives, aclarir o, fins i tot, a vegades, intentar canviar, sóc conscient que possiblement hem generalitzat el sentit d'aquesta Moció, però ja dic que en sóc molt conscient. Passaré a defensar les esmenes punt per punt i de passada també ens anirem posicionant el nostre Grup.

El punt 1, on vostès feien referència a l'elaboració d'un pla interdepartamental, és lògic, i estem totalment d'acord, senyor Sirera, que en la lluita contra la sida és imprescindible una vinculació i una coordinació entre els diferents departaments de la Generalitat, i a més, li vull reconèixer aquí, també, perquè em sembla que el conseller ho va reconèixer, que en aquesta coordinació no s'ha trobat l'eficàcia convenient d'ella, i per això en aquests moments s'està valorant quina fórmula organitzativa serà molt més adequada per assegurar una millor eficàcia d'aquesta implicació i coordinació interdepartamental. Però en aquests moments no li podem dir si aquesta fórmula serà un pla interdepartamental o no. Sí que li vull dir i li puc transmetre el compromís per part del Govern que es remarcarà el paper primordial insubstituïble –i vull remarcar aquesta paraula: «insubstituïble»– que tenen les ONG en aquesta lluita contra la sida; un paper, el de les ONG, que sempre ha estat reconegut des de l'inici i és obligació reconèixer-lo perquè és imprescindible i positiu; a més, facilita l'actuació sobre poblacions amb conductes d'alt

risc i, encara més, d'aquelles que no freqüenten el sistema sanitari públic, com són alguns usuaris de drogues per via parenteral.

En el punt 2 de la Moció vostès insten el Consell Executiu a elaborar una campanya global i multisectorial. Miri, el tema de les campanyes, possiblement el ressò mediàtic que poden tenir pot ser important, però també hem de ser conscients que a vegades i moltes vegades les campanyes impliquen un elevadíssim cost econòmic i moltes vegades els resultats obtinguts no es corresponen amb eficàcia a l'esforç invertit. Vostè deia fa un moment que fa cinc anys que no fem campanyes globals. No ho sé; si vostè ho diu, m'ho crec. Però jo penso que potser és més campanya anar inserint tots els col·lectius afectats, tots els col·lectius de risc directament, parlant amb ells, explicant, informant, donant totes les facilitats per fer tots aquells recursos, adquirir tots aquells recursos que els són imprescindibles. No descartem fer una campanya, si es fa un estudi previ, es valora que és necessària aquesta campanya i amb aquest estudi, evidentment, podem definir el què, el com, l'eficàcia i què podem arribar a esperar d'aquesta campanya.

En el punt 3 vostè insta a establir els mecanismes necessaris per tal d'evitar la discriminació als malalts de la sida. Senyor Sirera, perdoni'm, de veritat, eh?, però crec que si avui en aquest Parlament hem de donar per entès que estem discriminant els malalts de la sida, primer que fem un pas enrere molt important, i segon, que no hem entès res, s'hagi fet millor o pitjor, de les actuacions no tan sols del Govern en aquest tema, sinó de les ONG, perquè jo crec que una de les coses que s'han anat fent i que s'estan fent i continuarem fent és intentar donar un sentit de normalització de la malaltia dins la societat i, quan dic normalització, vull dir de sensibilitat –evidentment– social, de reconeixement d'aquesta malaltia i de les persones que la pateixen, del que és, no?, d'una malaltia que cada cop, per sort, degut a totes les teràpies, tots els tractaments, se'n està cronificant molt més, i això implicarà que necessitarà tota una sèrie de recursos molt més importants i d'altra tipologia que fins ara, però jo crec de veritat que parlar en aquest moment, l'any 1998, de discriminació d'aquests malalts i que hem d'augmentar..., no li ho puc acceptar. Li asseguro que hem de continuar tots –el Govern, les ONG i tots els ciutadans d'aquest país– per tal de minimitzar qualsevol signe, qualsevol llum que ens pugui fer sospitar que s'està fent discriminació, i evidentment, hem de fer una tasca important per tal d'aconseguir una reinserció social i laboral dels afectats. Vostè deia, que és veritat, que, evidentment, l'esperança de vida d'aquestes persones s'ha allargat, i per sort; però és igual, encara que aquesta vida duri un mes, hem d'intentar que aquella persona se senti reinserida en el seu entorn i en la seva societat.

En el punt 4 vostè parla de garantir un suport psicològic als portadors. A veure, se'ls està donant suport psicològic; tant a nivell assistencial com aquí hi ha una tasca important que també són les ONG, i se'ls ha de reconèixer: estan donant un suport molt important a aquests malalts. Dintre el tractament de la sida ja sabem que és un tractament que no ha de ser aïllat sinó

multiintegral i multisectorial, i allà hi ha d'haver un enfocament biològic, psicològic i social. Vostè sap –i no em detindrà perquè ja sé que ho sap– que existeixen les unitats funcionals de la sida dintre dels hospitals de dia, on s'integra un col·lectiu de professionals, treballadors socials, infermeres, metges i psicòlegs. També li he de reconèixer que no en totes aquestes unitats, en aquests moments, hi han psicòlegs, eh?, però sí que està la idea d'anar augmentant i de la incorporació d'aquests en aquesta..., en aquest sentit va la nostra esmena.

En el punt número 5, miri, és un punt que crec que avui, doncs, és de total actualitat, no?, perquè crec que vostè ha llegit la premsa, igual que jo, en la qual s'anuncia –i, si no, el convido que la llegeixi–, on s'anuncia que a partir del 99 es farà un registre de tots els malalts, de les persones infectades per VIH i explica..., i no ho vull repetir, fins i tot hi ha declaracions del doctor Casabona explicant com creuen tots els experts que s'ha d'enfocar, com s'ha de fer aquest registre, perquè no és fàcil fer un registre; perquè un registre en aquest cas ha d'implicar dues coses: per començar, iniciar l'obligatorietat de declarar els metges aquest tipus d'infecció, i per una altra banda, assegurar un dels temes que fins i tot la Llei general de sanitat ho diu, que és la confidencialitat de la persona.

En el punt 6 vostè ens parla de l'actuació preventiva a nivell de l'educació. Penso, evidentment, que un dels objectius i punts diana és prevenció i informació, i un dels punts on hem d'incidir és, evidentment, en els joves, però jo li dic que fins i tot a les escoles hem d'incidir als tres nivells: mestres, alumnes i pares, amb diferents accions i amb accions conjuntes. Hi ha el programa de salut a les escoles que ja ho fa, que ja hi està treballant. L'altre dia el conseller feia un requisit, feia un repàs de totes les documentacions i publicacions que s'han fet en aquest camp; no és tan sols repartir fulletons: es fan sessions informatives, es parla amb els alumnes, hi van persones afectades per la sida i els expliquen la seva experiència. Llavors, evidentment, i dintre d'aquesta informació, al que hem d'anar no és a crear alarmisme o confusió, sinó a tractar el tema amb la major normalització possible i a intentar inserir o explicar quins hàbits de vida són més correctes per tal d'evitar aquest possible contagi del VIH. Evidentment, a part d'aquests hàbits de vida, també hem de donar la informació acurada per a les possibles situacions en què es poden trobar aquestes persones, fins i tot ajudar-los a donar uns mecanismes per afrontar-los. En aquest camp som conscients que mai haurem fet prou actuacions; sempre ens quedarà la recança que haurem d'incrementar, d'adaptar..., fins i tot d'adaptar la informació que estem donant a la situació real concreta.

I ja per acabar, si no m'equivoco, al punt número 7, vostè em fa o insta el Govern a estudiar la possibilitat que els joves puguin accedir als preservatius per unitats a un preu assequible. Vull deixar clar que quan estem parlant de preservatius en aquest moment n'estem parlant amb la idea de prevenció d'una malaltia –vull deixar-ho clar perquè sé que no..., o potser hi ha algú que no ho té gaire clar–, i estem evitant una conducta de risc, una conducta de risc en un col·lectiu molt especí-

fic, en aquest cas, que són els joves. I creiem que és imprescindible la informació i augmentar..., perquè vostè ho deia, deia unes xifres d'un tant per cent molt elevat de joves que encara no pensen amb el preservatiu com a mitjà o com a barrera per evitar el contagi de la sida. Hem d'informar i hem de deixar...

I, en aquest sentit, per això el Departament de Sanitat va fer un estudi per elaborar un projecte, en el qual, conjuntament amb altres departaments de la Generalitat i amb l'ajuntament, es va concordar o es va acordar comercialitzar uns *packs* de preservatius a baix preu, que en aquests moments es distribueixen a la majoria de locals d'esbarjo que solen ser freqüentats pels joves. I hi ha un compromís, evidentment..., perquè tenen dret que aquesta comercialització arribi arreu de tot el territori. I això, aquest compromís, no és la nostra esmena en si, sinó que ho deia el mateix conseller en la intervenció de la seva interpellació el darrer dia.

Bé, hem explicat les nostres esmenes. El nostre posicionament, evidentment, serà..., si ens accepten les nostres esmenes, votarem favorablement...

El president

Ha exhaurit el seu temps, senyora diputada.

La Sra. Palau i Gil

Sí, només deixarò... Si ens accepten les nostres esmenes, votarem favorablement la Moció, i, si no..., també hi ha alguna esmena del Partit Socialista que ens agradaria saber el posicionament de vostè.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista, que té presentades esmenes, té la paraula la diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Daniel Sirera, abans d'entrar en el posicionament del Grup Socialista, li voldria fer algunes observacions.

Nosaltres també estem d'acord que aquesta interpellació no és oportuna, tot i que hi ha llibertat de cada grup..., perquè, d'alguna manera, és trencar un cert consens explícit que nosaltres havíem entès, d'aprofundir en les conclusions –que demà tancarem, espero– de la Comissió respecte a la problemàtica de la sida, que està creada en aquest Parlament des de fa diverses legislatures. Aquesta és la primera puntualització.

Segon, senyor Daniel Sirera, m'ha agradat molt..., i em va agradar l'altre dia la seva interpellació, que semblava que passava per l'esquerra al Grup que en aquest moment està al Govern de Catalunya, i espero que això vulgui dir que des de Convergència i Unió..., perdó, des del Partit Popular, a partir d'ara s'acceptaran les esmenes que el Grup Socialista presenta. Van tenir oportunitat, en el darrer debat de pressupostos, de votar les

nostres esmenes, tant esmenes a l'articulat que demanaven alguna de les coses que vostè avui planteja, com esmenes a l'estat de despesa d'incrementar les partides destinades. Per tant... De totes maneres, felicitar..., perquè em sembla que això és un avenç; però és un avenç conceptual, que li valoro molt positivament.

També li vull recordar –i per posar, allò, concreció– que la campanya que va fer el Partit Socialista, aquesta campanya que vostè reclama, institucional, del «Pón-telo, pónselo», precisament el Grup Popular va ser un dels més crítics, i per tant això vol dir que la dreta ha après a separar els valors morals i religiosos de la salut pública, com ha fet el Govern de la Thatcher, o el Govern francès, o altres governs. A mi em sembla que això és un avenç important, que un diputat del Partit Popular parli d'aquests temes amb aquesta claredat i, sobretot, presenti una moció tan concreta. A mi em sembla que és molt important, eh?

I, per tant, per això ja donarem suport a tota la seva Moció, perquè de fet aporta moltes de les propostes que nosaltres no només vàrem presentar en els dos darrers debats de pressupostos, sinó que vam presentar el mes d'octubre del 97 com a conclusions de la Comissió que demà tancarem. Per tant, de cap manera nosaltres..., òbviament, li donarem suport i amb entusiasme, tant si ens accepta les esmenes com si no ens les accepta, amb una puntualització respecte al punt 5, del tema del registre de casos, en què, com veu, nosaltres li hem presentat una esmena que ens sembla que potser situa aquest tema en la seva mesura justa.

Dit això, senyor diputat, senyores i senyors diputats, a mi em sembla que aquest és un tema tan rellevant que no tinc temps per aprofundir-hi, i espero que el dia que en aquest plenari aprovem la resolució continuarem, perquè, com a mínim, ens ajuda a tornar a dir amb força que aquest és un dels reptes de salut pública més importants que tenim a Catalunya; que és la primera causa de mort entre la població entre vint i trenta-nou anys; que estem lluny encara de l'entorn europeu; que estem amb molta més prevalença de casos... Però també em va semblar que vostè dirigia molt la seva atenció –pràcticament única– al grup de persones homosexuals, que és veritat que estan augmentant, i hi hem d'estar molt amatents, però també, senyor diputat, pensi també que un grup majoritari o de persones infectades i que es continuen infectant són els toxicòmans per via endovenosa. Vostè en va fer poc esment perquè va voler centrar la seva atenció –i em sembla molt bé– en el tema de la infecció, de les pràctiques sexuals de risc entre les persones homosexuals. Però, quan un parla de la sida, ha de parlar sobretot de polítiques de govern, de la concepció general.

Nosaltres pensem –i ho diem així, ho hem dit sempre– que el Govern de Convergència i Unió ha fet bé moltes coses en la problemàtica de la sida; fonamentalment, ha millorat molt l'assistència sanitària per als malalts de sida. Nosaltres pensem que també ho ha fet bé, però ha fet molt menys del que podria haver fet en temes de prevenció. Per tant, la nostra crítica i en el que estem d'acord amb vostè és que per omissió o per certa timidesa institucional de voluntat política, d'avançar molt més ràpidament en temes de prevenció..., tot i que hem

de reconèixer que són complexos, eh? Però aquest és un punt que ens uneix, i que, per tant, la seva Moció també demana, diríem, més increment, demana garanties, demana augmentar des de tots els punts de vista, fonamentalment, la prevenció o els programes de prevenció, i per altre costat també millorar aquells aspectes que nosaltres en diem «socio-sanitaris», que aquí podríem fer un llistat important que encara no tenim, d'alguna manera, tots els recursos necessaris en aquest moment.

Les nostres esmenes, com vostès han vist, senyores i senyors diputats, van en diverses línies. La primera, de dir i de tornar a dir que el Govern de la Generalitat crea un pla sanitari, que ens va semblar molt interessant, però que no l'acaba de dotar d'una estructura ni pressupostària ni tècnica suficient com per ser vertaderament un pla interdepartamental. Això ho venim dient des de fa molts anys, i, per tant, aquesta és una nova aportació que no és nova, perquè ha estat reiterada en aquesta cambra.

El segon aspecte que ens sembla important és que cal aprofundir..., vostès han parlat molt de la interdepartamentalitat. Aquest pla ens sembla molt bé, però hi ha un tema que per omissió ens sembla que cal aprofundir, que és la relació entre les administracions, entre l'Administració autonòmica, l'Administració estatal i la local. Aquest ha estat un dels defectes importants, des del nostre punt de vista, de no haver aprofundit el suficient, de donar més protagonisme, més recursos als ens locals. Òbviament, també, a les organitzacions no governamentals, que hi tenen un paper rellevant; rellevant no en el canvi de conducta i en els suports socio-sanitaris, sinó en el manteniment de la conducta saludable, eh? Perquè en aquest moment no és tant explicar a les persones quines són les conductes, sinó de mantenir les conductes saludables. I aquí cal dir que per això, entre moltes altres coses, el col·lectiu de gais catalans estan comparativament menys afectats, perquè és un col·lectiu que s'ha organitzat, que ha tingut un cert suport –que en podria haver tingut més, però n'ha tingut– del Govern de la Generalitat i dels ens locals, i això ha fet possible convertir aquest col·lectiu en un col·lectiu que s'organitza per abaixar la seva prevalença i per fer que la conducta saludable es mantingui. I les dades corroboren el que en aquest moment estem dient. He dit –i ho tornem a dir– que l'assistència sanitària, en aquest moment, dels malalts de sida és bona, o molt bona –per dir-ho així–, i que, en canvi, l'assistència social encara té febleses, i, per tant, demanem prioritzar, continuar millorant aquest tema.

L'altre aspecte és respecte al tema del registre de casos. Avui mateix, doncs, la premsa ho recull; el Pla nacional de la sida a l'Estat espanyol i el doctor Casabona, com a persona delegada del Govern de la Generalitat, estan discutint aquest tema. Aquest tema és complex. Estem demanant..., jo crec que el Parlament avui no pot aprovar crear un registre de casos, perquè tot és passar per davant de les opinions tècniques d'un registre de casos, de persones infectades no malaltes, perquè, com ha dit la senyora diputada Eva Palau, això és complex; és complex perquè estem parlant de persones que tenen una vida activa des de tots els punts de vista, que no hi

han precedents de declaració obligatòria d'infectats... Que què vol dir? Haurem de fer una campanya institucional perquè tothom es vagi a fer la prova de la sida? Cada quan haurem de fer-ho, senyor Daniel Sirera? Obsessionarem la gent dient: «Escolti, vagin, perquè necessitem un registre de casos, perquè necessitem planificar»? I tampoc no podem ignorar que hem avançat en aquest terreny. Catalunya, en aquest sentit, des del punt de vista de registre epidemiològic, és pionera. Per això vull dir que Barcelona l'any 2002 tindrà la Conferència Internacional de la Sida aquí. No per casualitat, no. Perquè hi han persones, com el doctor Casabona, com el doctor Gatell, que són pioneres en el món en aspectes de registre de casos, de registres epidemiològics, i el doctor Gatell en aspectes sanitaris.

Per tant, nosaltres aportem en aquest moment, ens sembla, un aspecte més polític, sense passar per davant del que ens diuen els tècnics, i li fem aquesta esmena que parla d'avançar en la necessitat de saber exactament el nombre de persones infectades. El mètode és un mètode que ens diran persones que hi entenen, els tècnics que en aquest moment ho estan discutint.

I, òbviament, nosaltres també estem d'acord, senyor Sirera, que hem de reforçar, no només en quantitat, sinó en qualitat i en avaluació, totes les campanyes que tenim en aquest moment de prevenció. Aquest és un altre dels defectes, per omissió, des del nostre punt de vista. S'han fet campanyes, s'ha fet prevenció, però s'ha avaluat poc si allò que fem realment incideix que les pràctiques de risc siguin menors i, sobretot, que es mantinguin al llarg del temps.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per fixar posició, poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, el Grup Mixt, el diputat senyor Xavier Bosch, des de l'escó.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies, senyor president; des de l'escó, perquè tampoc no tinc intenció d'entrar en el fons de la qüestió. Em limito, com han fet les dues diputades que han parlat anteriorment, a recordar que aquest Parlament té una comissió d'estudi sobre els efectes de la sida a Catalunya, que estan en procés de discussió en aquests moments, justament, les seves conclusions. Per tant, considerem poc encertat –per no dir completament fora de lloc– presentar avui aquest text, en lloc de fer-ho en el fòrum, diguem-ne, unitari de treball de tots els diputats, de tots els grups d'aquesta cambra, que és aquesta Comissió d'Estudi.

Per tant, crec que el que seria més adequat en aquests moments és demanar al senyor Sirera que retirés la seva proposta i la presentés demà mateix a la reunió que hi ha convocada d'aquesta Comissió d'Estudi, amb l'objectiu d'aportar les seves propostes a aquestes conclusions. Si a l'hora de la veritat aquestes propostes no fossin acceptades de forma majoritària per la Comissió, sempre queda la possibilitat –i això ho tenim tots els grups parlamentaris– de presentar vots particulars i així

expressar-ho en el Ple del Parlament el dia que es debatint aquestes conclusions de la Comissió d'Estudi. La dramàtica seriositat de la presència de la sida al nostre país pensem que es mereix un tractament més seriós i rigorós, i deixar al marge certs afanys de protagonisme partidista.

En conseqüència, i en cas que es mantingui la proposta, i per estricte criteri de la forma, per qüestions de forma, el nostre criteri d'entrada hauria estat de votar-hi en contra. Tot i així, i per respecte al tema tractat, i a l'espera de conèixer el posicionament del mateix Grup Popular i de la resta de grups de la cambra, ens reservem en aquests moments encara el nostre posicionament.

El president

Moltes gràcies, senyor Xavier Bosch. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Jo, de fet, voldria començar també una mica com han començat els meus predecessors: és una llàstima que..., jo crec que aquesta Moció té un aspecte positiu –i s'ha esmentat també–, que és el canvi d'actitud del Partit Popular; hi ha un canvi d'actitud evident. Entre altres coses, sinó, els recordo l'actitud del seu mateix Grup en la legislatura anterior en la mateixa Comissió, que era divertida –i després en parlarem en algun cas concret–, però és una llàstima que s'hagi fet de la manera que s'ha fet.

Miri, jo també vaig rebre fa pocs dies, fa poques setmanes, els representants de les ONG que estan treballant en l'àmbit de la sida, i també hauria pogut fer una interpellació. Em vaig limitar a fer preguntes perquè, evidentment, hi havia coses que no ens agradaven com estan funcionant i segurament que donava per fer moltes coses més: interpellacions, proposicions no de llei i més coses, no? Per tant, d'alguna manera, la seva interpellació, que d'una banda té un aspecte positiu pel que representa..., almenys des de la nostra perspectiva, evidentment que és una cosa absolutament diguem-ne subjectiva, no?, i per tant, jo respecto absolutament els seus criteris, però que representa, evidentment, i a més a més per escrit, un canvi d'actitud del Partit Popular en alguns temes, doncs, és una llàstima perquè, en el context global, segurament que s'ha perdut una oportunitat, en definitiva, que aquest tema s'hagués tractat com sempre s'ha tractat, no?

I és una llàstima perquè, a més a més, és clar, aquí, doncs, al final ha sigut un joc de dòmino, això, no? Resulta que demà s'ha convocat la Comissió d'Estudi del fenomen de la sida i s'ha convocat, perdonin, amb una certa precipitació, almenys per a aquells diputats que no hem estat consultats sobre el dia, perquè també hauria estat bé de poder-ne haver parlat perquè, en definitiva, la reunió de demà, doncs, és important i, home, convocar-la de dimarts per al divendres, francament, és una miqueta just. En qualsevol cas, tot plegat, doncs, jo crec que encara ho podem reconduir, que el dia que hi hagi les conclusions en el Ple podem parlar molt més

concretament i a bastament del tema, i en definitiva, això, aquest és un tema massa important com per tractar-lo de manera diferent de com l'havíem tractat fins ara, és a dir a partir del diàleg, del consens i d'intentar tenir actituds positives en relació amb tota la qüestió.

S'han dit algunes coses. Jo no voldria tampoc entrar en el detall; sí que voldria fer alguns matisos, alguns matisos perquè, entre altres coses, aquest no és un tema aïllat. Ahir vam estar debatent amb el conseller de Sanitat i amb el d'Economia un tema important, que és el tema del finançament sanitari, i el tema de la sida és un tema que afecta d'una manera molt important la despesa farmacèutica, entre altres coses perquè cada dia es van descobrint nous medicaments i cada dia aquests medicaments, sortosament, són més eficaços, però al mateix temps també són més cars, la qual cosa vol dir que hi ha una despesa més gran en tota la qüestió, i per tant és evident que una despesa més gran el Govern ha de tenir clar que s'ha de prioritzar; aquest és un tema segurament important i que en el futur se'ns plantejarà de manera recurrent i, en definitiva, crec que algun criteri s'ha de tenir en relació amb aquesta qüestió. La despesa farmacèutica augmentarà i ha de quedar molt clar que aquesta és una prioritat del Govern.

Hi han alguns aspectes que jo discreparia del que s'ha dit, sobretot en relació amb l'actitud del Govern amb relació a les organitzacions no governamentals. Home, en aquests moments no es pot dir que les organitzacions no governamentals estiguin satisfetes del que està fent el Govern, entre altres coses perquè hi ha hagut una unificació de serveis que ha barrejat drogodependències amb sida, quan, home, no és ben bé això, i d'altra banda..., per tant, aquesta unificació de serveis no s'ha entès –potser és perquè no s'ha explicat prou bé–, i d'altra banda perquè el suport que hi havia per part del Govern en algunes d'aquestes organitzacions ha disminuït sensiblement. I és clar, això una mica el que ens fa preguntar és: què passa? Que ja no és prioritari aquest tema o que en tot cas no és tan prioritari com abans o que aquesta via potser no és la més adequada? Faig la reflexió que feia abans, no?, en el tema farmacèutic hi haurà un increment de la despesa, si, com deia la senyora Palau i la senyora Geli fa un moment, si a Catalunya hem estat pioners en molts aspectes i hi ha eminències mundials, en definitiva hi ha tot un seguit de factors que apunten que això pot anar endavant, és evident que la complicitat amb les organitzacions no governamentals, doncs, és absolutament necessària.

En relació amb la Moció, com que intueixo que aquí hi haurà un joc d'acceptació d'esmenes bastant important –per tant, difícilment ens podem posicionar sobre aquesta Moció, perquè en definitiva el que votarem serà tota una altra cosa diferent–, nosaltres, per poc que s'acceptin les esmenes, tot i que n'hi ha alguna que dilueix la seva Moció –n'hi ha alguna que dilueix la seva Moció i, per tant, potser hauria valgut la pena parlar-ne abans, però, bé, hi ha el que hi ha–, perquè entenem que aquest és un tema que s'ha de continuar tractant amb el mateix consens i, en definitiva, amb la mateixa sensibilitat que s'ha tractat fins ara, perquè demà hi ha una reunió important que esperem que no sigui l'única, sinó que n'hi hagi més i que puguem treballar

plegats en el màxim possible de les conclusions que després haurem de debatre en aquest Ple, doncs, el nostre Grup votarà a favor del que quedi, en definitiva, perquè les esmenes tampoc són tan greus, tot i que –hi insisteixo– alguna de les esmenes està diluint el que vostès plantejaven, i concretament la darrera, no?, la possibilitat que els joves puguin accedir als preservatius per unitats a un preu assequible. Aquest és un tema, doncs, home, que està bé, perquè –com he dit abans– hi ha un canvi d'actitud del Partit Popular. Recordo en la legislatura passada, a la Comissió de la Sida, que presidia el senyor Ariza per ser precisos, doncs, hi va haver o ens va portar alguns personatges si més no peculiars, que eren contraris a la utilització del preservatiu i, per tant, en aquell moment, en aquell moment, doncs, diguem-ne, no és que això fos l'actitud del Partit Popular ni de bon tros, però sí que s'intuïa, doncs, una certa línia la qual deixava, si més no, dubtes, des del nostre punt de vista –hi insisteixo–, i això que no serveixi ni com a crítica ni com a..., insisteixo que respecto absolutament el seu posicionament i, en tot cas, celebrego que s'hagi produït aquest canvi, almenys que nosaltres haguem detectat aquest canvi que s'ha produït.

Per tant, senyor president, a l'espera de com queda tot el tema de les esmenes ja anuncio que el nostre vot serà favorable, malgrat que entenem que algunes esmenes dilueixen la Moció, malgrat que entenem que algunes... o amb l'esperança que se n'acceptin algunes perquè, per exemple, el punt 5 sí que és evident que l'esmena millora substancialment la Moció, i malgrat que aquest és un tema que potser amb una mica de paciència, esperant només quinze dies o tres setmanes, l'hauríem pogut acabar d'arrodonir molt millor del que haurà estat, perquè en definitiva no podem obviar que s'ha presentat una interpellació, que s'ha substanciat, que s'ha fet aquesta Moció, que s'ha debatut i, en definitiva, que tot plegat ha anat una mica massa de pressa i corrents.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, faig meus en el primer aspecte i en el primer punt els posicionaments de les diputades doctores Palau i Geli i també les paraules del senyor Bosch i del senyor Benach. En el cas concret d'una referència que ha fet el senyor Benach, en tot cas, consideri que la precipitació en la convocatòria d'aquesta reunió, en el seu cas, deu haver estat un malentès del qual, en tot cas, em considero l'únic culpable; que quedi clar que no hi ha hagut ni conxorxa ni voluntat d'oblit, molt menys.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, tenint en compte tot el que s'ha dit, i que justament si demà i si s'escau tots els altres dies que calgui ens reunirem per tractar d'arribar a un dictamen final de la Comissió, i jo crec que serà fàcil arribar a una certa unanimitat, ja ho dic, serà fàcil a partir justament del que indica aquesta

Moció i havent sabut una mica també el posicionament d'altres grups sobre una de les propostes de resolució de dictamen d'aquesta Comissió, jo també crec que aleshores serà molt més fàcil entendre el conjunt de la política sobre la sida que aquest Parlament proposa no solament al Govern de la Generalitat sinó també a la societat en general.

El nostre Grup el que farà serà votar favorablement els punts 1 i 4 de la Moció, tant si el diputat proponent accepta com si no accepta les esmenes d'altres grups. En el cas del punt número 3, votarem favorablement si el diputat acceptava l'esmena socialista, i en el punt número 7, si accepta l'esmena de Convergència i Unió, perquè en un cas i en l'altre, en aquest cas començant per aquesta, la número 7, com ja s'ha dit també, es tracta de generalitzar la comercialització de preservatius, i en el cas de l'esmena socialista en el punt número 3 es tracta no solament de no discriminar sinó de prioritzar l'assistència, la qual cosa ens sembla una actitud que té més en compte, en tot cas, amb l'avaluació de la magnitud de la tragèdia, en aquest cas, que suposa per a molta gent la situació de la sida. En els altres punts ens abstindrem –ho repeteixo–, no tant per desacord com perquè ens sembla que en un context més global quedaran més ben elaborats i més ben expressats.

Jo també voldria insistir en l'agraïment al senyor Daniel Sirera que, en nom del seu Grup, hagi formulat una moció com aquesta sobre la política de lluita contra la sida. Jo tinc la sensació que serà important poder explicar a qui pensi el contrari que el comportament, el capteniment del Partit Popular en aquest tema ens ve marcat pel text d'aquesta Moció, que per tant és important que ho sapiguem, important que –i això es demostrarà a l'hora dels vots– sigui el conjunt del Grup Popular el que estigui donant suport a aquestes propostes del senyor Sirera.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Daniel Sirera per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, gràcies, senyor president. Bé, abans de pronunciar-me sobre les esmenes el que sí que voldria deixar ben clar és que la darrera Comissió d'Estudi sobre la situació de la sida a Catalunya es va celebrar el dia 11 de novembre de l'any passat. Cinc mesos després, després d'unes notícies als mitjans de comunicació que alertaven sobre unes noves polítiques per part del Departament de Sanitat, d'unificació de la lluita contra la sida amb la unificació de la lluita contra les drogues, i arran –dic– d'aquestes notícies que apareixien, el nostre Grup el que va fer –dic–, cinc mesos després, és presentar una interpellació per tal que el conseller de Sanitat pogués venir a aquest Parlament, jo crec que al Ple del Parlament, per tal d'explicar quines eren aquestes reformes, quins eren aquests canvis i quins eren els propòsits de capteniment del Govern en el futur en relació amb el tema de la sida. Com he dit abans, en la presen-

tació de la Moció vam desaprofitar aquesta oportunitat i el conseller no va ser capaç d'explicar quina era la política de futur del Govern en aquesta matèria.

El senyor Benach ha parlat de la precipitació en convocar aquesta Comissió. A la millor tothom ha criticat aquesta..., la inoportunitat, l'«ara no toca» d'aquesta Moció...

El president

Senyor diputat, hauria de cenyir-se a pronunciar-se sobre les esmenes que és el torn en el qual està intervenint.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, senyor president, però també ha d'entendre que molts diputats han fet referència a aquest diputat i, per tant, puc contestar.

Moltes gràcies. (*Forta remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau!

El Sr. Sirera i Bellés

De tota manera, el que sí que penso és que, a la millor, presentar aquesta interpellació ha motivat que els dictàmens de la mateixa Comissió s'hagin precipitat per tal de provocar aquest debat, crec que molt important i molt necessari en aquest Parlament.

Dit això, manifestar que les esmenes, que han estat presentades pel Grup Socialista i pel Grup de Convergència i Unió, sobretot les que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, la senyora Palau, no desvirtuen en absolut el sentit de les propostes que ha plantejat el Partit Popular. És cert que a la primera esmena es parla de trobar fórmules organitzatives, quan el que nosaltres estem oferint és una eina adequada, com és el Pla interdepartamental, però, senyora Palau, li acceptarem l'esmena, perquè el seu mateix Grup ha reconegut amb aquesta esmena que existeix un dèficit de coordinació entre els diferents departaments del Govern i que cal fer alguna cosa per superar aquest dèficit.

Nosaltres també hem demanat que s'elabori una campanya. Vostès diuen a la seva esmena que «s'estudiï la possibilitat de fer una campanya», i és cert, senyora Palau, que els recursos són escassos i que endegar una campanya d'aquestes característiques requereix un estudi econòmic previ, i per això també acceptarem aquesta esmena, però, senyora Palau, sap vostè que el seu Govern es va gastar en el segon semestre de l'any 97 més de 260 milions de pessetes en publicitat institucional, únicament institucional? Jo crec que bona part d'aquests 260 milions es podrien haver adreçats a fer una campanya com la que jo estic demanant en el terreny de la sida. Jo crec que aquest és un exemple del que cal prioritzar per part del Govern de la Generalitat.

Les altres dues esmenes, senyora Palau, nosaltres les acceptarem, i pel que fa a la darrera esmena, la que diu que «cal generalitzar la comercialització de preservatius a preus assequibles en els llocs de trobada dels jo-

ves», nosaltres no la hi podem acceptar, perquè nosaltres el que realment demanem és que el Govern estudiï la possibilitat, un estudi que no és una actitud nova: jo li haig de dir que les joventuts del meu Partit, les noves generacions del Partit Popular de Catalunya, porten més de sis i de vuit anys plantejant aquesta cosa dintre del Partit, i el Partit també reconeix aquestes peticions dels joves del Partit Popular. I per tant nosaltres, senyor president, senyores i senyors diputats, no acceptarem aquesta darrera esmena del Grup de Convergència i Unió.

Pel que fa a les esmenes socialistes, jo vull agrair-li personalment i en nom del meu Grup a la senyora Geli les seves paraules, el seu suport a la nostra esmena, i comparteixo amb vostè la idea que no podem crear un registre sense més. És cert que avui s'estan reunint a Madrid en el Pla nacional sobre la sida, i jo el que li ofereixo és una esmena transaccional per tal de poder donar satisfacció a la seva petició, que lliuro a la Mesa per tal que, si ho tenen a bé, s'hi pugui donar lectura per tal que tots els diputats i diputades puguin conèixer exactament quin és el contingut d'aquesta esmena transaccional.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

No n'ha acceptat, d'esmenes socialistes, cap, eh? No més aquesta. *(Pausa.)* D'acord. *(Pausa.)* Doni lectura a la proposta d'esmena transaccional, sobre la qual, en tot cas, s'haurà de pronunciar el Grup Socialista.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. El text que el senyor Sirera desitja que sigui posat a votació en relació amb el punt cinquè –amb el benentès que el Grup Socialista no s'hi oposa, ja que també signa el mateix text–, diu així: «Avançar en els estudis epidemiològics que permetin crear un registre de casos d'infecció per VIH, per tal de tenir una visió més real de la situació i de la incidència de la infecció a nivell de Catalunya, tot garantint la confidencialitat de les dades.»

El president

Moltes gràcies. Demano als portaveus si hi ha peticions de votació separada, que suposo que sí que n'hi han en el cas del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds...

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, senyor president. El nostre Grup vol votar favorablement –per tant, en demana votació separada– els punts 1, 4 i 5, a partir del que se'ns ha llegit de l'esmena transaccional. I, en canvi, pot votar en un sol bloc –perquè ens hi abstindrem– la resta de punts.

El president

Alguna altra petició de votació separada? *(Pausa.)* Si no hi ha més peticions de votacions separades, iniciarem la votació.

Votarem, en primer lloc, els punts... Perdó, el senyor Camp ens demana la paraula?

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. El número 7, votació separada.

El president

Separada del 7. D'acord.

El senyor Portabella també m'ha demanat la paraula? *(Pausa.)* No, era... Gràcies.

Iniciem la votació votant en primer lloc els punts 1, 4 i 5.

Iniciem la votació.

Aquests punts han sigut aprovats per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Votaríem ara el punt número 7.

Iniciem la votació.

Aquest punt ha sigut aprovat per 86 vots a favor i 6 abstencions; cap vot en contra.

I votarem ara la resta dels punts de la Moció.

Iniciem la votació.

Aquests punts han sigut aprovats per 86 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.

Se suspèn la sessió fins aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i dels secretaris segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. de Alfonso i Pinazo.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació i d'Ensenyament.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'escola pública

El setzè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'escola pública, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, en el passat Ple vam substanciar una interpellació que jo qualificaria de poc habitual; de poc habitual en la voluntat d'aquella interpellació. Era una interpellació

5680

dirigida, evidentment, al Govern, però també dirigida als grups parlamentaris, a la comunitat educativa; era una interpellació que volia ser reflexiva, i era una interpellació que no volia plantejar estrictament els criteris del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana sobre la situació; volgutament, volia aparcar aquests criteris.

En aquesta interpellació vam voler explicitar que, per nosaltres, l'aplicació del nou sistema educatiu, allò que se'n diu col·loquialment «la reforma», tenia tres estadis, un dels quals era l'estadi ideològic, damunt del qual s'aplicava el nou sistema; segon, eren els criteris pedagògics que servien per a aquesta aplicació, i el tercer, la tasca concreta de govern per fer efectiva l'aplicació. I que s'està donant, en aquests moments, a casa nostra, una situació, que era que, a partir de disfuncions en l'aplicació i de malestars, s'estava confonent el no estar d'acord en com el Govern aplicava el nou sistema amb no estar d'acord amb el mateix nou sistema, i que això crèiem que podia ser molt negatiu. De fet, nosaltres detectàvem disfuncions i malestars, altres grups han dit altres conceptes, han dit, en lloc de «disfuncions», «desajustaments», en lloc de «malestars», «inquietuds»... El nom, evidentment, no fa la cosa. Quan nosaltres dèiem «disfuncions» i «malestars», ja volíem trobar un llenguatge que no fos ni cridaner ni excessiu i que pogués ser assumit, i si algú en vol dir «desajustaments» i «inquietuds», tampoc hi tenim el més mínim problema.

El cert és que l'aplicació del nou sistema educatiu, com tota aplicació d'un nou sistema educatiu, sigui quin sigui el nou sistema i s'apliqui on s'apliqui, no és perfecta en el primer moment. Per molt bé que s'apliqui, ja no ho pot ser mai, i nosaltres, com vostès ja saben –perquè ho hem dit reiteradament–, fins i tot creiem que en l'aplicació hi ha aspectes en què no coincidim..., doncs, ho entenem més i millor.

Crèiem que, a més a més, estàvem en una situació en què es podia generar una onada contrareformista, i nosaltres, que som un partit de tradició laica i humanista, doncs, el contrareformisme sempre és a les antípodes del nostre pensament. Aquesta onada contrareformista, la patim tots en pròpia carn. Les senyores i els senyors diputats que pertanyen a les sectorials d'ensenyament dels seus partits saben, per pròpia experiència, que d'uns mesos ençà, en les mateixes sectorials del propi partit estan naixent, o creixent, o agafant força, veus que pretenen que el propi partit adopti una postura contrareformista. I em sembla que això és una qüestió transversal, és a dir que tots els partits ens estem trobant amb aquesta realitat. Els sindicats també s'hi troben, els sindicats també es troben en aquesta situació. Són situacions absolutament reversibles, perquè molts d'aquests companys o companyes de militància politico-sindical de qualsevol partit o de qualsevol sindicat són d'aquests que confonen que hi hagi disfuncions i malestars en l'actualitat amb el fet que el sistema sigui positiu o negatiu. Però el que és evident és que nosaltres crèiem –i per això fèiem aquella interpellació– que calia donar un canvi de rumb i possibilitar solucions a les disfuncions i solucionar els malestars. Per això, dic,

el tipus d'interpellació que vam substanciar, i per això, hi insisteixo, la Moció que hem presentat.

La Moció que hem presentat té dos punts. El primer punt demana que a Catalunya es pugui fer un pacte en tema d'educació. De fet, és tan modesta, aquesta petició, que ni tan sols demano un pacte, que demano un acord. Sabent com sabia el nostre Grup Parlamentari, i el diputat que els parla, que hi ha gent que era refractària a fer un pacte, va voler posar un acord per si a vegades el fet refractari te'l dóna més el lexema que el semema, és a dir, més la paraula que allò que vol dir. Per tant, canviem-ho, i a veure si així funciona.

Aquest acord, aquest conjunt d'acords, aquesta anàlisi del que succeeix, com solucionar el que succeeix, nosaltres creiem que s'havia d'efectuar amb tota la gent implicada: amb l'Administració i amb els grups parlamentaris, és a dir, amb el poder executiu i amb el poder legislatiu, i també amb la comunitat educativa. Una comunitat educativa que és molt múltiple, que és molt múltiple, és molt diversa. Associacions de pares i mares d'alumnes, *associacions*..., a Catalunya no hi ha una sola confederació que les uneixi, una sola federació; n'hi ha dues, amb postures diferenciades, però hi haurien de ser les dues: la que està d'acord amb les postures que pot defensar el nostre Grup Parlamentari i la que no hi està d'acord. Hi haurien de ser tots els sindicats, tots: els més representatius i els no tan representatius. Hi haurien de ser tots els col·lectius professionals: aquells que defensen postures amb les quals hi estem d'acord i aquells que defensen postures amb les quals estem radicalment en desacord. I hi haurien de ser també, participar-hi, els moviments de renovació pedagògica i altres col·lectius de treball pedagògic que participen en el món educatiu.

Nosaltres crèiem i creiem que, més enllà de les diferències ideològiques, més enllà fins i tot del fet que puguem dir que ara el que interessa a aquest partit és actuar així o el que interessa a l'altre partit és actuar d'altra manera, més enllà que hi hagin eleccions sindicals a la tardor, més enllà que hi hagi eleccions nacionals un dia d'aquests –un dia d'aquests–, i més enllà de qualsevol altra conjuntura, hi ha situacions concretes del món de l'ensenyament que tots sabem que grinyolen i en les quals tots, a més a més, coincidim amb un tipus de solució. I aquí venia el segon punt de la Moció, que era fer l'ordre del dia de la primera reunió d'aquest acord. Com que era fer l'ordre del dia, enumerem els problemes, no hi donem solucions. Perquè, amb aquesta voluntat que es pugui arribar a aquest consens, crèiem que si donàvem solucions als problemes ja donàvem una entrada incorrecta al consens, i el que fèiem era plantejar els problemes. Per exemple, nosaltres sabem, com sap la comunitat educativa, que la feina de tutoria sempre ha estat molt important, però que en l'aplicació del nou sistema educatiu ho és més, i que una hora setmanal de tutoria és poc. El nostre Grup creu que tres hores seria el mínim; no posem aquí tres hores –perquè tres hores és la solució–, plantegem estrictament el fet que la tutoria ha de tenir més hores. I això en la resta de punts.

El nostre Grup era molt conscient –i aquest diputat que els parla tant com el Grup– del fet que el punt 2.8 po-

dia aixecar suspicàcies, perquè el punt 2.8 parla que el nostre Grup no està content de la solució que tenen les ciències socials i les humanitats en el nou sistema. Algú podria pensar –cal suposar que equivocant-se momentàniament– que el nostre Grup coincideix amb la solució que pretenia donar la ministra del Govern de l'Estat. Aquest és un perill d'error que cal suposar que els diputats i les diputades poden haver tingut en dècimes de segons, perquè ràpidament poden arribar a la conclusió que allò que planteja Esquerra Republicana no és el mateix que planteja la senyora Aguirre. Nosaltres tenim una solució també al que no ens agrada com queden les humanitats, i l'ensenyament de la cultura clàssica, i el desaprofitement que hi ha en aquests moments dels professors de llatí i grec, i la manca, en canvi, de crèdits variables d'assignatures clàssiques que hi ha, i que es podia unir, el fet que els professors de llatí i grec estan mal aprofitats, amb el fet que no hi ha crèdits variables suficients. Però tampoc en donem la solució, pel mateix motiu.

Era amb aquesta voluntat que el nostre Grup va presentar una moció que, en el primer punt, demana consens i, en el segon, planteja problemes sense donar solucions. Aquesta voluntat s'ha vist gratament corresposta per una gran quantitat d'esmenes, a les quals em referiré quan la presidència em doni el temps corresponent per anunciar si les accepto o no les accepto.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi han presentat esmenes diversos grups parlamentaris. Correspon, en primer lloc, per expressar les seves esmenes, al Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, la diputada senyora Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ens trobem un cop més..., jo diria que darrerament no hi ha hagut un sol plenari on el tema educatiu no hagi estat present, i, per tant, un cop més torna a estar en consideració de vostès aquest tema. Per què? Perquè l'educació –això ens hem cansat tots de dir-ho– és fonamental en el desenvolupament d'un país, en la cohesió de les seves persones, de la seva gent, i en els projectes de futur. El que passa és que no tots pensem igual, no tots els grups parlamentaris representem..., és a dir, cap grup parlamentari representa el mateix que representa el del costat i, per tant, hi han diferències, hi han matisos, malgrat que la preocupació sigui comuna. I ara no faig un exercici de retòrica, sinó que ho dic amb un profund convenciment: que la preocupació, segurament des d'òptiques diferents i matisades, és comuna, perquè és molta, ens juguem moltes coses, és impossible que ningú defensi un plantejament educatiu de fa vint anys, o de fa vint-i-cinc, o de fa vint-i-vuit, i que sigui vigent ara, fora de la comoditat d'anar fent el que has fet sempre, que els resultats de l'anterior sistema educatiu ens complaguin i ens deixin tranquils per a un futur... Per tant, segur que tots coincidim amb la necessitat d'un canvi, amb la necessitat d'una reforma;

potser no tots d'aquesta reforma. El nostre Grup sí que és radicalment defensor d'allò que comporta l'aplicació de la LOGSE, no perquè sigui perfecta, sinó perquè és un canvi radical, i, la veritat, ara per ara, no sabem de res millor; una mica com la democràcia: té molts defectes, però és allò millor dintre del possible.

La Moció que presenta el Grup d'Esquerra Republicana és una moció interessant, perquè vol donar resposta, jo entenc, a unes inquietuds que tots nosaltres, tots els grups parlamentaris, i els diputats que més o menys ens hem especialitzat en temes educatius, han tingut ocasió de percebre en les nostres relacions personals, institucionals, com a grup polític, com a membres d'associacions, de sindicats..., en qualsevol cas, en els veïns de l'escala, en els pares que tenen nens que van a l'escola, que hi ha una certa inquietud; o molta inquietud, com vostès vulguin. El que és ben segur és que això no és dolent. La tranquil·litat excessiva en un sistema que expulsava la quantitat de gent que expulsava dels itineraris educatius era perillosa; era consolidar la fractura social, era consolidar la inequitat, era consolidar una societat rànica davant d'uns reptes de futur. Per tant, ben vingudes siguin les preocupacions; ara, més ben vingudes foren les solucions, o serien les solucions, si les trobéssim.

Nosaltres apreciem realment, el nostre Grup aprecia l'esforç d'Esquerra Republicana per trobar un consens amb tots els grups parlamentaris, que no vol dir –malauradament, perquè fóra més fàcil– la solució a tots els problemes, ni el consens social, ni el professional, però pot ser una via d'acord, una via de retrobament. En qualsevol cas, nosaltres hem presentat esmenes, com tots els altres grups, o pràcticament tots els grups, i això vol dir que ningú se sent aliè a les preocupacions que vostès expressen, perquè les preocupacions són compartides –com deia abans–, potser no les solucions. Nosaltres hem presentat esmenes a tres punts.

Una esmena al punt primer; per què presentem una esmena de substitució al grup primer? Mirin, perquè entenem que la formulació no té per què ser dolenta, parlar de consens, parlar d'acords, parlar de pactes, és com si tot estigués per discutir i, sincerament, Iniciativa per Catalunya - Els Verds pensa que no tot està per discutir. Segurament cal discutir el que cal discutir, segurament cal posar més mitjans per aplicar les coses, segurament cal fer avaluacions afinades, refinades, que dominin solucions, no que esclatin com una mena de maniobres de distracció i de distorsió d'allò que realment ens hauria de preocupar; però, la veritat, és que parlar com si ara estiguéssim al punt zero de l'aplicació d'una reforma a nosaltres ens fa feredat, no ens agrada. No és que pensem que tot està discutit o que tot està solucionat, sinó que les solucions no vénen per tornar-ho a discutir tot, sinó per crear les condicions mínimes perquè l'aplicació no es vegi distorsionada per altres temes que no són estrictament de reforma, sinó que poden ser materials, poden ser de suport, poden ser de clima, de treball, poden ser de repercussió social i poden ser –I una mica la nostra interpellació d'aquest matí volia reflectir-ho–, poden ser d'incomoditat professional justificada. Jo no... Totes les professions mereixen molt de respecte, tots els treballs, tots els oficis, però de debò

5682

que la d'ensenyant, que és molt satisfactòria, pot ser també molt conflictiva, molt dura en moments difícils.

Per tant, nosaltres fèiem una esmena de substitució al punt primer, on deïem: no busquem un acord, fem un punt zero. Traguem obstacles per a aquest acord o per a aquesta possibilitat d'anàlisi de les disfuncions, fem ràpidament les condicions necessàries per donar compliment als compromisos de construccions escolars, per augmentar la qualitat i l'equitat dels serveis de transport i menjador i aquest serà el punt de partida on, quan això estigui resolt, ens puguem plantejar qüestions més subtils.

Jo vaig anar amb el meu Grup Parlamentari a l'Anoia, un divendres, i a Sant Andreu de la Barca, un altre dia –en aquest cas, individualment, com a feina parlamentària, com a feina com a diputada–, i és clar allí no em van plantejar especialment desdoblament de grups; en un lloc estaven molt queixosos de com funcionava el transport i menjador i de les interferències que volia dir en la qualitat de l'atenció que mereixien els nanos, en la qualitat del menjar, en la seguretat de les criatures en la utilització del transport, i en un altre lloc jo no em vaig atrevir a dir-los que què els semblaria que ara ens comencéssim a plantejar si desdoblem més grups, si fem itineraris –bé, això no ho vaig dir perquè ja sap que els itineraris no són el nostre, eh?–, però no m'hi vaig atrevir perquè allí no pots parlar d'una altra cosa que no sigui que els solucionis els problemes que tenen de no sé quants anys d'estar en barracons. Jo no els puc dir que desdoblin, perquè em diran: «Escolti, i on els poso, els nens desdoblat?» És que, de veritat, hi ha coses que a més et sents com ridícul en plantejar-les. I nosaltres vam pensar que això, la solució d'aquestes qüestions..., i aquí realment no em sento dirigint-me al conseller d'Ensenyament ni al Departament d'Ensenyament, sinó al Govern de la Generalitat, i lamento que no hi hagi presents més persones i això que la representació és digníssima, però m'encantaria que hi fossin tots perquè això no pot ser un problema d'una conselleria ni d'un departament, això és un problema de Catalunya sencera. Cal complir els compromisos. Com podem anar a buscar altres compromisos si els anteriors no s'han aprovat –perdó–, si els anteriors no s'han complert? Bé, aquesta és la justificació de la nostra esmena primera.

Pel que fa a l'esmena número 2, enteníem que Esquerra Republicana, el Grup d'Esquerra, feia un esforç –com el senyor Bargalló ha dit molt bé– de trobar un punt, en llenguatge modern, una mica *light*, en llenguatge més nostrat, una confluència suau amb punts no conflictius, per intentar minorar allò que s'ha viscut com a dificultat o com a conflicte en els centres educatius de secundària, fonamentalment els que venien de BUP; perquè aquí també cal distingir, els d'FP no en tenen tants; per tant, potser no és només problema de reforma, potser són altres problemes que s'hi sumen.

Amb un profund convenciment que els problemes hi són, que mereixen respecte totes aquelles reflexions dels professionals que volen trobar solucions, que se senten mancats de recursos per ajudar els seus alumnes a sortir-se'n, nosaltres pensem que l'actual marc legislatiu permet trobar aquestes solucions sense modificació del marc legislatiu, que potser cal que el Govern

sigui més atrevit –avui no toca, sinó diria alguna cosa sobre les instruccions per al començament de curs, avui no toca, les diré un altre dia–..., però que cal, a partir de la normativa d'inici de curs i el treball de la inspecció, fer mesures de flexibilitat que ja són possibles, alentant-les, estimular-les, explicitar-les, facilitar-les, però que són possibles ja.

Finalment, en un punt que jo l'entenc perfectament, el punt 2.8: «resituar i ampliar els ensenyaments socials i d'humanitats», no tenim cap problema en dir això; si no tingués cap altre motiu, estaria segurament molt propensa a dir que ho trobo bé, encara que només fos per la meva pròpia formació, encara que això fos deformació; però, és clar, a canvi de què? Nosaltres proposàvem que fos, d'una banda, en aquest tema que se'n explicites a canvi de què o com.

I, finalment, l'esmena número 3, la reducció del màxim possible de ràtios de grup-classe, que vol dir..., què vol dir? Un a un, un professor un alumne, en quins centres? Intentàvem posar una petita gota de possibilisme dient que això es fes en els centres que en tenen més necessitat.

En qualsevol cas, tenim una mica sabuda la solució d'aquest enigma i, per tant, ens reservem el posicionament de vot a partir que el Grup proponent ens expliqui quina és la seva posició respecte a l'acceptació de les esmenes.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Jaume Jané.

El Sr. Jané i Bel

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el senyor Bargalló i la senyora Tolosana han iniciat ja molt del camí que els estalviaré. El nostre Grup, el nostre posicionament en el dia d'avui –i que coincideix perfectament amb la línia argumental– ve de lluny, ve de molt lluny. El testimoni..., aquí tenim un document que a vegades, doncs, ens fa favors i a vegades, doncs, ens destorba; en aquest cas, ens fa favor: el *Diari de Sessions* és testimoni que aquest posicionament, que estem reflectint en el dia d'avui ve de lluny, ve de molt lluny. Hem coincidit el senyor Bargalló, un servidor, en més d'una ocasió, sent portaveus dels nostres respectius grups, en el fons del que avui estem tractant. Per tant, *Diari de Sessions*, testimoni que ve de lluny.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El conseller Hernández va concretar en la seva interpellació, en la contesta a la seva interpellació, que, per part del nostre Grup, i també, consegüentment, del nostre Govern, fa temps que es van desenvolupant en la línia d'un pacte ambdues grans vessants: el pacte normatiu i el pacte amb els agents socials. El nostre Grup

en el tràmit de la Constitució de l'Estat, en el tràmit de l'Estatut, nosaltres hem definit un i altre document com a pactes d'Estat. L'Estatut per nosaltres no és el que volíem que fos; per nosaltres l'Estatut va ser en el seu dia, i ho continua sent, un pacte d'Estat. I a la Constitució ja hi vam posar aportacions del nostre pensament respecte a les polítiques de l'educació, en la Constitució i en l'Estatut també. I després el nostre Grup hem arribat a enteses amb diferents governs de l'Estat i, per tant, diferents enteses parlamentàries en el tràmit de la Llei orgànica de l'Estatut de centres escolars, de la LODE, de la LOGSE, de la LOPAC.

Aquí, en el Parlament de Catalunya, nosaltres..., testimoni el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* i els debats en aquest mateix Parlament, que hi ha quatre grans blocs –ens deia el conseller– i des de la posició del nostre Grup ho ratifiquem. Hi ha quatre grans blocs: una resolució d'aquest Parlament –i estalviaré dates i xifres– sobre el mapa escolar; un acord de la mesa sectorial de negociació del personal docent d'ensenyament públic; un acord social del 13 març del 96 sobre l'aplicació del nou sistema educatiu i diferents mocions i resolucions del Parlament de Catalunya que arranquen, per exemple..., l'any 95 una, precisament, sobre ensenyament secundari que podríem remuntar-nos fins a una del 97, sobre l'ensenyament a Catalunya i l'aplicació de la reforma educativa, i, finalment, doncs, el mateix any 98 nosaltres, doncs, hem de recordar temes d'educació especial, temes de programes de garantia social, de nova formació professional, etcètera, desajustaments conductuals per part d'alguns alumnes i, per tant, amb problemàtiques en diferents centres.

Per tant, nosaltres també entenem que no és el moment de parlar de pactes en aquest sentit com si –ara se'ns apuntava– comencéssim de bell nou. Tenim un llarg camí i, per tant, el que hem de fer és ser capaços com a grups parlamentaris, i en els altres indrets que tenim les nostres responsabilitats i obligacions també, d'obrir els ulls, veure el camí recorregut, veure quines dificultats i quins encerts estem aconseguint, perquè, és clar, en aquest moment una de les maneres de carregar-se el camí fet és dir que tot va malament i que tot són desajustaments i que això no funciona i que hem d'anar cap a crear unes altres possibilitats d'entendre'ns en el camp educatiu i, per tant, hem d'anar una altra vegada a fer un altre sistema educatiu quan encara no tenim ni desplegat, només estem arran d'equador, l'actual sistema educatiu.

Per tant, la nostra esmena, senyores i senyors diputats, senyor Bargalló, en el primer punt és una esmena en què, sense negar el que hem pogut anar fent, nosaltres volem comprometre'ns. Se'ns ha apuntat i se'ns apuntarà que hem estat a punt d'aconseguir un cert acord en el Parlament de Catalunya arran de la Moció que el senyor Bargalló, en nom d'Esquerra Republicana, ens ha presentat. I aquest acord en el moment actual ha avançat, però encara no s'ha consolidat, i jo crec que ja hi arribarem; la vida és molt més tossuda que tots nosaltres junts. I, per tant, quan la nostra societat té una problemàtica encetada, al Parlament de Catalunya, més tard, més d'hora, amb una composició, amb una altra

composició, segur que arribarem a trobar el desllorigador de tota aquesta qüestió.

És lògic, per altre cantó, senyor Bargalló, que nosaltres us presentem un segon punt, una segona esmena al punt segon i que us demanem la supressió de tot el segon punt. Vós heu parlat d'índex. Nosaltres creiem que, si estem d'acord a fer una anàlisi de la manera que convingui, l'índex, l'hem d'anar fent en la prèvia de l'anàlisi i les qüestions i les possibles solucions o rectificacions aniran sorgint al llarg de l'anàlisi que farem. I per això us dèiem: «Home, no arriben ni a fer un índex en aquesta Moció, sinó suprimim aquest punt i posem-nos a analitzar juntament amb la comunitat educativa, juntament amb tots i cada un dels sectors implicats, que és tota la societat.» Jo també estic d'acord quan la senyora Tolosana reclama la possibilitat... Ja hi som tots, ja hi som tots, però encara ens agradaria als ponents d'educació que en fossin més, però no només més en aquest moment del debat parlamentari, sinó més en la nostra societat, que encara hi haguessin més sectors, més gent, més persones compromeses amb la tasca educadora, perquè la tasca educadora no és ni d'un govern, ni d'un partit polític, ni d'un Parlament per tota sobirania que representem; la tasca educadora és de totes i cada una de les famílies que componen el teixit del nostre poble, i de tots i cada un dels professionals que s'estan avui guanyant la vida o estan intentant guanyar-se la vida amb sigui quina sigui l'aplicació en el camp del sistema econòmic que estiguem vivint. I, per tant, ja reclamem la presència de tots els sectors en aquesta anàlisi i reclamem l'aportació de tots i cada un de nosaltres. Per això, senyor Bargalló, no l'estranyí que al segon punt de la Moció nosaltres us demanàvem la supressió, precisament en aquesta esmena, la supressió del segon punt.

Senyores i senyors diputats, el nostre Grup està en aquest moment disposat, com a grup parlamentari preocupat per tota aquesta temàtica, a fer el compromís, davant d'aquest Parlament, de fer la recerca de polítiques de consens en el Parlament, en el Consell Escolar de Catalunya, en la comunitat educativa en el més ampli sentit de la paraula, a fer l'anàlisi també dels compromisos contrets, també dels compromisos contrets –el que ens apuntava la senyora Tolosana fa un instant–, també dels compromisos contrets: com anem desenvolupant aquests compromisos que el nostre Govern, el nostre Grup Parlamentari fent, donant-li suport, hem anant contraient, hem anat fent. I també, una vegada feta aquesta analítica, no quedar-nos només en l'anàlisi, sinó intentar cercar possibilitats de mecanismes de correcció d'aquelles coses que o no acaben de funcionar o no ens acaben de funcionar tal com a nosaltres ens agradaria que funcionessin. I, per tant, no quedar-nos només amb un treball que seria acadèmic, que seria molt propi de l'àmbit universitari potser, però que no és pas l'àmbit polític el que només ha de quedar-se amb les analítiques, sinó que hem d'anar buscant a partir de les possibilitats, sense oblidar-nos del sistema financer que gravita també en el sistema educatiu, sense oblidar-nos d'aquests aspectes, cercar possibilitats.

Tant és així que a nosaltres no ens fa cap angúnia que siguem convocats, autoconvocats el proper dimarts de

5684

la setmana entrant, el proper dijous, quan ens posem d'acord, per fer el que el senyor Bargalló ens proposa en el segon punt de la seva Moció, que és fer l'índex, el primer índex, el primer detall per començar aquest procés d'anàlisi de la situació en què el sistema educatiu a casa nostra s'està desenvolupant.

Per tant, des d'aquesta tribuna oferir la possibilitat del nostre compromís amb aquesta línia, i el senyor Bargalló ens dirà després, doncs, evidentment, què en vol fer d'aquests posicionaments, d'aquestes esmenes que hem presentat.

Aquest és el nostre posicionament, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Jané. També hi ha presentat esmena el Grup Socialista –esmenes, per ser més precis. Per defensar-les, té la paraula la il·lustre diputada senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, concretament nosaltres hem presentat una esmena, una esmena al punt 1 del text de la Moció que ens ha presentat Esquerra Republicana, i de fet vam presentar aquesta esmena a partir de la interpellació, d'haver escoltat i rellegit la interpellació tant per part del senyor Bargalló com de l'honorable conseller, i ens va donar la impressió que expressaven dos mons completament diferents, com si no estiguéssim parlant del mateix país: al món de l'honorable conseller, en el qual nosaltres no ens hi vèiem tan reflectits, semblava que tot funcionés, que anés sobre rodes i, possiblement, aquest deu ser el coneixement a partir de poder anar a inaugurar centres escolars, els quals, evidentment, amb l'esforç de la Generalitat es van construir.

Però és que nosaltres també visitem i connectem molt més amb aquest món que està mancat per poder acabar de portar a terme la pròpia reforma, i sovint, malgrat haver-hi acord sobre com i sobre l'aspecte ideològic i pedagògic de la reforma, es difumina molt el treball del mateix equip directiu i del claustre de professors quan no hi ha unes infraestructures i uns equipaments per portar-ho a terme que donin les condicions per fer avançar.

I, en aquest sentit, un exemple sempre és bastant més clar, com ens deia molt bé la senyora Tolosana. A Vilanova i la Geltrú va iniciar-se un IES amb una gran voluntat de fer reforma, però ja des del seu inici no va tenir les infraestructures suficients i ha hagut d'anar sobresortint en la seva problemàtica pel tema de les infraestructures, i m'estic referint a l'IES Dolors Mallofré, conegut per Sant Jordi, a Vilanova, que primer va estar en «caracoles» i ara està en un centre que havia sigut de concepció de primària i en el qual aquesta no-situació dintre d'aquestes infraestructures correctes va difuminant el treball i l'esforç per aconseguir la reforma. Per això, nosaltres pensem que és importantíssim que es doni compliment als acords.

El senyor Jané ens ha recordat diversos acords als quals s'havia arribat, i entre ells, amb el Grup Parlamentari Socialista, amb el Partit dels Socialistes de Catalunya, vàrem arribar a l'acord dels criteris del Mapa escolar; acord que després va reflectir quin era el Mapa i que ha donat peu que tothom sabés en quin terreny ens estàvem bellugant. Aquest acord principal duia a fer el Pla de construccions, perquè ens semblava imprescindible, per tirar endavant també la reforma, tenir les infraestructures i els equipaments necessaris; Mapa que nosaltres veníem demanant des de l'any 90 i que no aconseguíem fins a l'any 95; aquests cinc anys de retard són considerables després en el moment present. I aquest Pla de construccions, que sí que amb l'acord es fa, després no es compleix, i ara, a dos anys i mig, per tant, en el seu pas de l'equador, ens trobem a un 36% de la seva execució, i això comporta molts problemes, i això crea moltes disfuncions que únicament i exclusivament estan en el tema de la infraestructura i dels equipaments.

Per això nosaltres, en la nostra esmena, en el punt 1 no diem «arribar a un sol acord», que ho veiem molt difícil, perquè posar tothom d'acord en un sol tema és molt difícil, sinó arribar a acords, per tant, ho donem amb molta més precisió de poder arribar a acords amb cada un dels col·lectius sobre temes i aspectes concrets que ajudin a poder tirar endavant aquesta reforma, que, evidentment, amb l'acord bàsic hi estem d'acord, perquè es puguin analitzar aquestes disfuncions i les puguem aplicar amb mesures.

I nosaltres sí que estàvem d'acord en el punt 2 de la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana per tal que servís d'índex de treball. Podríem, en el punt 2.3, estar molt més d'acord amb l'esmena que presentava o que presenta el Grup d'Iniciativa, perquè la puntualitza molt més, i ens reservàvem en el punt 2.8 de resituar i ampliar els ensenyaments socials i d'humanitats. Fariem una reserva perquè es fes un vot separat en el sentit que aquest és un aspecte que en aquest moment està en anàlisi per trobar unes noves sortides i perquè ens preocupa molt el terme «ampliar», quan en aquest moment coneixem que les escoles estan preocupades per com poder tirar endavant tots els currículums, i quan diem «ampliar» hauríem de poder dir què és el que ampliem i el que traiem per poder arribar que l'alumne i el professor, que és l'eix important, el professorat, per poder aplicar aquesta reforma, puguin donar peu a no crear més problemes, més inquietuds dintre del món professional.

Per tant, nosaltres creiem que seria bo, i fins i tot després d'haver arribat a un acord que –com tots coneixem– unilateralment s'aplica d'una manera determinada per part d'un dels signants entre qui té responsabilitat de Govern, que eren els criteris per a l'aplicació del Mapa, i que quan s'han de tirar endavant aquests criteris per fer el Mapa de la formació professional se'n treuen uns altres sense haver sigut consultats prèviament els pactants d'aquell acord, i, per tant, aquí hi ha un desacord, com hi ha un incompliment en el tema del Pla plurianual de construccions. Malgrat sentir-nos dolguts en aquests temes, estem per poder arribar a acords amb el màxim consens –si no és de tothom,

doncs, amb el màxim consens— per part dels grups parlamentaris, també dels sindicats. Nosaltres creiem important arribar a acords amb els sindicats i no només parlar d'inquietuds dels professionals, sinó que la part professional per nosaltres està representada pels sindicats, per col·lectius professionals, per col·legis professionals, per exemple, pels moviments de renovació pedagògica que estan analitzant dia a dia també el que és el pols del que succeeix en cada centre escolar i en els IES i per les associacions de pares i mares d'alumnes. Aquí encara nosaltres hi podríem afegir també les entitats municipalistes, però com que no havia sigut una explícita voluntat també de la Moció presentada per Esquerra Republicana no ho vam afegir. Però coneixem, perquè aquesta diputada que els està parlant ha participat en negociació per arribar a acords, que únicament falta l'informe jurídic per poder-se materialitzar respecte a temes concrets dintre de l'aplicació de la reforma, per exemple, en els ensenyaments artístics.

Ens sembla importantíssim anar fent acords amb el màxim consens amb aquells amb qui es pot arribar a aconseguir, i si no és amb tothom fem avançar, fem avançar a poc a poc, perquè és cert que l'esperit de la LOGSE permet una aplicació àmplia, però una aplicació àmplia que ha de tenir un nord, que ha de tenir una línia que hem de conèixer i poder seguir. I aquesta línia, aquest nord en els darrers anys ens ha donat la impressió que es difuminava per part del Departament d'Ensenyament, perquè es feien vacil·lacions cap a diferents col·lectius o diferents pressions i grups que s'han apropiat a la Conselleria, i que aquest és el punt clau que fa que davant de les vacil·lacions puguin sortir moviments que ja demanin la modificació de la reforma o la reforma de la reforma, a la qual nosaltres direm rotundament «no».

Preferim arribar a acords puntuals, a consens, encara que no sigui de tothom, però d'alguna part, per poder fer avançar la reforma. I no diem que som fonamentalistes de la reforma, sinó que estem disposats a veure diferents aplicacions per arribar a objectius finals que siguin els mateixos. Però en aquesta línia de no ser fonamentalistes de la reforma, «no» rotund a la reforma de la reforma.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. També hi té dues esmenes el Grup Popular. Per presentar-les i defensar-les, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Sí, gràcies, senyor president, i he de reconèixer que no he tingut gens clar el contingut de la meva intervenció, i no és que no l'hagi tingut clar perquè no m'aclareixi, sinó que no l'he tingut clar perquè, des del dilluns a avui, hi ha hagut cinc processos finals de la meva intervenció; és a dir, hi havia cinc punts d'acord final i, és clar, cada punt d'acord era una diferent intervenció. Llavors, en el moment que hem arribat ara, he de reco-

nèixer que he tingut greus problemes per replantejar-me per sisena vegada la meva intervenció. Al final he fet un truc molt fàcil que fem quan no saps exactament com dir-ho, que és fer una revisió històrica; és a dir, no explicaré re, explicaré què ha passat i a partir d'aquí..., bé, ho deixaré situat.

Aprofitant que ha entrat el conseller, jo li volia agrair la presència, que és bastant habitual, entre altres coses perquè el dia passat en la meua Moció no ho vaig fer perquè em vaig distreure, i com que crec que és just agrair-li quan hi és, doncs, entenc que avui també ho he de fer, no?

Jo he de reconèixer que la presentació... —i insisteixo que estic fent un recorregut històric—, quan es va presentar la interpellació em va agradar que es presentés i quan es va presentar la Moció em va produir tres reaccions diferents. Una primera reacció de joia, alegria, animació, etcètera, que deia que una cosa que jo l'any passat havia proposat, que era un gran pacte per la qualitat de l'ensenyament a Catalunya, entenent els professionals, etcètera, doncs, era recolzat per un altre cantó. Bé, doncs això et fa alegria, reconèixer que el que proposes tu, un altre senyor, teòricament tan oposat, ho proposa, perquè potser vol dir que hi ha certa raó. Ja dic que em va agradar.

Després, mitjanament dolgut, que és el segon sentiment, i ho entendran per dir: «i perquè aquest ho proposa ara serà que sí i quan ho proposava jo era que no»? I això, una mica, pica, no?, veure que no et fan cas per allò que dius, sinó per qui ho diu, generalment, com a mínim, pot arribar a ser ofensiu, però, en fi, era un sentiment, una temptació en la qual no vaig caure.

I fruit d'aquesta sensació vaig passar a una actitud; l'actitud podria ser dir: «ara que ho presenta aquest, que es foti» —amb perdó— «i tampoc ho votaré», o bé una actitud, que entenc que és més racional, que és: «jo no puc dir que no, no puc actuar com censuro que altres actuen i, per tant, ho digui qui ho digui, si té raó, té raó», i llavors, si el senyor Bargalló, ho digui qui ho digui, diu el que diu i jo hi estic d'acord, doncs, hi hauré de votar a favor, no? I a partir d'aquí és la consideració que vaig fer —la consideració que vaig fer. És a dir, hem de votar a favor d'aquesta Moció, perquè té raó, i en tot cas —i també és una consideració que em vaig fer—, hi hauré d'afegir aquelles coses que el PP considera prioritàries que es discuteixin, perquè, evidentment, també tenim coses que considerem prioritàries que es discuteixin, no?

I també diré —i al senyor Bargalló ho dic— amb una certa temptació, que és de donar solucions, la qual cosa després vaig rectificar, i jo per exemple, a tall d'exemple, li diré que proposava en el punt 2.2, per a la tutoria, tres hores lectives; curiosament, tres hores igual. Per al punt 2.4, jo proposava sis hores de reducció per al tractament de la diversitat —i no perquè m'ho vagi inventar ni per haver begut més del compte ni coses així, sinó, simplement, perquè els professionals expliquen que en sis hores podien fer un grup més de cada tres; per tant, em semblava lògic, no? També entenia que havia de tornar a parlar del que sempre parlo, que és que les assignatures trimestrals desapareguin com

més aviat millor del mapa de Catalunya, perquè –hi insisteixo, com sempre– a la resta del món ja no hi són; per tant, som absolutament únics i originals; que s'organitzessin els famosos itineraris que la senyora Carme Tolosana no sembla que tingui massa interès a animar, que es poguessin fer agrupacions –i aquí he canviat el to perquè igual així cola més fàcilment, no?–, allò d'agrupacions homogènies flexibles dels alumnes per assignatures; bé, ja ho he canviat una mica perquè jo també evoluciono. O sigui, a base d'escoltar, pensar i dedicar estona també vaig fent una certa evolució, que espero que sigui a bé, no?

També havia agafat el punt 2.6 del proponent en el tema de la matriculació no selectiva, em semblava important que fos una matriculació no selectiva, i que els dos tipus de centres que estan «suportats» entre cometes pels poders públics, privada concertada i pública, «apetxuguin», entre cometes, el que hagin d'«apetxugar»; em semblava perfectament..., vull dir, és clar, no hi ha res a dir; és a dir, és així i punt.

També em semblava que era important canviar els trams d'adjudicació d'hores per coordinació, de manera que el tram que ara està en menys hores, en quaranta-quatre, passés a cinquanta-set, per exemple. També proposava jo que revisessin les UAC, que crec que són més segregadores que una altra cosa, i a pesar que donen solucions es podrien mantenir, i s'estudiés la presència d'aules taller amb una filosofia bastant diferent, que és no aparcar gent, sinó donar-los una possibilitat de professió real futura; també parlava jo que tots els IES –tots els IES– tinguessin departament de llengües clàssiques, això que ja he dit bastants vegades, i que el departament de ciències es dividís en física i química, biologia o geologia, que també és una demanda dels professionals. També parlava que l'oferta de cultura clàssica fos suficient per a la totalitat dels estudiants de l'ESO, etcètera, o sigui també feia una excursió. També parlava que hi haguessin mesures de promoció professional dels professionals de l'ensenyament i tornava a insistir en el tema de més hores..., o, per exemple, el tema de la docència universitària, les llicències d'estudi retribuïdes i la direcció de centres. Fins i tot aquest cop ja, també, el senyor Bargalló avançava una mica més en allò que modifico i es parlava d'una nova convocatòria d'«oposició», entre cometes, a professor de secundària, però arreglant el *follón* que hi ha abans, no?, i llavors deia que s'arreglés urgentment..., una solució urgent i consensuada a la convocatòria del 25 de l'XI del 91 per poder anar a una nova convocatòria, perquè, no ens enganyem, a Catalunya hi ha dèficit de catedràtics, però molts, potser ens falten dos, tres o quatre mil catedràtics d'ensenyament mitjà, que està bastant bé, etcètera.

Tornava a entrar en el tema d'avançar en la professionalització de la direcció de centres, treia allò del cos de directors, perquè jo sé que va aixecar certa fressa; per tant, ho matisava; parlava una altra vegada del tema dels inspectors, és a dir, Déu n'hi do les coses que proposava, eh?, no es pensin que em vaig quedar curt, no! Fins i tot entrava en una cosa que és més difícil, que és en el tema de l'oferta pública d'estudis nocturns, i en el tema dels estudis nocturns deia bastants coses, eh?, o

sigui deia bastants coses que ja els les passaré si els interessen, perquè em sembla que és un tema que també hi hauríem d'aprofundir. Fins i tot també parlava de donar més transparència a la gestió del Departament d'Ensenyament en temes que ara mateix estan cremant al carrer, com és creació i amortització de places, plantilles per a matèries actuals i les previstes al final de la LOGSE, les «habitacions» d'aquests vuit i nou anys, que hi ha professors que encara estan en situació exactament no definida, en expectativa de destinació, etcètera, o sigui, deia bastants coses. Però ja dic que és una temptació que al final després no hi vaig caure i vaig rectificar.

Per què vaig rectificar? Doncs, perquè, primera, jo entenia que la postura del senyor Bargalló, com sol ser habitual, era acceptada per tota la part de l'altre cantó de l'hemicicle, perquè en totes les últimes mocions i interpellacions que jo he fet, des d'aquell cantó d'allà, m'he trobat amb dos cantons, no sé per què, però molt ben separats pel passadís. Llavors jo vaig suposar: si el senyor Bargalló proposa això, com sempre fan, li votaran i, per tant, tenim mitja cambra a favor. Amb la qual cosa vaig dir: escolta, igual és el moment d'aconseguir l'altra part de la mitja cambra i no facis el «burro», Francàs, que la pots *liar*. Vaig començar a parlar amb el Departament, bastantes hores, tot sigui dit, eh? O sigui, bé, la Telefònica està absolutament contenta, perquè jo faig servir Telefònica i no una altra companyia. I al final vaig veure que hi havia un punt absolutament d'acord: és a dir, el Departament, amb la qual cosa entenc que era molt generós pel seu compte, estava d'acord a anar cap al pacte es digué com es digué, i el senyor Bargalló proposava..., i a mi em semblava perfecte perquè ja fa un any que crido en el desert, era una solució preciosa. És a dir, avui d'aquí sortíem amb un pacte que almenys suposava tres coses; vegin que vaig dient..., era passat, no passarà això, desgraciadament penso que no passarà, però va estar molt a punt de passar. És més, fins i tot hi ha un paper signat per tres forces polítiques on es dona prova que va estar a punt de passar això, no?, i les tres coses què eren? Una, reconeixement per totes les parts que hi ha desajustaments en l'aplicació de la reforma, perquè jo segueixo dient que no discutim la reforma, jo la discutiria, però no la discuteixo, però no la discuteixo; desajustaments en l'aplicació de la reforma, hi havia acord que hi ha desajustaments. Dues, els professionals ens han fet arribar desajustaments, i evidentment segons com siguin els professionals ens han fet arribar uns o altres desajustaments, i, com deia el senyor Bargalló, es tractava d'escoltar-los a tots, els que t'agraden i els que no t'agraden, i jo estava d'acord a escoltar els que no m'agraden, que possiblement són més de la meitat, o sigui, no..., perfecte.

I, per una altra part, hi havia voluntat per part de tots, sense dogmatismes ni complexos ni aquelles coses que a vegades hi ha gent que sembla que tingui, doncs; estaven disposats a parlar i que el Govern em proposés mesures amb el màxim consens de dos factors: màxim consens del Parlament –sembla que és bo, això, fins i tot democràtic– i màxim consens de la comunitat educativa. Fixin-se que era un pla perfecte, i insisteixo que fins i tot estava signat.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

A partir d'aquí jo em vaig empassar les esmenes i vaig dir: «Doncs fes una esmena genèrica al primer punt on digui això, i tothom hi estarà d'acord», i en el segon fes el que deia el senyor Bargalló, que és un índex. Llavors vaig agafar els temes que deia el senyor Bargalló, que em semblen bé quasi tots, i els que dic jo, com a dèria personal –sembla ser que no és personal, que és del Grup del PP–, els vaig sumar tots i sortia una esmena bastant apanyada i que jo he de reconèixer que em fa ver fins i tot gràcia. Estic temptat de llegir-la, no sé si val la pena, però, en fi, si no, potser per estalviar temps, la llegeixen i m'agradaria que la llegissin perquè m'ha quedat bé, no? Però curiosament de cop i volta resulta que això no és veritat. És a dir, no hi ha acord al principi; també és veritat que era previsible, senyor Bargalló, perquè, és clar, quan un presenta una moció tan estudiadeta i li fan esmenes fins els seus germans o cosins, doncs comenci a tremolar que passa alguna cosa. Llavors, és clar, jo avui m'he adonat que havia suposat dos errors «tontos», no? Un, que vostès eren tots iguals, cosa que, evidentment, no és igual, i per cert, senyora Baig, quan vostè deia que quan parla d'educació li sembla que hi ha dos mons diferents, jo també veig que hi ha dos mons diferents, però quasi m'atreveiria a fer un concurs, que és a veure la gent que llegeix les actes d'avui, a veure qui identifiquen en els dos mons diferents, perquè em sembla que ara mateix, desgraciadament, no són el conseller i el senyor Bargalló. Per tant, seria una prova interessant: a veure quins són exactament els mons diferents, no?

Ja dic que, a partir d'aquí, hem tirat enrere i ara ens hem trobat que no hi ha un acord. Jo dic: «llàstima, llàstima, llàstima», que cadascú s'exameni la consciència, que cadascú aguant la seva responsabilitat i em sabria molt greu..., i això m'ho dic a mi mateix, i penso que els ho he de dir a vostès, els agradi o no pensar...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Francàs i Porti

Acabo en un segon.

Que darrere els temes educatius no solament hi ha professionals, sinó que hi ha gent que es guanya el pa amb una vocació de servei a la societat i, a més a més, no solament hi ha això, sinó que hi ha alumnes, és a dir, una generació de catalans que la podem deixar bastant mal parada.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup Mixt i des de l'escó, el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies, senyor president, des de l'escó. Per dir que no hem presentat esmenes, simplement, perquè d'entrada ens semblava bastant correcta la Moció presentada.

Sí que estem d'acord en el primer punt quan diu, manifesta, la voluntat o la necessitat d'obrir diàlegs i cercar acords de consens entre tots els sectors relacionats amb l'ensenyament. Això ens sembla absolutament imprescindible i també compartim la necessitat d'arribar a un acord, amb majúscula, sobre l'aplicació del nou sistema educatiu, tot i que cal reconèixer que el consens o els acords no s'aproven en una simple votació, sinó que s'han de construir cada dia, i amb el debat diari es pot arribar o no a acords, encara que les mocions aprovades pel Parlament puguin donar, diguem-ne, les ordres que s'hi arribi. En tot cas no depèn estrictament d'una votació.

En qualsevol cas estem d'acord amb aquest primer punt en el sentit que cal intentar com a mínim..., i treballar en aquesta direcció.

Pel que fa al punt segon, hem de dir que entra en una llista de propostes concretes destinades –tal com diu literalment– «a la flexibilització de les fórmules pedagògiques amb l'objectiu d'adaptar-se a la pràctica de cadascun dels diferents centres que hi ha en el país.» Vist globalment hi estem d'acord, tot i que estem segurs que es veuria condicionat per l'aplicació del punt primer.

En qualsevol cas, i parlant així ja en general oferim la nostra presència i col·laboració per ajudar a debatre, entre nosaltres aquí en el Parlament o en d'altres fòrums, el futur del sistema educatiu i intentar arribar a tots aquells graus de consens, un consens que no sempre ha de ser unanimitat, però pot ser un consens important, que millori l'aplicació del nou sistema educatiu al nostre país i pugui resoldre tots aquells problemes que –com tothom reconeix– es plantegen habitualment.

En conseqüència, doncs, des del Partit per la Independència votarem favorablement la Moció presentada pel diputat Bargalló, i en cas de ser aprovada, i en cas que es mantingui per la seva votació, aportar la nostra col·laboració amb l'objectiu d'aquest debat que es demana.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per fixar la posició sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en especial gràcies al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, al Grup parlamentari Socialista, al Grup Parlamentari Popular i Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds per haver presentat tots ells esmenes a aquesta Moció. No és habitual que a una moció presentada per un grup, la resta hi presenti esmenes; tampoc és habitual –tampoc és habitual– que, com a resultat de la quantitat d'esmenes presentades, de la divergència en el sentit d'algunes d'elles, el nostre Grup faci el que farà ara, i em sap molt greu per aquelles senyores i senyors diputats que entren a l'hemicicle quan intervé l'últim a parlar de cada moció, perquè ara el que els

anuncio és que el nostre Grup retira la Moció. (*Remor de veus.*)

I el nostre Grup retira la Moció per un motiu concret, i em sembla que molt fàcil d'entendre. Com la senyora Carme Tolosana ha dit, era una moció *light*, volgutament *light*, que tenia una intenció, que era demanar des del Parlament el consens als sindicats, als col·lectius professionals, a la comunitat educativa, als moviments de renovació pedagògica, a les associacions de pares i mares d'alumnes, però com que no hem aconseguit el consens entre els grups parlamentaris, entre el nostre que presentava la Moció i els que feien les esmenes, el nostre Grup creu que el millor que pot afavorir el consens de la comunitat és no fer-ho amb una votació del Parlament que no sigui unànime. Perquè..., què fa el Parlament demanant el consens a la societat quan el Parlament no té el consens? Doncs, suposo, i em perdonaran vostès, que una mica el ridícul.

Perquè no ho faci, el millor és retirar la Moció. El nostre Grup agraeix –hi insisteixo– profundament a la gent que ha presentat esmenes la seva voluntat: al senyor Francàs, per exemple, perquè des de gairebé l'endemà de presentar la Moció el nostre Grup ha estat en contacte amb nosaltres, ens ha explicat què creia, què no creia, per on volia anar; a la resta de grups, perquè hi ha hagut moments que semblava que ja arribàvem al consens, hi ha hagut moments que semblava que estripàvem les cartes de manera radical i em sembla que jo em volia quedar no amb la sensació del «consens avui no ha estat possible, al consens avui no hi arribarem», que és la veritat, que és estrictament la veritat, vull dir que no ho hem d'amagar, sinó que em volia quedar amb les paraules del diputat que ha parlat en nom del Grup de Convergència i Unió, el senyor Jané, «al consens no hi arribarem perquè el Grup d'Esquerra Republicana ho impedirà retirant la Moció», ja està, però la seva proposta de «ja que no arribem al consens, fem-lo», que és una proposta molt parlamentària, estem molt acostumats a dir: «els votem que no perquè ja ho fem, o els votem que no perquè ja hoensem fer», doncs, ara no farem el consens perquè el farem. Doncs molt bé, és la solució parlamentària ja coneguda, i el nostre Grup no només accepta el fet d'autoconvocar-nos tots per a la setmana que ve, sinó que creu que seria molt positiu que ens trobéssim realment la setmana que ve o l'altra per parlar de com aconseguir que la reforma sigui demà millor que avui, que és el que volem tots, que s'apliqui la reforma millor demà que avui.

Per aquest motiu que els he dit retirem el primer punt, i el segon punt, com algú ha dit ja, eren conseqüència del primer. Si no hi ha el primer, el segon era una enumeració de problemes. Per perdre, el nostre Grup prefereix perdre amb les solucions que proposaria; perdre quan proposes el problema sense donar solucions també crea una certa angoixa existencial, que, com vostès ja entendran, el nostre Grup no suportarà. Per tant, lamento molt profundament que hagin hagut de suportar aquest llarg debat, que crec que ha estat molt interessant, perquè al final el nostre Grup retiri la Moció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Senyores i senyors diputats, havent sigut retirada la Moció, és evident que no procedeix cap votació.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política relativa als Mossos d'Esquadra

Per tant, passem al dissetè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política relativa als Mossos d'Esquadra, presentada pel Grup Socialista. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Celestino Corbacho per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Corbacho Chaves

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no sé si m'he de posicionar ara sobre les esmenes en el torn de la defensa de la Moció o...

El president

Fixar la posició.

El Sr. Corbacho Chaves

Molt bé. Doncs avui presentem una moció i, en primer lloc, el que vull és agrair als diferents grups que han esmenat la Moció, no amb l'interès i la intenció de retirar-la –jo espero que aquesta es voti i es voti per unanimitat–, sobretot agrair-los també les diferents aportacions; aportacions que han fet els grups d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, Esquerra Republicana i, evidentment, la mateixa Conselleria, i nosaltres, evidentment, que presentàvem la Moció que ha servit per a la discussió. Crec que és important que s'hagi assolit un consens i aquest consens, doncs, s'ha d'agrair a l'esforç també de la mateixa Conselleria per fer-lo possible. Molt sovint el senyor conseller diu que la política que s'ha de fer en matèria de seguretat i en matèria del desplegament dels Mossos d'Esquadra ha de partir i parteix de la base, precisament, de moltes resolucions aprovades en aquest Parlament.

Jo voldria destacar que segurament avui és una resolució, és una moció, però m'atreviria a dir que aquesta no és una moció més; crec que aquesta Moció obre el camí i va una mica més enllà de les mocions, sense desmereixen de cap de les maneres cap de les mocions que ha aprovat el Parlament, que han servit de base evidentment per fer una tasca important, però avui donem un pas més. I donem un pas més perquè –tal com es deia en la mateixa interpellació–, sense deixar de parlar del desplegament i del replegament, hem de fer un esforç per superar solament el fet exclusiu del desplegament i el replegament.

S'ha de parlar, a partir d'aquí, de les funcions, i segurament que si parlem de les funcions que estan establertes però que segurament això sempre s'haurà de continuar parlant, perquè en matèria de seguretat és difícil establir compartiments estancs, sempre hi ha fronteres de relació entre els diferents cossos, haurem de conti-

nuar parlant de les diferents funcions. La Moció, per tant, aborda aquesta matèria en aquesta direcció; una moció, per tant, també que obri el debat de la necessitat d'obrir la transició. Si el desplegament a la regió primera no serà d'una manera immediata s'ha de parlar també de la transició. I s'ha de parlar de la transició perquè seria dolent al final per al model policial i per al model de seguretat que hi hagués dos models: un, el que hi ha en les zones desplegades i, l'altre, en les zones no desplegades; però és evident també que hem de parlar de la regió primera perquè els problemes són diferents, i, mentre no hi hagi un desplegament, les forces i cossos de seguretat de l'Estat compleixen una funció important i, per tant, també aquí ens ha de preocupar a tots.

Jo agraeixo la voluntat i l'interès de la Conselleria d'incorporar-se a una tasca que no li és pròpia en aquest moment, en el sentit d'entendre també que el que passi en la regió primera, a pesar que no hi hagi en aquest moment un desplegament, també és una tasca de la Conselleria. Una moció també que insta el Govern, a partir d'aquí, a plantejar una possible, una futura llei de seguretat ciutadana a Catalunya, important: el desplegament, el replegament és molt important, però hem de parlar de la seguretat ciutadana que volem implementar i que volem desenvolupar a Catalunya, i aquesta Moció precisament insta el Govern perquè, a partir d'aquí, es comenci a estudiar aquest tema que considerem que és molt important. Una moció, per tant, que diu que s'ha d'impulsar tot el tema de la tasca del futur model policial i que abordi la necessitat i que comenci a parlar del tema de la coordinació efectiva, del tema del transvasament de la informació, del tema de l'eficiència i del tema de l'eficàcia. I al final de tot això també ens haurem de posar d'acord sobre quina és la ràtio, la ràtio d'efectius policials que hi ha d'haver per donar un bon servei.

També és una moció que, en definitiva, insta el Govern a..., i en aquest cas més que el Govern, constata la necessitat i, per tant, demana als ajuntaments –perquè no és el Govern qui en té la responsabilitat– de posar en marxa el tema de les juntes locals de seguretat. S'ha de reconèixer també que aquest Parlament s'ha pronunciat ja en un parell de vegades, primer, quan el senyor Roc Fuentes va presentar una proposició de llei instant a la modificació de la Llei de forces i cossos de seguretat de l'Estat quant al que feia referència al tema de les juntes locals de seguretat. En el si de la Comissió de coordinació de les policies de Catalunya jo crec que hi ha hagut un avenç important perquè les juntes locals de seguretat a Catalunya ja estan presidides per l'alcalde. Seria bo que, a partir d'aquí –es constata també a través de la mateixa Moció–, això es posés en marxa perquè això ha d'esdevenir un instrument positiu per a una millor coordinació, per a una major eficàcia i per a una millor seguretat en els territoris en què hi ha un desplegament.

Una moció, per tant, que a partir d'aquí el que posa són els fonaments perquè comencem a parlar del futur de la seguretat ciutadana, de les possibles lleis, de si hem de revisar-les o no hem de revisar-les, el paper que ha de jugar la policia local en tota aquesta àrea, com s'abor-

da el model de transició fins que arribi el desplegament dels Mossos d'Esquadra a la regió primera i, fins i tot, perquè es comenci a estudiar com s'abordarà el desplegament en la regió primera i si fins i tot hi ha d'haver alteració del calendari inicialment previst.

Aquesta Moció, l'esperit d'aquesta Moció ho recollia, ha quedat enriquida per les diferents aportacions i entenc que, en la mesura que també hi ha hagut aportacions per part de la Conselleria, per part, per tant, del Govern i del Grup de Convergència i Unió, doncs, hem de suposar que a partir d'aquí aquesta Moció serà aprovada per unanimitat i tindrem la garantia que el Govern, a més, no solament tindrà ja un mandat del Parlament, sinó que tindrà un text amb el qual estarà d'acord i esperem que en un futur, al més aviat possible, comencem –ja, no?– a parlar dels temes que avui planteja aquesta Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi han presentat esmenes diversos grups. En primer lloc, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, intentaré que la meua intervenció sigui molt breu perquè coincideixo plenament amb el que ha expressat suara el senyor Corbacho en nom del Grup Socialista. Certament, jo crec que a Catalunya, a casa nostra, en aquest Parlament, tenim un acord substancial sobre el model policial de desplegament dels Mossos d'Esquadra, d'ocupació, per tant, de tots uns espais i unes parcel·les de facultats policials, amb coordinació i amb potenciació de les policies locals, uns papers, també, establerts i predeterminats per a les policies estatals, però no hi ha dubte que en aquest procés de desplegament i de replegament, per tant d'implementació d'aquest model a casa nostra, ens podem trobar per les dificultats objectives que això comporta amb problemes que cal abordar, que cal, per tant, estudiar, i cal establir els mecanismes adients i el Parlament té una funció important, no solament d'estudi, sinó d'impuls a l'acció del Govern en aquesta direcció.

Jo crec que és de justícia assenyalar, encara que ja s'ha fet, doncs, que aquesta iniciativa, que és molt important i jo la vull valorar en la importància que té, que alhora l'hem de lligar amb altres iniciatives d'altres grups –el mateix dimarts aprovàvem una iniciativa en la Comissió Primera, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que també va ser modificada i jo diria, modestament, que millorada amb l'aportació dels altres grups parlamentaris– i que posen en evidència moltes qüestions, però essencialment dues: que ens trobem a casa nostra i ens podem trobar encara més en el futur amb dos importants problemes: el primer és que, en determinades zones, el desplegament no va exactament acompanyat del corresponent replegament, i aleshores ens podem trobar amb comarques en situacions on podem fins i tot arribar a considerar que tenim un

excés de policia, no de mossos d'esquadra evidentment; sinó que no s'ha produït el corresponent replegament per part dels cossos i forces de seguretat de l'Estat; però alhora ens trobem –i nosaltres ho hem volgut destacar moltes vegades– altres zones on es pot produir, o sembla que es produeix, o almenys molts responsables locals consideren que s'està produint, una pèrdua de la presència dels cossos policials de l'Estat quan encara no s'ha produït el desplegament del cos dels Mossos d'Esquadra. Per tant, ens trobem aquestes possibles situacions, en alguns casos jo crec que molt certes, que poden ser fins i tot paradoxals perquè en uns casos, en unes comarques, en unes zones fins i tot hi pot haver, diguem-ho així, almenys a partir d'unes ràtios que podríem considerar com les adequades, un excés de forces policials, però en altres n'hi ha, sens dubte, una manca.

És evident que cal preveure, tenir molt present el que es produirà, o les dificultats que pot comportar el desplegament –tal com deia el senyor Corbacho i tal com nosaltres hem intentat recollir en la nostra esmena–, el desplegament a la regió primera; perquè, si això no ho estudiem ja i intentem avançar-ho, ens podem trobar amb una situació molt complicada a Catalunya; realment, amb la pervivència durant molts anys de dos models policials: un model en què tinguin el pes essencial els Mossos d'Esquadra, la Policia de la Generalitat, la policia catalana, i unes altres zones on durant molts anys encara hagin de mantenir com a forces essencials bàsiques i fonamentals les policies estatals. I això pensem nosaltres que no és desitjable; s'ha de fer la transició, però aquesta transició, amb les cauteles que calgui, s'ha de fer amb la màxima rapidesa possible, i sobretot procurant que els ciutadans pateixin el mínim de disfuncions i de problemes derivats d'aquesta situació.

Per tant, ens semblava i ens sembla que els tres punts que planteja la Moció són perfectament adequats; nosaltres no hem intentat pas anar a esmenar aquests punts ni el que fa referència a la necessitat de desenvolupar un nou projecte de llei de seguretat de Catalunya. Hem de dir que el redactat ens sembla segurament millor com queda a partir d'alguna esmena, perquè aquí parlava del conjunt de les lleis, però després només en citava una, però en qualsevol cas és una qüestió de redacció. Ens sembla adequat aquest punt com ens sembla també garantir la situació de seguretat i, per tant, de qualitat i amb els recursos suficients en aquelles zones on no s'ha fet el desplegament, tot i sabent que aquesta no és una competència, una responsabilitat del Govern de la Generalitat; però el Govern de la Generalitat jo crec que vol, i es bo que ho vulgui, doncs, que tots els problemes de Catalunya el preocupin i, per tant, no es pot pas desentendre dels problemes que poden haver-hi en aquelles zones on encara no s'hagi fet el desplegament. Per tant, em sembla que aquest punt és molt adequat, com també el d'establir uns mecanismes de comunicació estable entre Governació i els ajuntaments.

Nosaltres, ja en anteriors resolucions d'aquest Parlament, com en la Proposició no de llei a què feia referència dimarts, vam insistir, perquè ens sembla que a ve-

gades aquí possiblement no es fa, des del nostre punt de vista almenys, tot el que caldria per potenciar el paper de les policies locals, la coordinació dels Mossos d'Esquadra amb les policies locals i també entre les mateixes policies locals. Però alhora nosaltres pensàvem que cal que des del Govern hi hagi una previsió, un estudi, un treball molt concret i específic sobre els problemes que ha de comportar, que pot comportar –millor que no en comporti, evidentment– el desplegament a la regió primera. Per què? Perquè sabem que aquí sí que existeixen unes policies locals per la densitat de població, per tot un seguit de qüestions; és un procés complex i en conseqüència cal fer un esforç especial i específic.

Aquest és el sentit de la nostra esmena; nosaltres, a grans trets, estem bàsicament d'acord amb el conjunt de les esmenes que s'han presentat i, evidentment, estem convençuts que aquesta Moció servirà per avançar, per donar més passos en l'establiment del nostre model policial a casa nostra i també estem convençuts que serà aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao per a la presentació i defensa de les seves esmenes.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller –i precisament, honorable conseller–, el 13 de maig passat, en respondre a la interpellació formulada pel senyor Corbacho, avançava la possibilitat de culminar, en primera instància, el procés de desplegament i de replegament, i finalment l'adopció d'un model policial català, amb un pacte per la seguretat que impliqués totes les administracions –l'Estat, la Generalitat, les administracions locals–, per després abordar una eventual normativa, una llei de reordenació de la seguretat pública a Catalunya –em sembla que ho va dir amb aquesta mateixa expressió. Tot i que nosaltres hem llegit amb atenció i detingudament la transcripció de la seva intervenció, en aquest punt concret em sembla que tampoc no avançava massa res o no precisava, en tot cas, quins són els extrems o els continguts probables d'aquesta normativa. I, de fet, aquest punt és el que més ens va cridar l'atenció i, a més a més, em sembla –i ho haig de reconèixer– que va ser un anunci i una notícia molt positiva.

Dic això perquè nosaltres pensem, pensàvem, i de fet ho pensem en una línia molt coincident amb el que va plantejar el diputat senyor Corbacho –i avui també és objecte de la Moció presentada pel Grup Socialista i també, finalment, per la transacció a què el conjunt de grups esmenants hem arribat– que cal un marc normatiu globalitzador que, per tant, superi l'actual divisió o parcel·lació existent entre la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra i les policies locals; que abordi les qüestions purament policials, però també d'altres

específicament, com l'autoritat dels alcaldes –molt important–, la coordinació, l'accés conjunt i coordinat a la informació; com deia el senyor Corbacho, també els estàndards policials mínims i màxims, fixar, per tant, les ràtios pel que fa al nombre d'efectius; la participació, també, o la fórmula de participació de la societat; un model que posi també l'accent en d'altres aspectes, que per nosaltres són tant o més importants que l'actuació, l'activitat purament policial, com la prevenció, en què els municipis tenen un paper totalment decisiu, impulsant actuacions que els corresponen competencialment, específicament en l'àmbit de caràcter social, urbanístic, etcètera, o altres aspectes col·laterals, com l'atenció a la víctima del delictes. Per tant, en aquest sentit, totalment d'acord en el primer punt de la Moció presentat pel Grup Socialista.

Pel que fa al segon punt, que és un punt una mica que aborda una qüestió més problemàtica i més espinosa, que té més arestes, segurament, que la necessitat d'abordar aquesta normativa, és la qüestió del model de transició o la situació de provisionalitat generada fins a la finalització del desplegament. Aquí nosaltres hem de dir –ho hem de reconèixer– que som conscients que la disminució d'efectius dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, sobretot en un àmbit com és el de la corona metropolitana, i per tant la situació de replegament fàctic de què algú ha parlat, pot produir una certa degradació de la seguretat en determinades zones i, per tant, això no ens costa res de reconèixer-ho, perquè és una evidència que hem de constatar, i estem disposats a reconèixer-ho ara i aquí, com ho vam fer l'altre dia substanciant aquella Proposició no de llei a què alludia fa uns instants el senyor Roc Fuentes; fins i tot xifràvem en un 30-31% la disminució del cossos de seguretat de l'Estat a Catalunya en relació amb el conjunt de l'Estat o la mitjana estatal.

Ara bé, dit això, i aquí crec que hi ha la diferència entre el que han manifestat alguns altres grups i el que fa Esquerra Republicana, per nosaltres té en aquest context particular importància i transcendència l'anunci que va manifestar el mateix president de la Generalitat –i ho ha fet també el conseller del ram, senyor Pomés, fa poc temps– de previsible avançament del calendari previst per al desplegament, i, per tant, que a partir del 2001 poguéssim alternar el desplegament a les comarques de Barcelona i de Tarragona. I, per tant, nosaltres posem l'accent particularment en aquesta qüestió, que entenem que és la millor contribució que podríem fer, tot i les dificultats que això implica, perquè ja veurem amb quins efectius ho fem i ja veurem quin model de policia, si és una policia d'alluvió, si és una policia que manté unes exigències de valors, també de nivell acadèmic, de formació, etcètera.

Per tant, nosaltres proposem, per garantir els nivells de qualitat suficients –i en aquest sentit apuntava l'esmena que inicialment havia presentat el nostre Grup–, afrontar la situació de provisionalitat oberta en relació al procés de desplegament dels Mossos d'Esquadra i la conseqüent substitució i disminució dels recursos humans i materials dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, amb l'avançament del calendari de desplegament previst inicialment –hi insisteixo–, tot alternant el

desplegament a les comarques de Tarragona i Barcelona a partir del 2001. Tanmateix, i en aquest sentit, Esquerra Republicana s'ha avingut a subscriure una transacció a una esmena presentada pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, i també ha estat acceptada pel Grup proposant inicialment; estariem disposats que hi hagués un estudi, que de fet ja ha estat avançat pel mateix Departament –no sabem en quina situació es troba en aquests moments l'estudi que s'està fent–, però en aquest sentit el que estem fent és referendat i posant negre sobre blanc una cosa que avui, de fet, ja està fent el Govern i que nosaltres, des d'aquest Parlament i amb aquesta Moció, voldríem concretar i explicitar.

Totalment d'acord amb el tercer punt de la Moció presentada pel Grup Socialista pel que fa a la necessitat de constituir un fòrum de comunicació estable en les zones de desplegament on es realitzi un seguiment entre Generalitat i ajuntaments, que són en definitiva les administracions implicades en el sistema de seguretat a Catalunya. I en aquest punt voldria deixar constància –i és obvi, perquè em sembla que ho ha reconegut el mateix conseller– que el procés d'implantació territorial dels Mossos ha anat produint un seguit de disfuncions pel que fa a la coordinació entre les policies locals i els Mossos, tot i que la coordinació ha millorat substancialment respecte a la que existia entre Guàrdia Civil i policia estatal, però és evident que han sorgit alguns dubtes i neguits, sobretot per part de molts alcaldes que s'han expressat, i fa poques setmanes o pocs dies en unes jornades organitzades per la Federació de Municipis es van posar de relleu, i per tant que en aquesta línia cal continuar signant els convenis amb els ajuntaments i cal, encara que es digui que ja està clar i que és una evidència que no cal que ens hi referim, cal definir encara una mica més el model, encara que el model està prou definit, però cal encara estipular o respectar, o fer respectar o contribuir que siguin més respectades les funcions de cadascun dels cossos. I en aquest sentit jo vull recordar que entre les conclusions d'aquestes jornades de la Federació de Municipis a què he alludit es va arribar fins i tot a qüestionar obertament l'eficàcia del desplegament en moltes parts del territori i s'ha expressat, fins i tot, la decepció per part de molts municipis, de molts alcaldes, perquè els Mossos no acaben d'assumir ben bé les funcions que els corresponen, i per tant que obliga els ajuntaments a fer o assumir de manera supletòria moltes tasques que segurament no els corresponen.

Per tant, en aquest sentit, totalment d'acord en la línia que apunta el punt tercer de la Moció, i nosaltres només hi hem volgut afegir i hi afegim, des del punt de vista de tractar-se d'una constatació, perquè no és competència, no és atribució d'aquest Parlament, perquè aquest Parlament ha de ser sempre molt respectuós, i el Govern també, amb l'autonomia local; només hi hem volgut afegir un element, i és el pronunciament d'aquest Parlament a favor de manifestar o de constatar la necessitat que s'accelerín les constitucions de la Junta de Seguretat Local en les zones de desplegament dels Mossos i també dels òrgans de coordinació amb els municipis que no disposen, fins al moment present, de policies locals.

Per tant, en aquest sentit és en el que nosaltres hem presentat les esmenes com a Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i ja anuncio, lògicament, que, havent estat un dels grups que ha signat l'esmena transaccional, és evident que hi donarem suport. I només posar en relleu que el nostre Grup s'abstindrà inicialment en el punt segon, en el punt *b* de l'esmena transaccional, que és aquell relatiu a la necessitat d'intensificar les gestions davant del Govern de l'Estat per tal que en el període de transició es puguin mantenir els nivells adequats de protecció i seguretat a partir de la reclamació de més efectius dels cossos i forces de seguretat de l'Estat.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres votarem la Moció amb el text transaccional que hem negociat amigablement amb el Grup proponent, senyor Celestino Corbacho, en nom del PSC, i amb els altres grups que han presentat esmenes. I els votarem amb una especial alegria.

I deixi'm explicar. Jo no comentaré l'esmena transaccional, perquè al cap i a la fi nosaltres havíem presentat una sèrie d'esmenes que són totes recollides, i no en faré el comentari. Permetin-me, senyores i senyors diputats, que, com que jo estic sensiblement d'acord amb les opinions que s'han expressat, i segurament també amb les que vindran ara, fins i tot amb les del senyor Ridao quan diu que no votarà el punt segon... Senyor Ridao, el punt segon que a vostè li fot..., li fa una certa angúnia, això de dir: «home, que mentre no hi hagi el desplegament es garanteixi la seguretat», i li respecto sobiranament la seva decisió i la del seu Grup de votari-hi, és allò per combatre la síndrome d'allò que els castellans en diuen «por el tiempo que me queda de estar en el convento...» S'ha de garantir, evidentment, que mentre no es produeixi el desplegament total no hi hagi cap tipus de falla en el sistema de seguretat, i, per tant, aquest desig, aquesta exhortació crec que és convenient. Però, en tot cas, l'important sap què és, senyor Ridao, companys ponents en el tema d'aquesta Moció? L'important és la unanimitat o la manca d'un vot en contra en un tema especialment delicat.

I permeti'm, i seré molt breu, que faci referència a una especial circumstància, que aquesta Moció m'alegra que pugui ser votada unànimement i que pugui ser votada, si pot ser, sense cap vot en contra. Mirin, els diputats i diputades del Grup que dona suport directe al Govern, els diputats de Convergència i Unió, moltes vegades ens sentim, força sovint –per què no dir-ho?–, orgullosos de la tasca de Govern, però també moltes vegades –també ho hem de dir–, quan des dels bancs de l'oposició se'ns sotmet a una crítica dura, fas cara de pòquer, però vas patint.

Si en un tema, senyores i senyors diputats, nosaltres ens sentim especialment orgullosos és en el tema de tot el

desplegament. I ara no faré un elogi ditiràmbic, com pot comprendre vostè, de la Conselleria de Governació i del seu conseller, senyor Pomés. No, li asseguro que no és aquest el meu intent. Però me'n sento especialment orgullós perquè, mirin, si al País Basc tot el tema de la policia autonòmica és allò de, la necessitat, convertir-la en virtut –o no sé exactament com funciona–, en el cas de Catalunya és molt més difícil. En el cas de Catalunya no tenim un context dramàtic i, per tant, aquests temes, si en aquests temes, malgrat l'afortunada mancança del context dramàtic, aconseguim que des del PP, passant per tots els grups de la cambra fins arribar –i ho dic per ordre geogràfic perquè no hi hagi cap problema– a un acord que permeti d'una forma silenciosa, tranquil·la, solidària, perfectament solidària, des del primer grup de l'oposició, representat pel senyor Corbacho, que ha tingut una flexibilitat total per trobar la manera d'incloure totes les esmenes, fins a gent que, des de posicionaments ideològics diferents, i molt diferents, arriba a avançar en el desplegament de la policia autonòmica, li asseguro que des del nostre punt de vista ja no és un problema, és un problema..., no és un orgullós de sentir-se d'un grup que dona suport al Govern, és sentir-se membre d'aquesta cambra, una cambra solidària que té –i permetin-me, que ningú es molesti– allò que a Madrid en diuen sentit d'Estat.

I jo només vull en aquesta Moció felicitar els ponents, el senyor Sirera, el senyor Roc Fuentes, el senyor Ridao, el senyor Morera, el senyor Corbacho, perquè no se m'enfadi, que ningú s'enfadi, pel gran sentit d'Estat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, el Grup Mixt: el diputat senyor Salvador Morera, des de l'escó.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Bé, després d'escollir les paraules de l'illustre diputat senyor Camps, la veritat és que es fa difícil afegir alguna cosa més, i més quan es parla de tenir sentit d'Estat, cosa que nosaltres, evidentment, reclamem una i altra vegada i tantes vegades com faci falta.

Bé, en tot cas, el que nosaltres voldríem dir és que..., el que nosaltres voldríem dir –si em permet el senyor Manuel Nadal– és que nosaltres, evidentment, votarem a favor de l'esmena transaccional que finalment han signat tots els grups, per tant tots els punts –per això ho hem signat, perquè si no estiguéssim d'acord amb algun punt no ho hauríem signat–, tot i entendre i comprendre que probablement, com ja s'ha dit, no tots els grups coincidim al cent per cent amb la política de seguretat a Catalunya o tot els grups no coincidim el cent per cent de l'evolució del desplegament i, per tant, també, del replegament.

Aquesta setmana vam tenir un debat, un altre debat d'aquesta qüestió a la Comissió pertinent, i en la qual es va posar de manifest, probablement –sense «proba-

blement», amb absoluta certesa—, que alguns extrems no s'han compartit al cent per cent per tots els grups parlamentaris. Alguns posem l'èmfasi en el fet que el replegament de les forces i cossos de seguretat de l'Estat, doncs, no s'acaba de complir —almenys des de la lògica més fina— al cent per cent, i en canvi algun altre grup, per diversos motius, posa més l'accent en el fet que les zones on encara no s'ha produït el desplegament, doncs, no es puguin produir algunes disfuncions o alguna manca d'efectius evident.

Sigui com sigui, nosaltres el que sí que ens interessa és fer avançar el model català de seguretat, fer avançar el desplegament dels Mossos d'Esquadra, i sobretot fer-ho avançar amb el màxim consens possible, malgrat algunes puntuals divergències. És per això que crec que ens n'hem de felicitar tots plegats; jo diria que tots som conscients que probablement en alguna altra zona de l'Estat espanyol això no ha estat possible, fet que ha comportat que en més d'un moment, doncs, les actuacions policials precisament no s'hagin produït en un clima de consens i de col·laboració, sinó més aviat tot al contrari. Nosaltres el que esperem i desitgem és que aquí a Catalunya, mentre es produeixin d'una forma fluida i clara el desplegament i, per tant, la implantació a tot el territori català dels Mossos d'Esquadra..., mentre això es produeixi, nosaltres diríem que els matisos, que les puntualitzacions els hem de deixar a part, i el que hem de fer és posar el nostre gra de sorra perquè aquest fet es vagi produint d'una forma gradual i imparable.

És per tot això que no m'allargo més i, a més, tenint en compte ja moltes de les coses que s'han dit, votarem favorablement tots i cadascun dels punts de l'esmena transaccional, que finalment serà, senyor president, el que passarà a votació.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El diputat senyor Daniel Sirera, pel Grup Popular.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt breument, perquè, realment, jo crec que ha estat tot dit ja sobre la Moció que s'ha presentat, també sobre el text conjunt que ha estat signat —amb sentit d'Estat i també de país, senyor Camps— per tots els membres d'aquest Parlament.

Però jo sí que voldria fer una petita reflexió, i potser sí que em surto una mica del tema, però crec que és important, perquè, malauradament, fa uns quants dies o unes quantes setmanes —l'altre dia a la Comissió primera, i avui a la interpellació, i avui també en aquesta Moció—, el ponent del Grup Socialista ve reiterant en els mitjans de comunicació i allà on va que la disminució..., o que el Ministeri del Interior ha de donar solució als problemes que s'han començat a detectar en la regió primera degut a la disminució de personal i de recursos. Això, senyor Corbacho, pot generar entre la població un sentiment d'alarma, una sensació de desprotecció, i crec que no és bo que des dels polítics

que ens dediquem als temes aquests puguem anar, diguem, esvaint per tot el territori de la regió primera. I per això m'agradaria puntualitzar uns temes molt concrets sobre aquest aspecte, sobretot sobre el punt segon de la seva Moció.

És veritat que existeix un dèficit de policies a la ciutat de Barcelona de mil efectius; això és veritat. Però ni vostè ni ningú del seu Grup va dir l'any 93, ni en aquest Parlament ni enlloc, quan vostès governaven, que es va reduir la plantilla del cos de policia a Barcelona de 3.903 efectius a 3.168, és a dir, 735 policies menys l'any 93, i ningú va obrir la boca, senyor Corbacho. Pel que fa a la regió primera, a l'àmbit que vostè coneix perfectament perquè és alcalde de l'Hospitalet, exceptuant el que és la ciutat de Barcelona, l'any 92, l'any 1992 hi havien 1.978 agents, i ara, 1.985; 7 policies més ara que l'any 92. Jo sé que això no és un gran increment, però, home, vostè coincidirà amb mi que fer crítica d'aquesta disminució policial, crec que, com a mínim, és no reconèixer la veritat.

Jo no entraré, senyor president i senyores i senyors diputats, a qüestionar l'eficàcia policial d'altres policies. El que sí que m'agradaria poder-li comentar, senyor Corbacho, és que a vegades critiquem l'actuació de la policia, moltes es critica també l'actuació del Departament de Governació, i no ens mirem suficientment el que tenim a casa nostra. Jo li vull donar un petit exemple, senyor Corbacho, del que és eficàcia policial.

Vostè sap que, per exemple, la Guàrdia Urbana de Barcelona va reduir el quilometratge dels vehicles de trenta quilòmetres per dia? Vostè sap que hi ha una circular interna de l'Ajuntament de Barcelona, en què es diu que per raons pressupostàries cal estalviar 10 milions de pessetes en benzina i més de 14 en manteniment de vehicles? Això, senyor Corbacho, també provoca una manca d'eficàcia policial a casa nostra.

El president

Moltes gràcies. Per fixar posició sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Corbacho, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Corbacho Chaves

Bé, en primer lloc, agrair molt sincerament a tots els que han signat la Moció..., també al senyor Sirera, a pesar de lamentar la seva intervenció; li agraeixo la seva signatura i lamento la seva intervenció.

No hi ha problema, senyor Sirera, a trobar el mecanisme de consens necessari per aprofundir en la millora de la seguretat ciutadana a la regió primera i allà on calgui, però el que ha de posar els mecanismes per fer-ho possible és el que té els mitjans, i avui els que tenen els mitjans són vostès, que són els que governen. Per tant, a partir d'aquí, de la mateixa manera que això ha estat possible perquè el Grup que té la majoria i el que té la responsabilitat al Govern ha posat els mitjans per cercar el consens, no és possible cercar el consens en altre lloc si el que té el mitjà no posa els mecanismes.

(Remor de veus.)

5694

I a partir d'aquí jo confio i desitjo que..., res més lluny del nostre pensament que crear alarmisme. I no volem crear alarmisme per una raó molt senzilla, senyor Sirera –que ho sàpiga vostè, i suposo que ho hauria de saber–, i és... (*Veus de fons.*) El senyor Sirera, reiteradament, s'ha manifestat reiterant-se i anomenant-me a mi; per tant, suposo que no...

El president

Senyor diputat, s'ha de cenyir al tema...

El Sr. Corbacho Chaves

Molt bé, senyor president...

El president

...a les esmenes que accepta o a l'esmena transaccional.

El Sr. Corbacho Chaves

...em cenyixo al tema ràpidament. Simplement dir que no hi ha problema a trobar aquell consens si hi posen el mecanisme.

Respecte a les esmenes, agrair les esmenes per la seva contribució, perquè jo crec que totes elles han vingut a enriquir el text de la Ponència. En el tema concret d'abordar el tema de la regió primera; de la possibilitat, també, de l'avanç del calendari de l'esmena d'Esquerra Republicana, i també de les esmenes..., de la transaccional que ha fet el Grup de Convergència i Unió.

Avui, tal com ha dit el senyor Camps, aprovem una moció que és important, i jo confio i desitjo que a partir d'aquesta Moció el consens que avui es mostra en aquesta Moció, i també en altres mocions que ha aprovat aquest Parlament, sigui la millor contribució per fer possible una bona tasca en una matèria tan important i tan delicada com és la seguretat ciutadana.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a coneixement de les senyores diputades i senyors diputats en el Ple... El senyor Ridao em demana la paraula? (*Pausa.*) Primer hem de procedir a la lectura de la Moció transaccional. El secretari primer de la Mesa llegirà, per a coneixement de tots els diputats i diputades, la Moció transaccional que posarem a votació.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. El text que el senyor Corbacho desitja que sigui posat a votació un cop escoltats tots els grups parlamentaris, i amb el benentès que els grups que tenen esmenes no s'oposa a la seva tramitació, ja que signen tots el text, substitueix, modifica totalment el text inicial, i diria així: «1. El Parlament de Catalunya constata la necessitat d'accelerar la constitució de les juntes locals de seguretat a les zones on ja s'han desplegat els Mossos d'Esquadra, així com dels òrgans de coordinació amb els municipis que no disposen de policia local.

»2. El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a: a) Iniciar els estudis i treballs per a l'elaboració d'un projecte de llei de seguretat pública de Catalunya relatiu a l'ordenament de les competències a les administracions en matèria de seguretat i policia, les relacions entre elles, així com els òrgans de coordinació i participació, amb la finalitat de perfeccionar l'eficàcia i eficiència del nou sistema de seguretat, resultant de la substitució de les autoritats i cossos policials estatals en matèria de seguretat ciutadana, trànsit i ordre públic. b) Realitzar les gestions pertinents amb el Ministeri de l'Interior per aconseguir de les forces i cossos de seguretat de l'Estat, durant el període de transició, el manteniment dels nivells adequats de protecció i seguretat a les zones pendents de desplegament de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra. c) Constituir en les zones de desplegament un fòrum de comunicació estable entre el Departament de Governació i els ajuntaments per fer el seguiment del nou sistema de seguretat a Catalunya. d) Impulsar l'estudi sobre la possibilitat d'avançar al 2001 el desplegament específic dels Mossos d'Esquadra en la regió primera, tot alternant el desplegament a les comarques de Tarragona i de Barcelona, tenint presents les especials dificultats a la regió primera i la importància del paper de les policies locals.»

El president

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. (*El Sr. Ridao i Martín demana per parlar.*) Senyor Ridao, em permet? Posarem a votació la Moció. Suposo que vostè em demana la votació separada del punt 2 d'aquesta Moció.

El Sr. Ridao i Martín

Sí, senyor president, del punt 2.b.

El president

2.b. D'acord. Doncs així ho farem, tal com acaba de ser demanat. No hi ha cap més petició de votació separada en aquesta esmena transaccional? (*Pausa.*) Preparin-se les senyores diputades i senyors diputats per a la votació.

Votarem, en primer lloc, el punt 2.b de la Moció, del qual s'ha demanat la votació separada.

Iniciem la votació.

Aquest punt 2.b ha sigut aprovat per 88 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Procedirem a votar la resta dels punts de la Moció.

Iniciem la votació.

La resta de la Moció, tots els seus punts, ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les telecomunicacions

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les telecomunicacions, presentada pel Grup Socialista; per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, senyores i senyors diputats, em correspon, en nom del Grup Socialista, presentar la Moció subsegüent a la interpellació que varem substanciar sobre diversos aspectes relacionats amb el món de les telecomunicacions. Vull recordar breument quins eren els principals problemes que plantejaven i el sentit, per tant, dels tres punts que presentem nosaltres en aquesta Moció.

En primer lloc, vull recordar el caràcter de situació precària en què es troben les emissores de televisions locals a Catalunya; aquest és l'objectiu essencial de la nostra interpellació. Recordo una llei aprovada fa més de tres anys i mig, un reglament de la Generalitat aprovat fa més d'un any i mig, i un concurs per concedir unes freqüències paralitzat durant dotze mesos. Aquests tres factors expliquen una situació delicada en el món de l'àmbit de la comunicació local, especialment en l'àmbit de les televisions locals.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Així mateix, convé recordar que la Llei de televisions locals concedia als ajuntaments una nova activitat en el camp de la comunicació, en el sentit que, si un ajuntament volia disposar d'una emissora de televisió, tenia tot el dret a disposar-ne. La Llei fixava una nova competència de caràcter voluntari per als ajuntaments; una nova competència que s'entén prou bé pel pes que té la comunicació avui dia en la relació entre l'Administració, entre l'administrador i els ciutadans, donat que la mediació comunicacional és cada dia més important. Jo utilitzava aquella expressió: «La televisió municipal és un dret que tenen ara els ajuntaments.»

Per tant, el primer punt de la Moció urgeix a resoldre aquest concurs –ho recordo–, paralitzat des de fa dotze mesos.

En les respostes, el conseller ens recordava els problemes que té la Generalitat amb el Ministeri de Foment perquè el Ministeri de Foment no acaba d'aprovar el Pla de freqüències. Fins i tot va informar la cambra que havien presentat un recurs al contenciós demanant que, efectivament, concedissin el Pla de freqüències.

Ens congratulem que la Generalitat hagi recorregut aquesta manca d'activitat del Ministeri de Foment, però no n'hi ha prou –no n'hi ha prou. Si el Ministeri continua amb aquesta actitud, nosaltres som del parer que hi ha altres mecanismes per poder resoldre aquesta situació; per exemple, la possibilitat que la Generalitat fes el seu propi pla de freqüències amb caràcter provisional, adjudicant aquestes freqüències de caràcter pro-

visional a l'espera del pla definitiu. Aquesta seria una possible mesura que, si la Generalitat volgués, podria intentar fer. O d'altra banda, la coalició que dona suport al Govern central podria demostrar la seva capacitat real d'incidència en un tema tan important com aquest.

En tot cas, ja ha passat massa temps; cal actuar. Per això nosaltres, hi insisteixo, demanem en aquest primer punt que es resolgui el concurs amb caràcter immediat, el concurs de concessions de televisió. En segon lloc, proposem estudiar fórmules que permetin el funcionament provisional de les televisions locals que hagin presentat la sol·licitud pertinent de la concessió. Hem pensat ja una fórmula *light*: estudiar fórmules donant una àmplia possibilitat a l'Executiu perquè cerqui les possibilitats, per solucionar un problema que ens trobem, que és que hi han ajuntaments que anteriorment a la Llei no disposaven d'una televisió local i que ara no poden disposar-ne, perquè no es resol el concurs.

Jo vull insistir en el fet que els ajuntaments tenen el dret a tenir la seva televisió, que si avui en dia tinguéssim ja la xarxa de cable en funcionament, aquest problema de l'atorgament de freqüències seria menor, perquè hi hauria un altre sistema per fer arribar la televisió local als municipis, però tots sabem que la televisió per cable està aturada a Catalunya, aquest és un altre problema que potser un dia d'aquests hauríem de tractar a la cambra, que és un tema molt preocupant: com està el bloqueig, com es produeix el bloqueig en el desplegament del cable a Catalunya per un dels problemes de l'empresa que ha guanyat el concurs.

Certament, certament, hi ha mesures..., si hi ha voluntat política es podria resoldre aquest problema. Ara ens trobem nosaltres amb la paradoxa que aquells ajuntaments i aquells privats que emetien amb anterioritat a la Llei poden continuar emetent la seva televisió local i els ajuntaments que no tenien televisió local porten tres anys esperant poder disposar de la llicència per emetre.

De fet, ens trobem nosaltres que es podria conculcar un dret constitucional vinculat als fets fonamentals, perquè portem tres anys i mig frenant un dret que tenen els ajuntaments. Hi han informes jurídics que així ho diuen; jo, per temps, no els llegiré, però sí que aquest és un dels problemes de fons que hauria d'intentar resoldre aquesta cambra. Per tant, el segon punt de la Moció el que diu és que busquem col·lectivament fórmules que permetin trobar una solució provisional al problema que tenen plantejat un nombre molt important d'ajuntaments.

En tercer lloc, proposem un tercer punt que insta el Govern que, a través del Centre de Telecomunicacions i tot donant suport a les proves de televisió digital –ho vam dir en la nostra exposició–, no es bloquegi el desplegament de les freqüències municipals i la possibilitat d'emetre les televisions locals.

Aquests són els tres punts que presentem. Nosaltres esperem que aquests tres punts tinguin el suport unànim de la cambra. Hem pensat una moció que pogués recollir el suport majoritari, perquè, certament, el que a nosaltres ens preocupa és aquesta situació de bloqueig

que estan vivint un nombre important d'ajuntaments del nostre país.

Senyor president, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Carbonell. Hi han presentat esmenes el Grup de Convergència i Unió i el Grup Popular; cada grup en té una. Per presentar la de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Efectivament, per presentar la nostra esmena i per posicionar-nos amb relació als altres dos punts de la Moció que suara ha presentat el diputat Carbonell.

El diputat Carbonell deia en el debat de la interpellació que, des del seu punt de vista, s'estava produint una alegalitat, i feia referència, aquella alegalitat, a l'ús que s'estava fent de la torre de Collserola, en la línia que si l'ocupació que, des de la seva percepció, es feia de la torre era o no era legal, si era o no era adequada.

Jo diria, senyor Carbonell, que avui –i amb el mateix respecte que vostè ho feia aquell dia i opinava d'aquesta alegalitat– li he de dir que part de la seva proposta jo la podria qualificar també d'alegalitat, en el sentit que si prosperés la visió que vostè té de com està plantejat el problema, que no és coincident amb la forma que nosaltres l'interpretem, si tinguéssim raó seria també una alegalitat.

I, per tant, a partir d'aquí ja pot començar a endevinar que hi ha una part de la Moció, sobretot la que fa referència als punts 1 i 2, que li intentaré comentar encara que sigui molt breument, que votaríem en contra, i, en canvi, sobre el punt tercer, que pensem que podia realment ser motiu de preocupació per part de vostè i de totes les emissions que s'estan fent en aquest moment des de la torre de Collserola, i si això pogués suposar algun tipus de problema, perquè s'esvaeixi aquesta realitat que es podria donar, que a vostè el preocupa i que a nosaltres també ens preocupa, farem un oferiment: defensarem l'esmena que teníem plantejada i puc anunciar també a la cambra que els tres grups, els dos presentants de les diferents esmenes i el proponent de la Moció, hem arribat a un principi d'acord que espero que es pugui resoldre favorablement, sobretot perquè de debò li dic, senyor Carbonell, que em sembla que dels tres punts de la seva Moció és aquell que realment en aquest moment està al nostre abast, a l'abast del Parlament de Catalunya, de poder esvaïr qualsevol dels dubtes i tranquil·litzar, per altra banda, la gent que està emetent en unes condicions determinades ara i en aquest moment.

Pel que fa referència, concretament, tant al punt 1 com al punt 2, vostè el que ens demana és quelcom que, és clar, si no tinguéssim la llei al damunt, si no tinguéssim aquella llei que vostè recordarà de l'any 95, que va ser votada conjuntament pel Grup Socialista a Madrid i per nosaltres mateixos, que li vam donar suport, però que és aquella llei, i que es manté, avui per avui, actual,

tenim les mans absolutament lligades, malgrat que la voluntat sigui la de poder-ho resoldre.

Vostè també ho recordava –i li haig d'agrair que ho hagi fet– que el conseller Trias el dia de la interpellació recordava que el Govern de la Generalitat, precisament fa molt pocs dies, dintre aquests mes de maig mateix, ha presentat un recurs precisament per agilitar en tot allò que sigui possible una qüestió per la qual tots estem preocupats: n'estan vostès, n'estem nosaltres i estic segur que tots i cadascun dels membres d'aquesta cambra, però que, avui per avui, qui té la força de la llei, qui té l'obligació de resoldre aquesta situació no és el Govern de Catalunya, no és el Parlament de Catalunya, sinó que està més enllà i, hi insisteixo, avui té la responsabilitat qui la té, que és el Partit Popular, però en el seu moment, l'any 95, que vam decidir que fos d'aquella manera, també en són coresponsables altres membres o altres grups que també estem representats en aquesta cambra.

Per tant, pel que fa referència al punt 1, seria quelcom similar, alguna cosa similar a dir que estem disposats a saltar-nos la llei a la torera, i en aquest cas, des de la nostra percepció, això no estem en disposició de poder-ho fer; sobretot quan un, o un grup, té responsabilitat de govern ha de ser encara més curós que quan està a l'oposició; hi ha aspectes que encara que t'agradi no es poden resoldre.

Pel que fa referència al segon punt, hi ha un dubte, diríem, que suposo que una vegada explicat es pot entendre una mica més, i és el fet que vostè diu: «home, entretant, aquelles emissores, aquelles televisions que ho hagin demanat, que hagin sol·licitat la llicència, que comencin a funcionar». Això seria un repte important des del punt de vista tecnològic, perquè no seria fàcil de resoldre, però des del punt de vista polític tindria una complicació, que vostè suposo que estarà absolutament d'acord amb mi, en la línia que, per exemple, a la ciutat de Barcelona –a la ciutat de Barcelona– hi ha dinou peticions; hi han moltes altres ciutats que no es conformen, diríem, amb una sola petició o no hi ha només una sola petició, sinó que n'hi ha dues, n'hi ha tres, i en aquest moment què és el que hauríem de fer?, què és el que se'ns plantejaria? Que aquells que ja ho han demanat comencin a funcionar? Vint emissores de televisió a Barcelona: això és viable? Jo tinc la sensació que no, senyor Carbonell, jo tinc la sensació que no. I hi ha altres ciutats i altres pobles més petits que, lícitament, doncs, han demanat dues, tres emissores; els hem de dir que sí? I, mentrestant, si se'ls diu que sí, que comencin a funcionar, quan vingui el pla territorial, que no el marcarem nosaltres, sinó que serà –com sap vostè perfectament– l'Estat qui ho farà, serà coincident? Si ho és, dòmino, i si no ho és, aquells que han estat funcionant durant uns mesos hauran de deixar de funcionar?

És a dir, jo crec, senyor Carbonell, de debò, que malgrat el seu interès de traslladar a aquesta cambra el que representa una inquietud d'un sector important, hem de ser prou curosos –i deixi'm que ho marqui amb aquesta expressió– com perquè condicionem la nostra voluntat sovint a aquella fórmula que, sobretot als polítics, i especialment a aquells que tenim responsabilitats par-

lamentàries, la legalitat ens ha de ser una qüestió a tenir molt i molt en compte.

Per aquesta raó, senyor Carbonell, nosaltres també votarem en contra del segon punt.

Pel que fa referència al tercer punt, aquesta preocupació que vostè mostrava, nosaltres l'hem acceptat com a repte. Hem presentat una esmena que des del nostre punt de vista podria donar satisfacció ja al presentant, al grup presentant de la Moció, el Grup Socialista, però a la vegada hi havia també una esmena del Grup Popular, i la voluntat dels tres grups ha fet que jo en aquest moment pugui lliurar al president del Parlament, li pugui lliurar una proposta de transacció que jo diria que en molt bona part resol el conflicte, la por, la temença que des de la torre de Collserola es pugui envair una part de les possibilitats que altres televisions puguin emetre i, en canvi, preservem la legalitat, perquè ho fem especialment, tal com apuntava inicialment l'esmena del Grup Popular, per a aquelles que estiguin emetent de conformitat amb la disposició transitòria única de la Llei 41/95.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre posicionament serà votar en contra del punt número 1 i del punt número 2. I li dic, senyor Carbonell..., suposo que és molt difícil per a vostè, que ha sigut el presentant en nom del seu Grup, de reflexionar i de fer enrere aquestes dues propostes, però com a mínim segurament que en els passadissos podrà convenir amb mi que seria molt arriscat acceptar les propostes número 1 i número 2.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Codina. Aquesta esmena transaccional és dels tres grups, però el senyor Carbonell suposo que no hi té inconvenient... És que és el propietari de la Moció, ho dic per això. *(Pausa.)* D'acord, sí, és el propietari de la Moció i per això feia la pregunta, per si es podia tramitar.

Bé, hi ha una esmena també presentada pel Grup Popular. Per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Jacinto Vilardaga.

El Sr. Vilardaga González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció que ara es posa a la consideració d'aquesta cambra és una clara mostra de l'interès del Grup proponent, que, en la seva interpellació prèvia, denominava «nou servei municipal de comunicació amb els ciutadans», i que, segons el seu criteri, obligava la Generalitat a reconèixer l'autoritat municipal, assegurant que els ajuntaments tenen la facultat, si volen, de tenir la seva ràdio i la seva televisió locals.

Aprofitaré la meua intervenció, doncs, no solament per parlar de l'esmena, que és el torn que en aquests moments se m'ha confiat, sinó també per fer ja el posicionament i d'aquesta manera contribuir a l'economia de temps que tots volem.

Tornant a reconduir el començament de la meua intervenció, hauria de dir que nosaltres trobem a faltar que el grup proponent, el senyor Carbonell reconegui també la mateixa facultat no solament dels ajuntaments, d'aquestes entitats públiques, sinó també d'aquelles altres 734 persones físiques privades, físiques o jurídiques privades, que també esperen, igual que els municipis, que se'ls atorgui la concessió.

Nosaltres, malgrat entendre que la Llei 41/95 no és una bona llei –nosaltres entenem que no és una bona llei–, i que hauríem desitjat la seva modificació segons el text de l'avantprojecte que el Govern central proposà als grups que li donen suport parlamentari, no tenim un altre remei que fonamentar-nos en aquesta Llei, perquè és part del nostre dret vigent i, per tant, d'obligada aplicació i compliment. I és precisament amb fonament en aquesta Llei 41/95 que hem de reconèixer que els municipis efectivament tenen una opció preferent enfront als particulars, previsió lògica si tenim en compte que fou aprovada per l'anterior Govern socialista, que, igual que el senyor Carbonell en la seva interpretació, devia considerar la peremptòria necessitat de creació d'un servei municipal que permetés als nostres ajuntaments comunicar directament amb els seus conciutadans. Nosaltres, efectivament, hem de reconèixer que no veiem aquesta necessitat ni aquesta urgència, ni tampoc aquest tracte preferent que reben les entitats públiques; nosaltres entenem que qualsevol entitat privada també pot cobrir aquest servei públic i, per descomptat, contribuir al necessari pluralisme que ha de regir la nostra societat.

Però també amb fonament en la Llei he de dir-li, senyor Carbonell, que, segons el preàmbul de la Llei, i segons el seu article 18, també, la gamma de freqüències en cada localitat s'ha d'efectuar en funció de les disponibilitats de l'espectre radioelèctric, havent de quedar garantida en tot cas la cobertura en aquella localitat dels diferents canals de la televisió estatal, de la televisió autonòmica i dels canals de televisió privada d'àmbit nacional. I és per tot això que l'absència de freqüències disponibles en una determinada població suposaria la impossibilitat d'organitzar aquest servei en aquesta localitat. Perquè he de recordar –i no tinc un altre remei– al Grup Socialista que, si en alguna població de Catalunya es produís aquesta lamentable circumstància, es quedaria sense televisió local, i que, per més facultats que tingui l'autoritat municipal, es veurà en la impossibilitat de prestar aquest servei públic i de comunicar directament amb els seus conciutadans a través del televisor.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I, dit això, i passant en concret als diferents punts de la Moció, quant al primer li he de dir que entenem que existeix una clara contradicció entre la pretensió que s'expressa en aquest punt i les previsions de la Llei, i del Reglament que el mateix punt invoca, també. L'article 10 de la Llei 41/95, que és la que regula precisament aquestes televisions per ones, locals, estableix amb una gran claredat que «no podrà otorgarse concesión para la prestación del servicio por parte de las comunidades autónomas sin que previamente hayan obtenido de la Administración general del Estado la

5698

reserva provisional de frecuencia», assignació que elevarà a definitiva a favor de qui hagués obtingut la concessió del servei. Doncs bé, tal com ens va reconèixer l'honorable conseller senyor Trias, sembla ser que a hores d'ara l'Administració general de l'Estat no ha fet encara la reserva provisional de freqüències, la qual cosa impossibilita l'atorgament de la concessió de serveis de televisió local per part del Consell Executiu i impossibilita al mateix temps que el nostre Grup pugui donar suport al compliment de la Moció, perquè constituiria una petició clarament il·legal.

La qüestió que potser ara es plantegen els senyors..., les senyores i els senyors diputats, és per què l'Administració general de l'Estat no ha fet encara la reserva provisional de freqüències a què ens hem referit. En aquest sentit, hem de recordar que la disposició addicional 44 de la Llei d'acompanyament dels pressupostos generals de l'Estat, de 31 de desembre del 97 –fa pocs mesos–, va transferir a les comunitats autònomes l'atorgament de les concessions dels serveis públics de televisió amb tecnologia digital terrenal en l'àmbit autonòmic i local, circumstància que ha significat, òbviament, una demora en el pla de freqüències que es venia elaborant, donat que la prioritat que el Govern central té en aquest ordre de coses és evitar que d'alguna manera es tanquin portes al que és la televisió digital, que considera, igual que ho considera aquest Grup, que representa la tecnologia del futur i, per tant, que s'havien de compaginar aquestes freqüències digitals i per ones, analògiques, abans de començar a elaborar el Pla nacional de freqüències. Això, evidentment, ha representat un retard. Si a tot això afegim el recent enviament a Madrid –crec que era el mes de desembre de l'any 97– per part de l'Administració catalana d'un pla de freqüències que discrepa dels criteris aplicats per l'Administració general de l'Estat, trobarem l'arrel de la demora.

Vull recordar de totes maneres a les senyores i senyors diputats que el mateix conseller Trias ha reconegut en aquesta cambra la discrepància, aquesta discrepància a què he fet referència, i la poca disponibilitat en el fons del seu Govern a negociar el tema, fins al punt d'haver interposat un recurs contenciós administratiu, segons ens va reconèixer davant de tothom i segons el senyor Codina ara mateix ens ha recordat. Senyor Codina, no puc estar en absolut d'acord amb vostè quan ens ha dit que havien presentat un recurs contenciós administratiu per agilitar el tema. Tothom sap, no solament en aquesta cambra, sinó fins i tot l'últim nen del carrer, que la millor manera de dilatar un tema és anar al contenciós administratiu. Per tant, és possible que no hi hagi realment un interès autèntic per part de l'Administració catalana de solucionar el tema de les freqüències. Avui, a més a més, he de recordar que hem llegit, hem pogut llegir tots a la premsa la notícia que TV3 al mes de setembre possiblement començarà a emetre pel sistema digital terrenal, i això em fa il·lusió, la il·lusió que realment el tema es començarà a resoldre. De totes maneres, de totes maneres, jo vull avançar a aquesta cambra que el nostre Grup té notícies que el Pla nacional de freqüències estarà ultimat abans d'aquest estiu.

Quant al punt segon de la Moció, hem d'expressar també la nostra oposició, més que res per la forma amb què ve redactat. I ho explicaré: si el text de la Moció es refereix a aquelles sol·licituds de televisions locals presentades per persones o institucions no existents el dia 1 de gener de 1995, és evident a la vista de la Llei reguladora...

El president

Senyor diputat, lamento dir-li que ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Vilardaga González

Moltes gràcies. Si el senyor president em permet uns segons més, acabaré la meva intervenció.

El president

Uns segons.

El Sr. Vilardaga González

...a la vista de la Llei reguladora, que no es pot permetre el funcionament provisional d'aquestes televisions sense que hi càpiguen fórmules que en tot cas estarien al marge de la Llei. Ara, hem de reconèixer també que potser el nostre vot hauria estat positiu si aquesta petició hagués fet referència a aquelles emissores de televisió local que haguessin estat emetent amb anterioritat a l'1 de gener de 1995, perquè en aquest cas sí que haurien tingut la cobertura de la disposició transitòria única de la Llei 41 del 95 a què vostès han fet referència.

Quant al punt 3 de la Moció, acabo per dir purament i simplement que s'ha arribat, com tothom sap i té al seu abast..., hi ha hagut una esmena presentada pel Grup Popular, i al mateix temps aquesta esmena ha estat discutida i negociada pels diferents..., tant pel Grup proponent de la Moció com pel Grup de Convergència i Unió, i hem arribat a una esmena transaccional que és l'esmena de la qual disposa en aquests moments el senyor president.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir, per fixar la posició, els grups que no han presentat esmenes: en primer lloc, pel Grup Mixt, el senyor Benet Tugues, que ho fa des de l'escó.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president, i amb brevetat, valorant directament els tres punts de la Moció.

Teníem els nostres dubtes pel que fa al primer punt de la Moció. Realment no sabíem si votar-lo a favor, si abstenir-nos, si votar en contra. Perquè, d'una banda, veïem, que és un text contradictori amb el que ha fet ara mateix el senyor Carbonell, que és acceptar les raons del senyor Trias en el sentit que el Govern del PP obstaculitza, o té aturada, si més no, l'adjudicació

de les freqüències. I, per tant, en valorem en tot cas el caràcter voluntarista, nosaltres també volem que s'adjudiquin immediatament aquestes freqüències i, des d'aquesta perspectiva voluntarista, estàriem disposats, estàvem disposats, a votar favorablement. Lamento dir que, després d'escoltar la intervenció del senyor Vilardaga, no ho farem, de votar favorablement, perquè ajudariem a la confusió, més que a la claredat, i fóra injust reclamar del Govern de la Generalitat que fes una cosa que li pertoca fer al Govern de l'Estat. Jo crec que aquí el Govern de l'Estat va per la via dels fets consumats: no va voler –no va poder, millor dit– modificar una llei i ara el que vol fer és evitar-ne amb aquesta obstrucció la seva correcta i legal aplicació. I, per tant, no votarem afirmativament aquest primer punt, repeteixo, en pro de la claredat i per evitar ser injustos amb un govern, el nostre, el de la Generalitat, que en principi no té la responsabilitat directa d'aquest afer.

Sí que votarem favorablement els altres dos punts de la Moció, perquè en aquest tema cal diferenciar clarament el que és la illegalitat del que és la «alegalitat». De fet empreses de la Corporació han actuat en els seus inicis d'una manera «alegal», i han fet molt ben fet, d'actuar d'aquesta manera, perquè han posat el Govern de l'Estat en aquella situació dels fets consumats. Nosaltres no ens vam escandalitzar en aquella ocasió, quan van passar aquestes coses, i ara tampoc ens escandalitzaríem si s'apliquessin fórmules flexibles que, sense ser il·legals, sí que fossin un pèl «alegals».

Però nosaltres estem d'acord a aplicar la Llei amb flexibilitat. Amb flexibilitat per a tothom, mani qui mani, hi hagi qui hi hagi als governs municipals, sobretot quan aquests governs municipals, aquestes televisions locals, han expressat de manera manifesta la seva voluntat de ser legals i només traves politicoburocràtiques –ara és evident que són més «político» que «burocràtiques»– obstruccionistes des de Madrid impedeixen la seva legalització. Per tant, l'aplicació de la Llei amb flexibilitat, jo crec que és un factor positiu, i nosaltres hi estarem a favor.

Pel que fa al punt tercer, el tema de les interferències de les freqüències, naturalment també hi estem d'acord, i a més a més, si hi ha consens en aquest tema, doncs, ho celebrem moltíssim. Perquè, d'una banda, celebrem molt –i avui tots els mitjans de comunicació escrits se'n fan ressò– l'emissió de televisió digital terrestre per part de Televisió de Catalunya, ens en congratulem, ens en felicitem, però naturalment això no ha d'interferir les freqüències de les televisions locals.

Per tant, senyor president, aquesta serà la posició del nostre Grup. Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Bargalló..., que també ho fa des de l'escó? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. De l'escó estant.

El nostre Grup donarà suport a aquesta Moció presentada pel Grup Socialista i substanciada en la seva defen-

sa pel diputat senyor Carbonell. El tema de les televisions de caràcter local és un tema que en aquests moments a Catalunya està endarrerint-se massa, és un tema rere el qual l'endarreriment pot aportar-hi més problemàtica de la que ja té, és un tema que tots som conscients que s'hi juguen moltes coses i que hi participen molts grups i que tot sovint, tot sovint, alguns errors comesos en premsa escrita local o en ràdio local s'hi poden intentar voler reproduir, però a la vegada també tots som conscients que el mitjà televisiu necessita la seva immediata i que en l'època de les grans plataformes digitals l'altra balança és la televisió local, la televisió més propera a la ciutadania. I, en aquest sentit, evidentment, qualsevol endarreriment és greu i, hi insisteixo, quan s'està movent rere les televisions locals ja en aquest moment tot un seguit de coses que obliguen a solucionar el tema al més ràpidament possible i a posar les coses al seu lloc al més ràpidament possible.

Per això, perquè el nostre Grup creu que l'àmbit competencial és molt diversificat, en aquest tema, i que també el Govern de la Generalitat –directament a Catalunya, o amb la seves reconegudes influències al Govern de l'Estat– hi deu tenir molt a dir, votarem a favor de tots tres punts.

Del tercer punt, donem plena confiança als diputats esmenants en la seva transacció, que, com és lògic, el nostre Grup no la coneix; en tot cas, de les tres esmenes ens agradava del text inicial del Grup Socialista la contundència en la no-interferència, i del Grup Popular ens agradava l'extensió geogràfica d'aquesta no-interferència, més enllà de la zona metropolitana de Barcelona, i per tant tenim una certa il·lusió que el resultat hagi estat allò que ens agradava del text inicial i de l'esmena.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, anunciar que donarem suport a la Moció presentada pel senyor Carbonell, respecte als tres punts, de resoldre el concurs per a l'atorgament de les concessions, de buscar noves fórmules que permetin el funcionament provisional i, evidentment, per garantir que a través del Centre de Telecomunicacions i els canals que es gestionen a la torre de Collserola no s'interfereixin les freqüències que en aquests moments puguin ser utilitzades per televisions municipals. Però, sobretot, donarem suport a aquesta Moció perquè crida l'atenció sobre una situació bloquejada.

Tenim un escenari on hi ha una llei, un reglament aprovat –on evidentment no hi ha un mapa de freqüències, de freqüències per ones hertzianes, que no té res a veure amb el sistema: si el sistema és analògic n'hi caben menys i si el sistema és digital n'hi caben més, però això, senyor Vilardaga, són coses que cal no confon-

5700

dre-, i per altra part tenim televisions locals que funcionen abans de l'1 de gener del 95 –978 peticions de freqüències, on n'hi ha moltes de privades però més de dues-cents de públiques-, i un procés endegat –no podia ser d'una altra manera– per totes aquestes televisions per tal de preparar-se per poder cobrir aquest nou espai que regula aquesta Llei. Però estem en un *impasse* preocupant, un *impasse* preocupant que es resumeix que, com que no hi ha mapa de freqüències, no hi ha capacitat per fer adjudicacions. I més preocupant a partir, diguéssim, d'aquests anuncis, d'aquestes zigzagues del Govern central, d'una possible modificació d'aquesta Llei, m'imagino per considerar-la massa pública, massa intervencionista, i que per vostès caldria liberalitzar més.

I això com ho trenquem, això com ho desbloquegem? Jo crec que, en primer lloc, amb expressió de voluntat política –que no és el recurs contenciós administratiu, aquí té tota la raó, senyor Vilardaga. Cal que el Govern de la Generalitat tingui voluntat política de desbloquejar aquesta situació, de forçar i pressionar –i més en les condicions que en aquests moments té respecte al Govern central– l'adjudicació d'aquest mapa de freqüències, per poder així immediatament, a nivell català, poder anar ja a les concessions administratives, tant de titularitat pública com privada. Cal prendre aquesta iniciativa, no escudant-se en aquests legalismes –ara ho recordava el senyor Benet Tugues: cal parlar que va ser el naixement de Canal 33; jo en aquells moments estava al Consell d'Administració de la Corporació i, escolti, allà es va tirar pel dret, en contra de la Llei de tercers canals, en contra del parer del Govern d'aquell moment, perquè es creia que convenia i calia tirar endavant aquell canal-, i molt menys a recuperar la pràctica de les cartes amenaçadores. Em pensava que amb el canvi de director general aquest estil i aquesta mania d'enviar cartes que tenia el senyor Gallard, el senyor Albinyà no el recuperaria, però veig que sí, que també segueixen amb aquest intent de seguir fent cartes de possibles tancaments, etcètera.

Cal prendre la incitativa per part del Govern, hi insisteixo, per intentar desbloquejar aquesta adjudicació, i sobretot, com que això és una qüestió que té el seu procés, i tampoc, diguéssim, està exclusivament garantit que podrà ser així, cal donar un horitzó a les televisions locals perquè es puguin anar preparant per al repte complicat de gestió, de finançament i de programació que representarà poder tirar-les endavant. Perquè, si no, aquest bloqueig té altres lectures: estem bloquejant aquesta Llei a l'hora de no definir el mapa de freqüències perquè no volem aplicar la Llei –aquesta podria ser una explicació raonable per part del Govern central-, estem bloquejant aquesta Llei per tal, diguéssim, de col·locar en pitjors condicions les televisions municipals, per tal de crear les millors condicions per a les televisions privades i, evidentment, això seria un element negatiu.

Creiem que la necessitat que Catalunya tingui un sistema de televisió local pública i privada fort és un repte important per a nosaltres, cal que el Govern estigui amatent a aquest repte, cal que el Govern busqui fórmules –com planteja el segon punt– que permetin que les

televisions, especialment aquelles municipals, es puguin preparar. I, per últim, dir que, si amb la transaccional feta pel Grup Socialista, el Grup de Convergència i Unió i el Grup Popular es desbloqueja el tercer punt, es dona resposta a aquests possibles problemes de la torre de Collserola, el nostre Grup es donaria per satisfet i, evidentment, el votariem afirmativament.

Amb això expresso tant l'opinió nostra respecte a la Moció presentada, com a les esmenes o a la possible transacció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Des de l'escó. Tot i lamentar que l'acord a què hem pogut arribar en el tercer punt de la Moció no l'haguem pogut fer en el punt primer i segon –i ja sap el portaveu de la majoria que aquesta era la disposició del nostre Grup, perquè el nostre objectiu era solucionar un problema que viu el món local-, sí que crec que l'acord arribat..., la transacció arribada al punt tercer satisfà el Grup Socialista, i crec que pot solucionar un problema que existia. En aquest sentit, senyor Bargalló, efectivament projectem a tot Catalunya l'esperit de la Moció, en el sentit que els experiments de televisió digital que realitzi el Centre de Telecomunicacions respectin la planificació de freqüències per a les televisions locals, en especial aquelles que ja emeten en funció de la disposició transitòria, bo i garantint que no es produeixin interferències en les zones de serveis. Almenys amb aquest tercer punt, jo crec que els grups del Parlament podem resoldre un problema que es troben un grapat de televisions locals.

El president

Moltes gràcies. Per a la claredat de la votació: els punts 1 i 2, vol que siguin sotmesos a votació? (*Pausa.*) D'acord. El Grup d'Esquerra m'ha demanat la votació separada del punt 1, del punt 2... (*Veus de fons.*) No? Ah, no, perdó, ha estat el Grup Mixt. Molt bé.

Ara llegirem..., el primer secretari de la Mesa llegirà la Moció transaccional al punt tercer.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. El text que el senyor Carbonell desitja que sigui posat a votació com a punt 3 –amb el benentès que els grups de Convergència i Unió i el Grup Popular no s'hi oposen, ja que signen conjuntament aquest text– diria així: «3. Les emissions experimentals en televisió digital...»

El president

Guardin silenci, si us plau!

El secretari primer

«...que realitzi el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat respectaran la planificació de freqüències que s'efectuïn per les televisions locals, i especialment aquelles que estiguin emetent de conformitat amb la disposició transitòria única de la Llei 41/1995, de 22 de desembre, bo i garantint que no es produeixin interferències en les seves zones de servei.»

S'ha de fer observar que en l'hipotètic cas que fos aprovada la introducció a la Moció, caldria fer un ajustament sintàctic, ja que no hi ha illació.

El president

Moltes gràcies. D'acord amb la petició que ha sigut formulada pel Grup Mixt, haurem de votar els tres punts de la Moció separatament. Preparin-se per a la votació, senyors diputats.

Iniciem la votació del punt primer.

Aquest punt ha sigut refusat per 26 vots a favor, 57 en contra i 3 abstencions.

Votarem seguidament el punt segon.

Aquest segon punt ha sigut refusat per 30 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

I votarem finalment el punt de la Moció..., la transaccional al punt número 3, que passarà a ser punt únic. La transaccional, per tant, a votació.

Iniciem la votació.

Aquest punt ha sigut aprovat per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents a l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els peatges a les vies de comunicació

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els peatges a les vies de comunicació, presentada pel Grup Mixt. Per exposar la Moció, té la paraula el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Mixt, en la versió del Partit per la Independència, ha presentat una moció jo diria absolutament conseqüent amb la interpellació que es va substanciar en el darrer Ple en aquest Parlament, en el sentit de centrar la problemàtica o la temàtica dels peatges a Catalunya, no només podríem dir en els problemes de cada dia, puntuals, conjunturals, és a dir, de política conjuntural, sinó intentant donar una visió més global de futur, podríem dir de política estructural, però també en la vessant territorial. I és en aquest sentit que hem presentat aquesta Moció, que, tot i reconèixer que probablement per algun diputat que prendrà la paraula després, seguidament de la meua, en el sentit que probablement hom creia que es podia incorporar algun tema més concret,

més puntual –més d'actualitat, en definitiva, que malauradament el tema dels peatges sempre és d'actualitat, a Catalunya–, doncs he de dir que hem preferit mantenir aquesta relació directa, aquest fil conductor similar al que en tot cas va consistir la nostra interpellació.

Primer, perquè el mateix conseller ja va dir i remarcar en la interpellació que no hi havia notícies noves pel que fa bàsicament al tema que a hores d'ara preocupa més les ciutadanes i ciutadans de Catalunya, que hi hagués el rebaix del preu de les barreres de l'A-7, és a dir a Mollet, a Martorell i a Sant Cugat –per tant, no pertocaria ara tornar a insistir en aquesta temàtica–, però sobretot perquè hem considerat del tot escaient no reprendre temes, apartats, qüestions, que ja s'han tractat a bastament en aquest Parlament.

Nosaltres hem lamentat en més d'una ocasió, per exemple en el tema dels bombers, per treure un tema que jo mateix conec prou de prop, que aquest Parlament va aprovar una moció quan no feia ni tan sols dos mesos que se n'havia aprovat una d'una forma similar i que, per tant, aportava molt poc de nou. Nosaltres creiem que les resolucions que s'han aprovat en aquest Parlament, pel que fa al tema dels peatges, de negociar el traspàs de la Generalitat d'algunes concessions, modificació de la legislació vigent, negociacions concessionàries, el tema de l'IBI, estudis, tot això és prou interessant, però que en tot cas ja ha quedat aprovat i aquí el que en tot cas pertoca és que el Govern de la Generalitat faci o endegui les negociacions o les gestions necessàries per poder-ho dur a terme. En qualsevol cas, centrarem la qüestió en el que a nosaltres ens interessava, i era, com he dit, la primera qüestió per nosaltres més prioritària a tractar era la realitat territorial dels peatges a l'Estat espanyol.

Jo vaig aportar unes dades extreïdes de..., dades oficials en les quals, avui per avui, es constata que més del 70% dels peatges de l'Estat es concentraven a Catalunya. Bé, s'ha de dir que ara ja és més del 70%, perquè fa poc es va aprovar un tram més de quilòmetres d'autopista de peatge i, per tant, la relació dels peatges a Catalunya i la relació de peatges a l'Estat espanyol, doncs, encara va en augment, pel que fa en tot cas a Catalunya. És per això que demanem en el primer punt de la Moció, simplement, que aquest Parlament faci una constatació, és a dir que es constata la presència excessiva de peatges a les carreteres de Catalunya en comparació amb la resta de l'Estat, per la qual cosa es considera aquest fet, i aquesta és la conseqüència que nosaltres..., que se n'ha d'extreure com a conseqüència lògica, que és que això representa un greuge comparatiu amb la resta de comunitats autònomes i una clara discriminació per als usuaris catalans. Nosaltres entenem que la conseqüència lògica d'aquesta constatació d'una major presència, d'una presència per nosaltres excessiva de peatges a Catalunya és que el tracte que reben els usuaris i les ciutadanes i els ciutadans de Catalunya, principalment pel fet que existeix aquesta presència massiva de peatges a Catalunya, és una discriminació més que evident.

El segon i el tercer apartats, el segon en concret fa referència a una temàtica per nosaltres..., s'ha de reconèixer que ha estat probablement el motiu principal pel

5702

qual vam creure oportú presentar aquesta interpellació ara, en aquests moments, de la qüestió dels peatges de Catalunya. I és que hem pogut comprovar que, malgrat el cost, des del punt de vista econòmic, en el volum global però també en el volum puntual particular, conjuntural de cada usuari, que el cost –com he dit– dels peatges de Catalunya no té, malgrat el greuge que això representa, no té un benefici o una reacció de benefici paral·lela al que és estrictament aquest pagament. És a dir, no s'acaba de comprendre com, fins ara, per exemple, en les bases de participació autonòmica en els tributs de l'Estat, en allò que s'anomena –un dels elements o una de les bases– pressió fiscal, no se n'hagi començat a parlar, jo ja no dic d'introduir directament, però sí que començat a parlar, com un element més a tenir en compte pel que fa a la pressió fiscal general, del tema dels peatges.

Nosaltres creiem que a les catalanes i als catalans ens interessa especialment que la negociació del futur nou sistema de finançament per a l'any 2001, que, en paraules del mateix president de la Generalitat, ha de ser o ha de representar un canvi radical, entenem que s'ha d'incorporar per primera vegada el cost territorial dels peatges en el sentit que, almenys, una de les conseqüències d'aquest fet sigui positiva per a nosaltres, que és que participem també en aquesta participació d'acord amb aquella pressió fiscal, en podríem dir, general, en la qual també s'incorporaria el cost territorial dels peatges.

Una altra proposta que fem, aquesta no tant, diguem-ne, en un marc com pot ser el 2001, que és la data fixada per a la revisió del sistema de finançament..., aquesta pot anar més enllà, però en tot cas creiem que se n'ha de començar a parlar perquè és una altra forma de redistribució territorial dels costos del preu dels peatges. Nosaltres hem, simplement, constatat l'experiència que existeix en d'altres països europeus, que al principi –en aquest cas bastants anys enrere– tenien o patien algunes parts, algunes regions, algunes ciutats del seu territori, un greuge comparatiu respecte a les altres, és a dir que unes parts del seu territori tenien més peatges que la resta.

I és en aquest sentit que nosaltres, després de constatar o de comprovar les solucions que s'hi van donar, creiem que és interessant que a l'Estat espanyol es comenci a parlar d'aquesta qüestió, és a dir que es recerqui una redistribució territorial dels peatges a partir de fórmules fiscals o financeres unitàries per a tot l'Estat. És incompreensible comprovar com a finals del segle XX, en plena incorporació a la Unió Econòmica i Monetària, en un país en el qual es declara per la mateixa Constitució, en els primers articles, que estem en un estat democràtic i de dret, passi, per exemple, això que estem denunciant, aquest greuge comparatiu més que evident. No pot ser, com deia jo, per exemple, l'altre dia, que una ciutat com, en aquest cas, Barcelona tingui en un tram o en un altre pràcticament totes les vies d'accés o de sortida gravades per peatge i, en canvi, n'hi ha d'altres, com per exemple Madrid, que no en té absolutament ni una. Això jo diria que un estat europeu, democràtic, de dret i, a sobre, social no s'ho pot permetre, no

té sentit, i a més a més no té sentit que aquesta situació no només es mantingui sinó que encara s'agreui.

És per això que el que demanem nosaltres i el que requerim no és que s'arregli de seguida aquesta situació, sinó que es comencin a plantejar fórmules o a mostrar d'altres alternatives, com per exemple ha passat en situacions no exactament similars, però sí que es poden, en tot cas, observar com a referent pel que fa a dintre de la Unió Europea mateix, com per exemple el cas alemany, en el qual hi ha una sola figura tributària que serveix, d'una banda, per recaptar diners –és evident–, però per l'altra serveix directament per fer noves infraestructures per arranjar o per apedajar les actuals. És a dir, hi ha una redistribució per tot el territori, en aquest cas d'Alemanya, a partir d'una caixa central, que serveix exactament igual per a tothom i que es compromet a mantenir les carreteres en un estat adequat i amb un nivell d'infraestructures adequades per a tot el territori. Això a l'Estat espanyol no passa, perquè hi ha una comunitat autònoma, hi ha un país, en aquest cas Catalunya, que no només intervé en la recaptació general d'impostos que serveixen per fer carreteres i autopistes a d'altres llocs que no sigui Catalunya, sinó que a més a més ens paguem directament les nostres pròpies carreteres.

I per últim, plantegem una altra proposta, que va en relació directa amb el que va dir el mateix conseller de Política Territorial en la seva intervenció, que és que, d'una forma més o menys clara, va concretar que a Catalunya es plantejava –almenys el Govern actual– l'ampliació o la instauració de nous peatges en tres casos només: un, al qual ja he fet referència, que es va posar en marxa la setmana passada; l'altre seria l'allargament fins a Lloret de la A-19 i l'altre seria per finançar el túnel de Bracons, i va dir que, en principi, la previsió és que només hi haguessin aquests nous casos i que a Catalunya no n'hi haguessin més.

Nosaltres el que vam intentar, amb tota la voluntat d'aquest món, és marcar un límit pel que feia, doncs, a un compromís per part de totes les forces polítiques d'aquest Parlament en el sentit que..

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Morera i Tanyà

Acabo, senyor president.

...en el sentit d'obligar-nos, tots plegats, a no instaurar nous peatges.

És en aquest sentit, senyores i senyors diputats, que hem presentat aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Hi ha presentat esmenes el Grup de Convergència i Unió, per defensar-les, té la paraula el senyor Francesc Iglesias.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, senyor president. Illustres senyores i senyors diputats, el nostre Grup participa en el sentit i finalitat de la Moció que ha exposat l'illustre diputat senyor Morera, però cal dir que entenem que, avui per avui, no es pot concretar d'una manera efectiva el que podríem anomenar el cost territorial dels peatges.

Permetin-me recordar als illustres senyores i senyors diputats que el Govern de Catalunya, al qual el nostre Grup dona suport, ja ha manifestat en repetides ocasions la voluntat una mica expressada també de l'interès de reequilibrar els peatges de Catalunya, i està treballant –i ho va exposar en la interpellació el mateix conseller– en negociacions amb Foment, amb ACESA; va concretar unes negociacions molt avançades en uns punts molt concrets, però també no és nou que, en certa manera, s'ha fet, pel mateix Govern i pel Grup Parlamentari que li dona suport, una certa reivindicació dels impostos especials o indirectes, sobretot dels carburants, que afectarien directament les infraestructures i permetrien una nova concepció, podríem dir-ne finalista, d'aquests impostos, que servirien en el futur per al finançament, la construcció, la conservació, l'explotació, la rebaixa de peatges, la igualtat de peatges presents i futurs a Catalunya.

La nostra esmena no té la voluntat de treure ni aigualir l'interès –que el té i el reconeixem– que ha exposat el diputat Morera, sinó fer compatible l'evidència –que en el primer punt de la Moció, en la nostra esmena de substitució mantenim pràcticament literalment– d'aquest cert greuge de peatges que té Catalunya en relació amb altres territoris de l'Estat; però vol fer possible aquesta legítima aspiració, que és evident, de la majoria de grups parlamentaris i del poble de Catalunya –per tant, també del Govern de Catalunya–, també amb respecte a uns certs drets jurídics i econòmics de les societats concessionàries i també amb la garantia d'una certa seguretat jurídica d'allò que li encomanem al Govern des del Parlament.

En aquest sentit, i compartint el sentit i finalitat de la Moció, és per això que hem fet aquesta esmena, que recull, creiem, en gran síntesi, la preocupació del Grup i del diputat proponent, i hem mantingut la constatació del primer paràgraf, hem recollit el que seria el segon i tercer paràgrafs en una esmena de substitució, i quant al quart punt –que no en fem esment sinó que com que és de substitució...–, sí que crec que queda clar amb la pròpia intervenció i amb la interpellació de l'últim ple, el capteniment del Govern per la intervenció del mateix conseller.

Si m'ho permeten, recordaré, llegint literalment del *Diari de Sessions*, la voluntat del Govern, i sobretot hi va fer una referència el conseller, que deia: «El Govern de la Generalitat, des de principis dels noranta, té una estratègia basada en dues línies: la primera línia, intentar que la relació de vies lliures - vies de peatge, que era una relació que a principis d'aquesta dècada dels noranta estava fortament decantada cap a les vies de peatge, és a dir, hi havia molts més quilòmetres de vies de peatge de gran capacitat que no pas vies lliures, intentar que això s'inverteixi.» De quina manera? Doncs, pràc-

ticament no fent vies de peatge i, en canvi, intentant que tant el Govern de la Generalitat com l'Administració de l'Estat facin vies lliures de gran capacitat. Aquesta política en aquests moments està començant a donar els seus fruits i en aquests moments es va invertint el percentatge quant a peatge i vies de gran capacitat, ja sigui per les accions del Govern en l'autovia del Baix Llobregat, ja sigui per l'esperada connexió de la Nacional-II, sobretot del tram de Cervera a Igualada, sigui l'Eix Transversal, sigui el desdoblament que va anunciar com a projecte de la continuïtat de l'Eix del Llobregat en direcció al Berguedà, etcètera.

Per altra banda, també va dir el conseller, en un altre apartat de la seva intervenció de la interpellació –que hi ha fet referència el diputat Morera–, que llevat de la prolongació de la A-19 fins a l'altra banda de la Tordera, del tema del túnel de Bracons o de l'autopista que es va inaugurar la setmana passada, que: «No és propòsit del Govern de la Generalitat, en una bona colla d'anys, incentivar noves vies de peatge.» Però si quasi en res a la vida allò del «mai més» es pot dir, en política molt menys, i en tot cas pensem que sempre ha d'estar, el Govern, amatent a aquelles necessitats que el propi territori, una política que defensa el Govern des de molts anys, que determinat corredor, les característiques de demanda de trànsit, sigui per volum, per congestió, per fluïdesa, per creixement econòmic, requereixen una autopista de conformitat amb el Pla de carreteres, i si s'hi ha de construir una autovia i les disponibilitats pressupostàries no ho permeten però el territori ho demana, que sempre serà millor un peatge, sempre amb la visió d'aquest moment, peatge tou, peatge equilibrat amb la resta d'Europa, que no pas no fer-la o fer una via que després no tindria solució d'ampliació.

En tot cas, compartim que una infraestructura de gran capacitat..., la infraestructura més cara és aquella que no es fa i, per tant, allò del «mai més»...; en aquest sentit és quan no recollim el paràgraf quart de la Moció del Grup Mixt.

Per tot que hem dit i expressat, i crec que queda clar en la interpellació el capteniment del Govern, i reiterant que el sentit de la nostra Moció és acotar, recollir l'esperit de l'interès i finalitat de la Moció, si el grup proponent accepta aquesta esmena, com queda evident en la meua intervenció, nosaltres hi donarem suport. Si no s'acceptés, per aquelles qüestions que entenem que, avui per avui, no es pot concretar el cost territorial dels peatges, i per seguretat jurídica respecte als aspectes jurídics i econòmics de les concessionàries, que ens sembla que des del Govern s'ha de fer, no hi podríem donar suport.

En tot cas, esperem l'acollida de l'illustre diputat d'aquesta esmena en el sentit positiu, i en aquest cas sí que el nostre Grup hi donaria suport.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir per fixar la seva posició els grups que no hi han presentat

esmenes. En primer lloc, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el fet cert és que hem parlat en moltes ocasions de les autopistes de peatge a Catalunya en aquest Parlament i que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana certament hi ha contribuït de manera decisiva, en aquest debat.

Però aquest no és un debat recurrent, sinó que és un debat preocupant, i és un debat preocupant per les repercussions actuals que tenen les autopistes de peatge, que en són moltes i variades, i perquè no avancem a una velocitat raonable en l'increment de les xarxes de vies ràpides no de peatge a Catalunya.

Si es van seguir amb atenció la interpellació i les rèpliques del conseller ens adonem que el Govern de la Generalitat, tot i que diu que amb relació a les autopistes que depenen d'ells està fent un esforç de vies ràpides perquè no siguin de peatge, hi ha l'anunci ja fet d'increment d'autopistes que continuaran sent de peatge en les autopistes més importants que es desenvoluparan en els propers temps.

Aquesta setmana passada vam assistir –si més no, visualment i per televisió– a la inauguració de la continuació de la A-16, una autopista de dubtosa legalitat ara per ara, autopista de peatge. Es preveu l'ampliació de l'autopista A-19, que també serà de peatge, i es preveu també que la construcció del túnel de Bracons, si és que finalment es realitza, doncs també sigui de peatge; això, sí, amb diferents modalitats: modalitat tova o modalitat dura, però de peatge.

Per tant, no ens sembla que estiguem avançant cap a un equilibri de les autopistes i autovies ràpides d'igual o més de quatre carrils a Catalunya que no siguin de peatge. I això –com deia abans– té una repercussió molt important, una repercussió sobre les economies familiars, una repercussió sobre la famosíssima competitivitat de les empreses, però té també una repercussió molt important sobre les discriminacions en el territori dintre de Catalunya, i de Catalunya en relació amb l'Estat, i també sobre la planificació del sòl. I en posaré un exemple.

Com vostès saben, i ho saben perquè s'ha dit moltes vegades i jo mateix ho he dit en altres ocasions, els carrils centrals de la A-7, que és el que és estrictament A-7, doncs, són uns carrils que van molt buits, són uns carrils que poden acceptar molta més capacitat viària de la que actualment tenen; però com que són de peatge, els seus laterals, la B-30, doncs, van permanentment col·lapsats. Aquesta B-30 ja s'ha augmentat dues vegades, ja s'ha ampliat, ja s'ha fet un nyap absolut de dobles carrils amb una espècie d'escalètrics absolutament irreflexius i impropis d'un país modern per tal de saltar-se el peatge de la A-7. Però és que ara ens trobem que hi ha una suposada necessitat de construir el quart cinturó també atenent els previsibles increments de trànsit que, com que no passaran pels carrils centrals de la A-7, és a dir, per la A-7, perquè és de peatge, doncs ja es preveu fer una nova construcció d'una autovia que

és el quart cinturó. És a dir, té una repercussió sobre les economies familiars, té una repercussió sobre les empreses, té una repercussió sobre els productes, però té també una repercussió sobre la planificació del sòl, sobre l'ús del sòl.

Hi ha també una discriminació importantíssima en relació amb la resta de l'Estat. Tres quartes parts dels peatges de l'Estat estan a Catalunya, sobre un 16% de la població del conjunt de l'Estat; més del 80% dels recorreguts de vies ràpides a Catalunya són de pagament; més del 70% dels usuaris d'aquestes vies ràpides són a Catalunya, i enfront d'això, d'aquest 16% de la població, del 18% dels carnets del conjunt de l'Estat a Catalunya, un 26, entre un 26 i un 28% de la sinistralitat total de l'Estat a Catalunya i, en canvi, una aportació del 20% del producte interior brut i d'un 25% del conjunt dels impostos de l'Estat. És a dir, un enorme desequilibri en relació amb el que és la resta de l'Estat. I se'ns anuncia recentment que dels 40.000 milions de pessetes que l'Estat destinarà a mirar de millorar punts negres, a Catalunya només ens toca un 6% d'aquests 40.000 milions –i recordo que és sobre un 26, 28% de sinistralitat total de l'Estat, que aquí només s'invertirà un 6%. I sobre el conjunt d'obres a tot l'Estat en infraestructures viàries només un 10% de mitjana toquen a Catalunya.

Per tant, aquest no és només un problema d'autopistes de peatge, sinó que és també un problema de mal finançament del nostre país que té com a repercussió un excés de privatitzacions en tot allò que es fa, també en infraestructures de carreteres i, per tant, en autopistes. Per tant, estem en una situació en la qual més que fer mocions per tal de dulcificar les mocions presentades, el que crec que s'hauria d'agafar és el toro per les banyes d'una vegada, i mirar de deixar de pagar penyores pel fet de dependre econòmicament de la manera que depenem del Govern central.

Per tant, nosaltres votarem a favor de la Moció presentada i, si els proponents de la Moció també accepten la Moció, l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió, li donarem suport, però li donarem un suport molt poc entusiàstic; molt poc entusiàstic perquè el que fa aquesta esmena a la Moció és desplaçar una vegada més el problema més enllà del temps actual: en els futurs pactes, diguem, econòmics que es puguin produir en l'Estat; aquests futurs pactes, quan es produiran? Es podran arribar a produir? És a dir, estem ajornant una decisió molt important i d'una gran repercussió sobre el territori i sobre les economies dels ciutadans i ciutadanes del nostre país per supòsits que no sabem si es produiran i que, en tot cas, no són per al present, sinó que són per a un futur que es pot convertir en un futur molt llunyà.

Per tant, nosaltres creiem que això es continua enfocant malament. Continuem pensant que en lloc de, com a peça fonamental del discurs, mantenir els drets de les concessionàries, el que s'hauria de posar com a pedra angular de tot el tractament de les autopistes i de totes les vies de peatge és com s'aconsegueixen rescatar aquestes concessions i que en lloc d'anar ajornant en el temps el que és la decisió que ha de portar una racionalització de l'ús de les vies ràpides a Catalunya, el que

s'hauria de fer és atacar-la immediatament per tal d'aconseguir millores substancials sobre aquestes infraestructures viàries.

També vull afegir-hi una cosa: nosaltres no estarem d'acord que es plantegi, quan s'estan acabant els períodes de concessions de les autopistes, que en alguns casos és d'aquí a poc, i en algunes –tot s'ha de dir– encara queden anys, que quan quedin més pocs anys dels que queden ara es vingui a renegociar un peatge una mica més baix a canvi d'una concessió d'exploració àmplia en el temps. Ja els ho diem, els ho hem dit en altres ocasions però els ho recordo: no hi estarem d'acord, perquè això que ha passat recentment en un tram d'autopista del sud de Catalunya és allargar l'agonia que representa aquest dessagnament dels peatges de les autopistes. És a dir, no pot ser que el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat, uns en les concessions que són de l'Estat i els altres en les concessions que són del Govern de la Generalitat, no puguin negociar amb força amb les concessionàries de les autopistes; no pot ser, perquè això representa concentració de beneficis a molt poques mans i perjudicis –això sí– àmpliament distribuïts entre tota la població.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta Moció que ens presenta el Grup Mixt és una mica complexa pel fet que barreja, per un cantó, la política de peatges i, per l'altre, la política sobre el finançament, els sistemes de finançament del nostre país. Llavors per això seria bo diferenciar els quatre punts, dos i dos, no? El primer i quart punts o paràgrafs fan referència a la política de peatges i els 2 i 3 al tema del finançament.

En relació amb aquest primer i quart paràgraf, és cert que a Catalunya hi ha més vies de peatge que a la resta d'Espanya –ho va explicar el senyor Morera, ho va explicar també el senyor conseller, ho ha explicat ara el senyor Portabella; jo no m'hi estendré, en les dades, que ja han sortit a tema–, i això, evidentment, és responsabilitat bàsica, bàsicament, dels governs predemocràtic o del Govern predemocràtic que primava el centre en detriment de la perifèria, i molt més si aquesta perifèria era Catalunya; és una mica semblant al que proposava el ministre de Fomento, senyor Arias Salgado, quan deia que la política del Partit Popular s'hauria de reduir a la inversió en infraestructures a dos-cents quilòmetres de Madrid, una mica amb aquesta proposta que va sortir a la premsa i que em limito a explicar el que va dir, no?

Però, és clar, en els divuit anys de govern de Convergència i Unió ha canviat la política de construcció de vies de peatge? Doncs, no, s'han anat construint polítiques i s'ha anat fent aquest tipus d'infraestructures: l'autopista de Terrassa a Manresa, a més a més, amb un

traçat molt i molt perillós, Rubí - Terrassa - Barcelona, els túnels de Vallvidrera, els túnels del Garraf i la A-16, precisament una A-16, l'autopista Pau Casals, illegal segons el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i que, a més a més, només el primer dia d'inaugurar-se ja va provocar un col·lapse importantíssim, mostra de la gran capacitat de disseny que té el Govern de la Generalitat en relació amb les infraestructures viàries, sense tenir en compte les que es proposaran –com ja s'ha dit també–: la construcció d'una autopista des de Palafrúls fins a Tossa o també la possibilitat del túnel de Bracons. Aquests són elements que demostren que aquesta política de peatges s'ha continuat; responsabilitat certa, evidentment, en un moment determinat d'un tipus de govern, però el Govern de la Generalitat ha continuat amb més o menys intensitat amb aquest mateix sistema.

I el segon punt, que també en parlava el senyor Macias, la racionalització dels peatges. Doncs no sé de quin tipus de racionalització del peatge està parlant; estan havent-hi els mateixos, els mateixos peatges; hi ha hagut una reducció de l'IVA, sí que hi ha hagut molts anuncis que es rebaixarien els peatges, els de Martorell o que també es farien uns peatges tous a la B-30; s'ha parlat i s'ha insistit en allò dels túnels del Cadí, de la utilització que es feia pels ciutadans d'aquelles zones si també es rebaixaria; també s'ha proposat ara per als usuaris del Garraf i l'Alt Penedès, de la A-16, també una possibilitat, doncs, de reducció. Certament que el conseller ha fet propostes, però ha comès un error, un error terrible que era possible degut al seu desconeixement de com funciona el Govern de la Generalitat: no va fer les consultes necessàries als exconsellers Basáñez, president d'ACESA, i Alavedra, president d'Aucat, ni al senyor Vilarasau, president de la Caixa. I sense fer aquestes consultes és impossible, evidentment, que pugui avançar amb propostes d'aquestes, com s'ha demostrat que han quedat, per ara, sense tirar-se endavant. Això en relació amb el tema dels peatges.

Precisament en la interpellació del conseller o la resposta o la rèplica del conseller Macias no es va fer esment en cap moment que una de les polítiques importants que haurien de ser per paliar aquesta situació dels peatges a Catalunya hauria de ser el foment del transport públic de passatgers i mercaderies. Aquesta semblava que no era una prioritat, sinó que la prioritat era fer més vies de gran capacitat i fins i tot deia que a totes les capitals de comarca més o menys importants –citava Olot, suposo, pel nombre d'habitants– hi hauria d'arribar una via d'alta capacitat. Tindrem un terriori evidentment totalment llaurat per infraestructures; però, bé, aquesta és la política del Govern de la Generalitat.

En relació amb el segon i tercer punts, que ja parlaven del sistema de finançament, és clar, nosaltres preferim, quan parlem de tots els sistemes de finançament, parlar del sistema de finançament en general i d'una manera definitiva i no pas per trossos, ara els peatges o ara altres serveis als ciutadans, que són els que han de fer, evidentment, el sistema de finançament. Fins i tot nosaltres podríem donar suport als punts 2 i 3 de la Moció del Grup Mixt, però el que ja canvia la situació

sobre el nostre parer és si el Grup Mixt accepta l'esmena del Grup de Convergència i Unió perquè, fins i tot, podem pensar que la feina de l'oposició, i que ens sembla que és racional la que fa en aquest moment el Grup Mixt en aquest tema, és que s'impulsi el Govern a millorar el finançament. Nosaltres ho hem intentat més d'una vegada i tampoc ho hem aconseguit. Però, és clar, el que ja és una mica més incoherent –per dir alguna paraula més o menys suau– és que el cim sigui el mateix Grup de Convergència i Unió, que amb aquesta esmena digui que impulsa el Govern per canviar el pacte de finançament.

Home, qui l'ha negociat fins ara el sistema de finançament: algú que no sigui el Grup de Convergència i Unió?, algú que no sigui fins i tot el Govern de la Generalitat? Ho ha fet i ho ha fet en solitari, malgrat que nosaltres hem dit dia sí i dia també que el més normal en aquest tema tan important com és el finançament seria que es fes d'una manera unitària, totes les forces polítiques del país, però que evidentment això ha estat rebutjat: s'ha fet el finançament, o s'ha pactat el sistema de finançament amb el PSOE abans i ara amb el PP. O és que en aquest sistema de finançament no s'hi va pensar a posar tot el tema dels peatges, tenir en compte aquesta situació que viu Catalunya en relació amb l'Estat? No, llavors, evidentment, ens sembla no massa racional la proposta que fa en aquest cas Convergència i Unió.

Finançaments, per altra banda, des del nostre punt de vista, lesius per als interessos de Catalunya –no cal que expliqui ara el que ha representat la cessió de l'IRPF, etcètera, etcètera, perquè ja s'ha explicat aquí a bastament. I sobretot, també, quan es parla de finançament, s'haurà de fer esment també a qui va votar la LOFCA, la Llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes: nosaltres no, el nostre Grup no la va votar, en canvi Convergència i Unió sí. Ara és bastant ridícul, d'alguna manera, que sortim amb una esmena dient que hem de canviar el sistema de finançament, i tot això. Home, el sistema de finançament l'han acordat vostès, i vostès se suposava que tenien totes les dades suficients com per fer-ho perquè servís els interessos de tots els ciutadans de Catalunya i no pas interessos partidistes. En definitiva, el que no pot ser és passar el mort als mateixos de sempre, malgrat que tinguin una certa responsabilitat, però el que no pot ser és que Convergència i Unió doni la sensació que no fos responsable de res, i evidentment tindrà la seva responsabilitat, després de divuit anys de govern, i aquest tipus de govern que ha fet.

I, per acabar, l'esmena de Convergència hi afegeix, d'una manera molt il·lustrativa del que defensa el Govern de la Generalitat, el respecte als drets concessionals de les empreses d'autopistes. Aquí no es fa esment, en absolut, que evidentment s'hauria de negociar perquè aquesta situació..., o perquè evidentment també les concessionàries poguessin rebaixar, o collar una mica més les concessionàries, en aquest sentit. Sobretot quan tenim unes concessionàries que continuen fent diners a cabassats amb el tema de les autopistes i dona la sensació que són ells –i no els explicaré molts exemples; ja els hem explicat, si més no, a la Comissió de Políti-

ca Territorial–, dona la sensació que són les concessionàries les que dissenyen la política d'infraestructures viàries del Govern de la Generalitat. Ja ho he explicat abans: ACESA, Aucat i la Caixa són..., manen i manen molt en el Govern de la Generalitat, i sobretot en el tema d'infraestructures.

Per això, per totes aquestes qüestions que nosaltres hem expressat, ens reservem el sentit del nostre vot, esperant el posicionament del Grup Mixt, per si accepta o no l'esmena del Grup de Convergència. I, si acceptés l'esmena del Grup de Convergència, el que sí que demanàriem nosaltres seria, senyor president, votació separada del primer i del segon paràgraf, si s'accepta l'esmena del Grup de Convergència i Unió.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Ignasi Oleart.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb la màxima rapidesa, nosaltres, en relació amb aquesta proposta, aquesta Moció del Grup Mixt, hem de dir que, evidentment, constatem que Catalunya fa més de quinze anys que té una certa discriminació i suporta un tracte desfavorable en el tema de les autopistes. És evident que no és un tema, doncs, de fa dos anys cap aquí, sinó que fa ja més de quinze anys. (*Algú diu: «I tant!»*)

Volem recordar que en aquest moment, per a l'any 1998, les inversions de l'Estat a Catalunya suposaran més de 95.000 milions de pessetes, i que pròximament, pròximament, hi haurà un rebaix al que són les peatges de les autopistes. Crec que és una notícia bastant important. Coincidim amb l'esperit del Grup Mixt quan pensem que, quan es tracti l'any 2001 –que està aquí a la cantonada– el nou sistema i model de finançament autonòmic, serà el moment que es podrà posar sobre la taula aquesta possibilitat de compensar Catalunya d'alguna manera per aquesta situació específica i aquest suport als ciutadans de Catalunya amb relació als peatges de l'autopista.

Nosaltres no podem donar suport a la proposta, a la Moció del Grup Mixt, perquè, davant la disjuntiva entre dir «tenim autopistes que demana la societat perquè són imperioses per a les comunicacions, són imperioses per a l'economia», dir que les autopistes, doncs, no s'haurien de fer perquè estan subjectes a un peatge, davant d'aquesta situació nosaltres preferim les autopistes amb un peatge més barat que no pas no tenir autopistes. Pensem, doncs, que la nostra posició és molt clara: davant de la situació real en aquest moment, doncs, no hi podem donar suport.

Amb relació –i si m'ho permet el president– a la proposta que fa de modificació Convergència, doncs, anunciar que el nostre vot serà d'abstenció en la seva proposta.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, a veure, el Grup Socialista puja aquí en aquesta tribuna amb una certa perplexitat, perquè tornem a venir a votar el tema dels peatges de les autopistes, que en aquest Parlament, i en la Comissió de Política Territorial, hem debatut i hem votat moltes proposicions, moltes resolucions, i jo crec que, malauradament, i malgrat els acords d'aquest Parlament, doncs, no se solen complir. És a dir que aquest Parlament pren resolucions..., per exemple, jo recordo una resolució de gairebé fa més d'un any en la qual es plantejava la creació d'una comissió per estudiar el problema dels peatges a Catalunya: encara no s'ha constituït i encara ha de començar els seus treballs i, per tant, és clar, com que portem un any amb una comissió que s'hauria de constituir i no es constitueix, hem de tornar a debatre un tema que preocupa molt els ciutadans. També recordaria que aquest Ple va votar una moció d'Esquerra Republicana –i em sembla important recordar-ho, perquè em sembla que era un text bastant més clar que el que presenta avui el Grup Mixt, tot i que apunta pels mateixos llocs–, una proposició o una moció que deia que a través dels impostos especials es poguessin finançar els peatges i es poguessin rescabalar les concessions i els peatges que paguem.

A mi em sembla que allò era una proposta més clara: «escolti'm, impostos especials, gasolina, i això és el que farem servir per rescabalar les concessions». I en canvi aquí avui tenim un garbuix de propostes, i sobre tot un garbuix d'esmenes de modificació de Convergència i Unió, que ve a dir «estudiarem, mirarem a veure si ho podem fer i, si és que negociem, perquè no se sap si negociarem, veurem el que farem, però tampoc sabem el que farem al final». I, per tant, escoltin, jo em quedo amb la resolució que vam votar d'Esquerra Republicana, que almenys deia «impostos especials i a través d'aquí podem rescabalar», i em quedo amb la proposta que va fer el Grup Socialista, votada per unanimitat, que s'estudiï la problemàtica dels peatges a Catalunya, i que aquestes resolucions es compleixin. Si hem de negociar o hem d'estudiar el tema dels impostos especials, estudiem-ho, i si hem de fer una comissió per estudiar el conjunt dels peatges de Catalunya... No solament els peatges que depenen d'empreses concessionades per l'Estat, no, no, discutim també els peatges de les empreses concessionades per la Generalitat! És clar, perquè, ara que s'ha inaugurat l'A-16, escolti'm, jo he vist que molts alcaldes de Convergència i Unió –de Sitges, i del Vendrell, i no sé què– diuen que el peatge és molt elevat, i que per tant estan reclamant que sobretot el túnel del Garraf es rebaixi. És a dir, fem una negociació global dels peatges. Perquè, tal com algú ha dit aquí, els peatges incideixen en la mobilitat dels ciutadans i incideixen en el model territorial que tindrem en el futur.

És clar, si continuem apostant per un procés d'ocupació del sòl en què permetem, a través de la llibera-

lització del sòl, construir urbanitzacions aïllades en el que ara serà sòl urbanitzable –que és tot el país, excepte el que protegim–, i només diem que aquestes urbanitzacions aïllades han d'estar connectades a un sistema general, que vol dir que els fem una carta i ja n'hi ha prou, estem estimulant que la gent continuï utilitzant el cotxe. I si hem d'estimular i hem d'utilitzar més el cotxe tindrem problemes d'utilització, de congestió de les carreteres, i haurem de pensar si hem de construir més o no carreteres i més o no autopistes.

I, és clar, aquí ens trobem..., i per això dic que estic una mica perplex, perquè aquests últims dies hem vist algunes declaracions, per part de grans responsables del Govern de la Generalitat, sorprenents. El conseller de Política Territorial ens ha anunciat que davant dels col·lapses ens hem de resignar: «Senyors catalans, si vostès agafen el cotxe de sis a vuit, sàpiguen que tindran un col·lapse, i això el Govern és impotent de solucionar-ho, no ho podem solucionar.» Escolti'm, jo no em resigno, jo no em resigno que no es pugui solucionar aquest tema: el Govern ha de buscar solucions. I em sembla que, per exemple, pensar que cal un tercer carril per connectar l'A-16 fins al túnel, doncs, em sembla que és imprescindible. Jo no em resigno que quedi col·lapsat. I, si de cas, pensem que hem de canviar a unes polítiques d'ocupació del sòl diferents, que no estimulin l'ús dels cotxes.

Però és que el més alt responsable d'aquest país, que és el senyor Jordi Pujol, el president de la Generalitat, no sé per què –perquè devia estar molt incòmode amb els temes dels peatges d'aquests últims dies, i perquè inaugurava una autopista la legalitat de la qual com a mínim és dubtosa, perquè la concessió ha estat anul·lada per part del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya–, doncs aquest dia se'ns despenja amb un elogi dels peatges. Ara no ho entenem, això, escolti'm. Resulta que votarem una moció que diu que això que Catalunya hagi de pagar peatges és una gran discriminació respecte a l'Estat –que és veritat–, però ara resulta que el president Pujol diu: «Quina sort que tenim els catalans que podem pagar, que afortunats que som els catalans!» Escolti'm, no ho entenc. Si tenim tanta sort, per què ens queixem? (*Remor de veus.*) I, a més, el president, diu: «Escolti'm, és que Catalunya no para la mà.» I quan va a Madrid què fa, el president? Constantment, para la mà.

Doncs jo no sé què fem avui aquí. Perquè diem per un cantó que estem discriminats i que volem anar a parar la mà, però per l'altre el president ens diu que som tan afortunats que no cal que ens queixem perquè afortunadament podem pagar peatges. Per tant, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista votarà a favor de la constatació que estem discriminats a Catalunya, perquè estem convençuts que això és real –i és el primer punt de la Moció del Grup Mixt, i és el primer punt de l'esmena de Convergència i Unió, si és acceptada–, però tot l'altre tema no el votarem. Perquè, a més, la solució que ens planteja Convergència i Unió, de dir «negociarem si podem, i no sabem el que negociarem perquè tampoc sabem si negociarem, i a més tornarem a negociar el finançament que l'acabem de negociar», doncs això no ho podem votar, tal com explicava el diputat

5708

senyor Boada. I, davant la política de resignació, el Grup Socialista no es resigna a continuar pagant el peatge del desgovern que fereix i perjudica la butxaca dels catalans i que hipoteca el futur d'aquest país. No ens resignem a pagar aquest peatge.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició respecte a les esmenes, té la paraula el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, he de dir que acceptarem les esmenes del Grup de Convergència i Unió, no sé si amb més entusiasme o menys, però la veritat és que, sospesant la possibilitat de res o força, la veritat és que qualsevol persona amb tres dits de front aviat ha triat –agradi, en tot cas, o no agradi. Però, en qualsevol cas, voldria fer unes consideracions en aquest sentit de per què acceptem això.

Pel que fa al primer punt de la Moció, no hi ha absolutament cap problema, en el sentit que nosaltres parlàvem d'una «presència excessiva» de peatges a Catalunya i la proposta de Convergència parla de «constatar la major presència de peatges». Per tant em sembla que no planteja en principi excessius problemes.

El que sí que m'ha cridat l'atenció és, almenys, perquè força diputats així ho han manifestat, que no s'acabava d'entendre massa el perquè del segon o el tercer punt, però en tot cas ja la majoria s'han posicionat sobre l'esmena de Convergència i Unió, preveient que en tot cas seria acceptada per aquest diputat. Jo ja he dit al principi que amb aquesta Moció el nostre Grup no pretenia arreglar –entre altres coses perquè és impossible, a hores d'ara, de cop– el problema dels peatges a Catalunya; jo el que he dit és que el que no faríem –i ho torno a reiterar, perquè em sembla que no s'ha entès massa bé– és tornar a portar propostes d'acord que aquest Parlament ja ha pres, perquè la veritat és que, si ja els ha pres, no entenem per què s'han de tornar a prendre. El nostre Grup, a diferència d'altres, no segueix aquesta política; en tot cas, el que podem fer tots plegats és observar o controlar que les resolucions d'aquest Parlament es compleixin.

Pel que fa, en tot cas, a l'esmena aquesta de Convergència, que finalment serà la que es posarà a votació, certament el que intenta –jo estic d'acord que probablement no d'una forma excessivament clara, però em sembla que com a mínim és entenedora per a la gent que ho vulgui entendre– és lligar dos conceptes. Un és el fet que el fenomen del cost dels peatges a nivell territorial inverteixi o arribi o tingui una conseqüència positiva –que en tot cas ja toca– en el finançament de l'Estat. Jo no sé qui va votar o no va votar la LOFCA, el nostre Grup segur que no (*remor de veus*), però el que sí que és evident és que en la valoració de la pressió fiscal... –em sembla que he dit una veritat més que clara (*rialles*)–, doncs, com deia, el que sí que és evident... Suposo, senyor president, que no em comptarà...

El president

Segueixi, segueixi.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. El que sí que és evident és que si es llegeix amb tranquil·litat, per exemple, l'article 13 de la LOFCA, enlloc apareix el cost territorial dels peatges, ni en qualsevol llei que desenvolupi aquest fet. Per tant, el que demanem és: ja que tenim un desavantatge, pel que fa al pagament directe dels peatges, almenys que ens puguem beneficiar en la revisió del sistema de finançament. Per cert, posició aquesta, la nostra, la veritat sigui dita, que també ha estat compartida per algun altre diputat d'algun altre grup, la qual cosa a mi m'ha sorprès moltíssim, sentir alguna de les consideracions que s'han fet aquí: jo mateix he sentit algun altre diputat d'aquest Parlament, d'algun altre grup, que s'ha posicionat no massa eufòricament a favor d'aquesta esmena, en el sentit que calia fer aquest traspàs del pagament dels peatges al sistema de finançament. Jo, en tot cas, dir que té una virtut, aquesta esmena del Grup de Convergència i Unió, que és que parla dels impostos indirectes, i jo vull recordar aquí una vegada més que hi va haver un grup, en l'última moció que es va posar a votació referida al tema dels peatges, que el que parlava, per exemple, era de rescatar... –proposta, per cert, que nosaltres considerem i seguim considerant interessantíssima–, era parlar dels impostos especials en el sentit que servissin per rescatar les concessions de les autopistes.

Bé, dintre dels impostos indirectes, si aquest diputat no ho té mal entès, per exemple, hi entren els impostos especials, cosa que, per cert, doncs, no fa res més que cridar-nos l'atenció sobre aquesta incomprensió o sobre aquest comentari que algun diputat ha fet. Segui com sigui, el que nosaltres preteníem mínimament s'aconsegueix, i és per això que ho posarem a votació, i per tant que acceptem les esmenes del Grup de Convergència i Unió, perquè com a mínim, tot i no solucionar el problema dels peatges en conjunt, sí que almenys, en alguns aspectes, sí que comença a posar petits pedaços, però en tot cas sabent-se que és més important això que, en tot cas, fer que les mocions no s'aprovin.

Res més. Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Acceptades les esmenes de substitució del Grup de Convergència i Unió pel Grup proponent de la Moció, i demanada la votació separada per dos grups, almenys, del primer paràgraf i del segon paràgraf de la Moció, tal com queda redactada després de l'acceptació de l'esmena de modificació, votariem en primer lloc el punt 1 de l'esmena del Grup de Convergència i Unió i després el punt 2, d'acord amb el que ha sigut demanat per diversos grups.

Votarem, en primer lloc, el punt número 1 de l'esmena.

Iniciem la votació del punt número 1, paràgraf 1.

Aquest punt, el paràgraf número 1, ha sigut aprovat per 82 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.

I a continuació votàrem el paràgraf número 2.

Iniciem la votació.

Aquest segon paràgraf de la Moció votada ha sigut aprovat per 52 vots a favor, 1 en contra i 37 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el tractament de residus radioactius generats en les centrals nuclears de Catalunya

Passem al vintè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el tractament de residus radioactius generats en les centrals nuclears de Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar la Moció, el diputat senyor Marià Gil. Prego a les senyores diputades i senyors diputats que guardin silenci perquè el diputat que presenta la Moció pugui començar la seva intervenció.

El Sr. Gil i Agnè

Gràcies, senyor president. Estic segur que, quan sentin el tema, doncs... És un tema important i preocupant. De totes maneres, senyores i senyors diputats, a mi no em costa admetre en aquests moments, després de dos dies llargs de plenari, on des d'aquesta tribuna han sortit temes molt importants i molt pròxims als ciutadans i ciutadanes, que ara obrir un tema que es situa territorialment a bastanta distància d'aquí, que a més és un tema, jo diria, una mica acotat territorialment, això per una part, i per l'altra part que també... —a tots nos passa, a mi també em passa—, que si no hi ha un esforç una mica complementari en el tema nuclear i de residus nuclears, doncs, encara podem tindre una certa idea, una certa sensació, que el tema nuclear és un tema..., un més dins la preocupació de la nostra societat, i que no comporta greus conseqüències... Per tant, este no és el tema més..., o el marc més adequat per a aquest tema. Però, de totes maneres, jo estic convençut que les senyores i els senyors diputats que encara tenen la valentia d'ocupar els seus escons el segon dia..., ja a hores..., ja a finals d'aquests dos dies de plenari, doncs, sabran valorar que efectivament estem intentant parlar d'un tema molt seriós i molt preocupant.

Si recorden —jo sí que ho recordo—, en la interpellació que vaig substanciar el plenari passat vaig començar dient una notícia que acabava de llegir als diaris, preocupant, negativa, en qüestió nuclear, que era una experiència nuclear que l'Índia acabava de fer i que va agafar per sorpresa a tots, sobretot al que és el vigilant de tot el món, que és els Estats Units. Jo, avui, també d'alguna manera començo amb una notícia que ahir vaig trobar als diaris, als mitjans de comunicació, i que és en sentit positiu: és aquesta notícia que segurament vostès també hauran llegit, que diu que el president Ieltsin desmantellarà los submarins nuclears del mar de Barentsz si Noruega paga l'operació. Per tant, penso que és una notícia, una més en un diari, però, quan fas

un cert seguiment d'un tema determinat, doncs la valores una mica més. I més si se continua llegint que en la península de Kola hi ha vint mil metres cúbics de residus nuclears sòlids. Per tant, penso que també s'han de dir les coses positives.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Al llarg de la meua interpellació passada vaig intentar fer-los arribar a vostès, senyores i senyors diputats, la greu preocupació que el Grup Socialista té respecte a les centrals nuclears, i més concretament als residus radioactius generats per les nuclears que tenim al sud del nostre país, Catalunya. Preocupació que amb tota seguretat és compartida per tots vostès i pels altres grups de la cambra —penso que atribuir-nos el nostre Grup aquesta preocupació d'una forma distanciada no seria gens correcte; estic segur que tots vostès i tots els grups també tenen una preocupació important en aquest tema. I això és evident, que hi hagi aquesta preocupació, perquè el problema dels residus nuclears ve donat i agreujat per tres components que avui per avui són, com a mínim, molt difícils de resoldre.

No podem oblidar en cap moment, primer, que els residus radioactius tenen la particularitat de manifestar una agressivitat especial a la biosfera, en general, i a les persones en particular, agressivitat que es pot mantenir durant períodes de temps extraordinàriament llargs, fins i tot durant milions d'anys, alguns d'ells; per tant, estem entrant en un món tan profundament desconegut com altament preocupant. Segon: si, a més, l'experiència ens ensenya que dels residus radioactius se'n poden derivar accidents tan cruels com el de Txernòbil o la capacitat ja demostrada d'utilitzar bombes atòmiques en contra de la humanitat, lògicament la preocupació va perillosament *in crescendo*. I, tercer, si el combustible irradiat, generat per les centrals nuclears comercials de tot el món, ha passat de quaranta-una mil tones l'any 1985 a vuitanta-quatre mil tones l'any 1990, i amb una previsions de més de cent noranta-tres mil tones per a l'any 2000, doncs ja podem anar traient conclusions. I sort encara, sort encara, que no s'han complert les previsions d'alguns científics pro nuclears, jo diria molt pro nuclears, que deien que, quan s'arribés a l'any 2000, hi haurien quatre mil centrals nuclears al món. Recordo, per a tranquil·litzar-nos una mica, que són quatre-centes trenta-una, les que hi ha.

Hem de reconèixer, malauradament, que, malgrat el posicionament polític dels diferents grups d'aquesta cambra, posicionament que es va materialitzar en l'aprovació de la Resolució 341 del Parlament, que demanava la implantació a Catalunya d'una delegació del Consell de Seguretat Nuclear amb l'objectiu de millorar la descentralització, la coordinació, la celeritat i l'eficàcia de les actuacions en cas d'emergències nuclears, la resposta del Consejo de Seguridad Nuclear va ser que: «aquestes funcions són explícitament encomanades pel Penta» —que és el Pla d'emergència nuclear de la província de Tarragona— «al subdelegat» —en est cas, subdelegada— «del Govern, atès que en cas d'emergència nuclear són molts els serveis que s'haurien de mobilitzar: serveis sanitaris, forces de seguretat

5710

de l'Estat, serveis de protecció radiològica, etcètera, els quals requereixen la coordinació eficaç d'una autoritat superior a tots ells, i el fet d'implantar una delegació seva a Catalunya no afegeix cap garantia a la tasca sectorial que hauria d'exercir en cas d'emergència nuclear.»

Bé..., està avançant el temps, i jo voldria dir alguna altra cosa més diferent o a completar, però en tot cas, en tot cas, jo, en nom del Grup, la pregunta que faig al Govern de la Generalitat, que sí que ha tramès la preocupació i l'acord de la cambra, la pregunta que en realitat faig, és: realment, el Parlament de Catalunya, en exigir aquest mandat al Govern de la Generalitat, s'ha limitat el Govern de la Generalitat a transmetre literalment, mecànicament aquest mandat, del Parlament d'una forma, jo diria, molt al contrari de lo que ha demostrat amb insistència per aconseguir altres responsabilitats territorials que no tenia encomanades? Aquí podríem dir una sèrie de responsabilitats que ha aconseguit i que pensem que ha estat molt bé el fer-ho; en canvi, en aquest tema, creiem que sembla, dóna la sensació, que al Govern de la Generalitat ja li va bé que li diguin des de Madrid: «Mirin, vostès no tenen competències; per tant, no facin insistència, no ho demanin cap vegada més, o no ho demanin, perquè no se'ls podrà donar». Pensem que esta, d'alguna manera, és l'actitud.

Jo, aquí, hauria volgut parlar una mica de com està la situació de Vandellòs I, el seu desmantellament, les seues fases... De totes maneres, doncs, no hi ha temps, però sí que hi ha una mica de temps... Aquí tinc, i des de fa poques hores, el butlletí oficial de les Corts Generals, el Senat, en què se transmet l'informe sobre la problemàtica generada pels residus radioactius i que ha estat aprovat per la Comissió d'Indústria, Comerç i Turisme el dia 29 d'abril passat. En aquest informe –que hi ha una sèrie d'explicacions molt importants, i al voltant de les centrals nuclears que tenim en aquest país–, en un moment determinat diu: «Actualment, la regulació jurídica en aquesta matèria és insuficient. Existeixen dos normes de rang legal» –ho estic traduint, perquè lògicament està en castellà–: «la Llei d'energia nuclear de l'any 1964 i la Llei de creació del Consell de Seguretat Nuclear de l'any 1980; a això s'ha d'afegir el Decret pel qual va ser creada l'Empresa Nacional de Residus Radioactius l'any 1984. En resa. Doncs, bé, aquesta normativa» –segueix– *«adolece de numerosas lagunas, lo que hace aconsejable la realización de iniciativas legislativas: es preciso dar solución a la gestión del combustible gastado para aquellas centrales que completan el llenado de sus piscinas y la gestión de residuos de alta actividad y larga vida de otras procedentes...»*

Jo ja sé, ja sé, que segurament, d'algun grup que ara tindrà la paraula, se'm donaran moltes xifres; jo també les hauria pogut aportar, i acabo, pràcticament, aportant tal com està la situació en estos moments. Per exemple, en la nuclear Ascó I la cabuda que en aquestos moments està ocupada és un 41%, i, per tant, les piscines nuclears encara tenen, de temps, fins a l'any 2013 per donar cabuda als materials radioactius. Ascó II té una ocupació, actualment, d'un 35%, i pot arribar fins a

l'any 2014. I Vandellòs II té una ocupació del 29% i pot arribar a l'any 2021. Però, senyores i senyors diputats, el problema penso que no és de xifres; senzillament... –a més, no és la intenció del que està parlant, ni tampoc del Grup Socialista, de voler solucionar el tema nuclear–, esta Moció lo que vol és una cosa tan senzilla com és que el Parlament se manifesti una mica més en el sentit que a Catalunya li ha de preocupar una mica més que cada vegada tinguem mes residus nuclears –primera. Segona, que el Govern de la Generalitat cada vegada tingui una mica més de...

El vicepresident primer

Vagi acabant, senyor diputat, si us plau...

El Sr. Gil i Agné

Sí, estic acabant.

...de força dins de la nova legislació que s'està preparant en matèria nuclear. I, tercer, demanar que el desmantellament de Vandellòs I tingui una mica més de control.

Penso que això pot ser assumit perfectament per tots els grups de la cambra. Esta és la idea, la voluntat, d'aquesta Moció subsegüent a la interpellació de residus nuclears.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. A aquesta iniciativa parlamentària ha presentat esmenes el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; per defensar-les, té la paraula la senyora Maria Olivares.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Si em permet el senyor president, a la vegada que defenso les esmenes ja em posicionaré respecte a la Moció.

El vicepresident primer

D'acord, moltes gràcies.

La Sra. Olivares i Usac

El nostre Grup Parlamentari ha celebrat la presentació d'aquesta Moció que presenta avui l'illustre diputat senyor Mariano Gil, derivada de la interpellació que va fer davant del conseller fa pocs dies, sobre la gestió de residus radioactius.

Al nostre Grup Parlamentari, senyor Mariano Gil –i vostè ja ho sap–, sí que ens preocupa molt; ens preocupa molt i hi insistirem i hi seguirem insistint. Encara que sigui fer petits passos, però, crec que no se n'ha de deixar de parlar, perquè no són únicament aquests pobles que estan a l'àrea d'influència, sinó que és tot Catalunya, tot l'Estat, el que hauria d'estar preocupat per una cosa tan delicada i tan perillosa com la que s'està tractant.

Però a nosaltres el que realment ens preocupa ja no és on aniran a parar els residus que han generat les centrals

nuclears existents en el nostre país, tant la que s'està desmantellant com les encara existents, sinó que aquestes segueixen generant i acumulant aquests residus, amb una activitat –com ha dit el senyor diputat– de milers d'anys fins que no s'aturi la seva producció.

Fent referència a les nostres esmenes, la substitució *b* del punt 3, ja en proposicions anteriors ho dèiem, i crec que el proponent també hi estarà d'acord, que, davant del desmantellament de la central nuclear de Vandellòs I, es constituís una comissió mixta, representativa de les administracions central i autonòmica, dels municipis de les àrees d'influència i dels col·lectius ecologistes, que garantís la cura dels treballs del mateix desmantellament. És un desmantellament perillós, és un desmantellament molt important; no estaria de més que s'inclouessin tots aquests grups en la seva intervenció, en la seva informació, en el seu estudi.

Quant a l'esmena de modificació del mateix punt, apartat *c*, únicament lligat amb l'anterior..., perquè fos aquesta comissió mixta la que, junt amb el Parlament i els ajuntaments afectats, fos qui també rebés la informació de la marxa del mateix desmantellament.

I quant a l'esmena de substitució del punt *d*..., perquè nosaltres creiem imprescindible que s'elabori ja, ja –em sembla que és prou temps per fer-ho–, un calendari definitiu del tancament de les centrals nuclears –un calendari; no és que es demani una cosa fora de lloc: un calendari– i la redacció d'un pla energètic que aposti decididament per les energies netes i la concreció d'un nou pla de residus radioactius. Són precaucions; no són diners, tampoc.

Considerem que aquesta responsabilitat entra dins del que l'honorable conseller l'altre dia anomenava com a «encomanament de funcions», ja que el fet de no tenir-ne competència directa no ens exclou de la responsabilitat que representa no tenir una alternativa o un pla energètic clar i decidit encara, no ens exclou de preocupar-nos per un problema dels pobles afectats i contaminats, sense futur, i, per tant, hipotecats el seu desenvolupament i el seu progrés. Vandellòs I, concretament, ara, amb el desmantellament, s'ha quedat el poble sense expectatives de cap classe; vull dir... I, a més a més, ningú hi vol anar a posar-hi res; hi ha un espai industrial perquè allà es colloquin indústries, i no s'hi vol col·locar ningú.

Aquesta responsabilitat no ens exclou de preocupar-nos per uns pressupostos desmesurats que implicarà aquest desmantellament –aquest i els successius–, i que a la vegada afectaran la nostra economia. Jo crec que això, el nostre Govern no està exclòs d'aquestes responsabilitats, tot i que no tinguem la responsabilitat directa quant a les centrals nuclears.

Tenint en compte, senyors i senyores diputades, que aquest desmantellament és el primer que es fa en el món; el desmantellament d'una central nuclear que ha utilitzat combustibles com urani natural i com a refrigeració grafit-gas. És aquest un desmantellament que tindrà un ressò internacional, i tots hauríem de sentir-nos implicats i responsables de com es portarà a terme.

Tant si s'accepten les esmenes com si no, donarem suport a la Moció.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Olivares. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes per fixar llur posició. El Grup Mixt desitja intervenir? *(Pausa.)* Doncs, té la paraula el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president, i amb molta brevetat. De fet, ni el debat produït durant la substanciació de la interpellació, ni tampoc el text de la Moció que se'ns posa a consideració entren a discutir sobre la bondat o no de l'energia nuclear, sinó que es refereixen al destí dels residus que provoca, perquè a hores d'ara no està clar encara quin ha de ser aquest destí, i això sí que va quedar damunt de la taula, posat de manifest, durant la substanciació de la interpellació.

De la intervenció del conseller ens va quedar, de tota manera, al final un punt de preocupació, un punt de dubte, quan va dir el següent: «En el cas de Catalunya, suposant que a l'Estat espanyol s'anés per una direcció similar a la francesa» –es referia a buscar dipòsits en zones geològiques profundes per ubicar-hi els residus, residus de les centrals nuclears–, «i donada la nostra estructura de bloc constitucional, caldria, evidentment, que els ajuntaments hi diguessin la seva d'una manera molt definitiva, però, evidentment, no es podria defugir el pronunciament del Govern de la Generalitat, no es podria defugir per les competències que té el Govern de la Generalitat en l'ordenació del seu territori, i aquest seria un tema fonamental», com si el Govern de la Generalitat –el conseller en aquest cas– es plantegés trobar dins del nostre país una mena de cementiri dels residus radioactius per als que es produeixen a les centrals a Catalunya, a les del conjunt de l'Estat o altres –això no va quedar gens clar. En tot cas, és un punt de preocupació que probablement caldria aclarir.

En tot cas, i per concretar-nos als punts de la Moció, tots ells, els tres punts, amb els subsegüents apartats, van en la direcció de reclamar informació, transparència i planificació en el desmantellament de Vandellòs I i en el destí dels residus radioactius. Per tant, em sembla un text molt ponderat, molt suau, penso, en aquest sentit nosaltres li donarem recolzament.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Ara és el torn, si ho desitja, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana sí que desitja posicionar-se en relació amb aquesta Moció, i, per tant, ho fem. I ho fem

perquè el cert és que les centrals nuclears, doncs, és que són una ruïna, escoltin; són una ruïna, sobretot una ruïna econòmica. Són una ruïna econòmica durant tot el procés de construcció de les centrals nuclears: són molt cares. I és una ruïna econòmica també en tot el procés de desmantellament de les centrals nuclears. Per tant, la pesseta, el preu per quilowatt hora –real, no quan la central nuclear ja està construïda i ja està produint electricitat, sinó el real, el que agafa tot el procés– és caríssim. I, per tant, no entenc per què a Catalunya s'ha donat un suport entusiàstic a aquest tipus de producció energètica, que representa el 80% de l'electricitat que consumim; o que no consumim. O que no consumim perquè una altra de les ruïnes de les centrals nuclears és que les centrals nuclears no poden ponderar la producció d'electricitat en la producció energètica, sinó que emeten, diguem, com un encefalograma pla: contínuament la mateixa. I això què vol dir? Vol dir que a les hores nocturnes hi ha un excedent energètic en el cas de Catalunya –ja que, com he dit abans, és el 80% de la producció elèctrica– i, a més a més, l'electricitat, doncs, va amunt i avall, amunt i avall, tota la nit, perquè no se sap què fer d'ella. Per això hi ha tanta il·luminació artística a Catalunya: perquè hi ha excedent energètic, és més barat, i per això tenim tan ben il·luminats certs monuments a Catalunya. I no se'n riguin, que és per aquest motiu que hi ha tanta il·luminació artística a Catalunya –perquè es diu així, «il·luminació artística».

És a dir, ens trobem en una situació en la qual tenim un sistema de producció elèctric que és ruïnós, econòmicament ruïnós, i que, a més a més, produeix una sèrie de problemes amb els tractaments de residus, que són molt complexos, són molt complicats, i sobre els quals hi ha un grau d'incertesa elevadíssim. No és només en el procés de desmantellament, que –com molt bé s'ha dit abans– és la primera central nuclear que es desmantellarà en el món, i en el qual tothom està esperant a veure com ho farem, això; perquè, en tot cas, si algú s'equivoca, serem nosaltres, i les repercussions sobre els errors que es puguin produir les patirem nosaltres. Però hi han diferents textos internacionals que estan molt pendents de com es fa aquí el procés de desmantellament, i el cert és que no sé quina és, diguem, la base, no de formació –que me la imagino–, sinó la base que tenen les persones encarregades per desmantellar aquesta central nuclear, per tal de saber que, efectivament, doncs, no s'equivocuen.

Tant és així, el que els explico, tan real és, que, tot i que les previsions de centrals nuclears en el món eren espectaculars –semblava que s'havia trobat el «soma» energètic–, en realitat només el 4% de la producció del món és energia..., ve de fonts d'energies nuclears. I en realitat tots aquells processos que s'esperava que es produïssin en les darreres dècades no s'han produït –no s'han produït. Les centrals nuclears no han ocupat aquell espai que es pensava que ocuparien en el món en el qual es van començar a construir les centrals nuclears.

Així doncs, nosaltres el que aconsellàrem és que, davant del grau d'incertesa que hi ha i davant del gran risc que hi ha amb relació als residus nuclears i amb relació a un possible accident, doncs, s'apliqui el principi de

precaució; un principi àmpliament aprovat per tots els països que van participar a la Cimera de la Terra, el 1992, a Rio de Janeiro, i que, més o menys, diu una cosa tan lògica com la següent: és a dir, davant d'un grau alt d'incertesa, és millor no actuar. Doncs, mirin, davant d'un alt grau d'incertesa com és l'energia nuclear, més val que no continuem utilitzant-la.

Per tant, en aquest marc de la necessitat d'aplicar el principi de precaució, al qual el Govern de la Generalitat de Catalunya ha donat suport, via indirecta, perquè ho va signar el Govern de l'Estat, però també via directa perquè aquí en aquest Parlament es van ratificar, a proposta del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, els documents de la Cimera de la Terra, doncs, el que demanem és que apliquin aquest concepte, que ha corroborat el mateix Executiu del nostre país.

Aquesta Moció és una moció que constata una sèrie de dificultats importants, i fa una radiografia del que són els problemes que ha generat en el nostre territori l'existència de centrals nuclears. En el primer punt «manifesta la seva preocupació per la progressiva acumulació de residus radioactius» –lògicament, conseqüència de les centrals nuclears– «a les centrals nuclears del territori català», i en el segon punt «manifesta el seu profund malestar davant la propera saturació de les piscines nuclears, sense que s'hi doni una alternativa viable».

Aquí hi han dues coses. És a dir, abans –ho deia el senyor Mariano Gil–, es deia: bé, de fet, doncs, pot semblar que parlem d'aquí a uns quants anys, quan estiguem parlant que la saturació serà 2011, 2014, 2021; però, clar, comparativament, en el període de vida dels residus radioactius, això és un esquitx. Això és un esquitx, i tots sabem que en cap cas els residus nuclears no es poden quedar *in aeternum* a les piscines nuclears, i, en conseqüència, cal buscar quina és la solució d'aquests residus que hem anat generant, fruit d'haver apostat per una energia que és conflictiva. I amb què ens trobem? Amb un nou conflicte: ningú vol un abocador de residus radioactius, ningú els vol! Si hi haurà un gran problema per trobar on es posen aquests residus radioactius! Quan hi ha algun petit rumor al voltant de la possibilitat que hi vagi algun residu d'alta radioactivitat, tothom diu que no! Tothom! Fins i tot països econòmicament potents, com és Alemanya, han comprat trossos d'illes o illes senceres en països del Tercer Món per anar a portar residus d'aquest caire! És a dir, és allò de «a casa meva no; al més lluny possible, sí».

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, tenim un nou problema. I aquí no es tracta de fer una anàlisi visceral en contra de les centrals nuclears, sinó tot el contrari: una anàlisi racional –una anàlisi racional. Quins avantatges ens porten en aquests moments les centrals nuclears? Energia cara, problemes de dipòsit, de deposició dels residus radioactius, i problemes sempre associats a la transparència d'informació. Per tant, a nosaltres el punt c ens sembla magnífic, obvi i magnífic, perquè justament es podria dir que «central nuclear» és un antònim de «transparència». Mai se sap què passa més endintre de la tanca que separa la central nuclear de la ciutadania i de la pobla-

ció. I les de Catalunya, ni el Govern de la Generalitat té competències del que passa tanca cap endins. Per tant, aquest és un problema que no es pot frivoltzar; no es pot frivoltzar pel cost econòmic que té per a Catalunya; no es pot frivoltzar per les possibles repercussions que podria produir sobre la salut humana; no es pot frivoltzar sobre les repercussions que sobre tota la xarxa biològica, tota la xarxa d'animals..., podria repercutir un increment substancial de la radioactivitat. Per tant, davant de la magnitud d'aquesta situació i del desequilibri energètic, a nivell de producció elèctrica, que hi ha a Catalunya, aquesta Moció ens sembla perfectament ponderada, ens sembla perfectament assumible i ens sembla d'un sentit comú tan evident que criem que tota ella s'hauria de votar a favor per part de tots els grups. Fins i tot el punt d per part del PP, en el qual demana que també el Govern de la Generalitat, ja que tenim aquí les centrals nuclears, doncs, pugui estar implicat activament en el projecte de llei dels residus radioactius.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Luna... Fabregat, perdó.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Si em permet, des de l'escó estant, no perquè el tema no sigui d'una gran importància, com ha ressaltat el diputat senyor Mariano Gil, que ha presentat la Moció en nom del Grup Socialista. Nosaltres intentarem, intentaré, en nom del Grup Popular, centrar-me en els punts de la Moció sense entrar penjant etiquetes de qui és més o menys ecologista, de parlar de temes que crec que no afecten o que no tenen referència amb el que són els residus radioactius, com són les proves nuclears que es fan a l'Índia o com són els temes de Txernòbil o com són d'altres temes, sinó que parlem del tema que ens ha proposat la mateixa Moció, que és el tema dels residus radioactius.

És conegut, amb perdó de les senyores diputades i senyors diputats, i ho ha manifestat el mateix diputat senyor Mariano Gil, que amb la creació de l'empresa pública Enresa l'any 1984 és el Govern de l'Estat qui assumeix totes les competències, qui assumeix la gestió, en definitiva, del tractament dels residus radioactius, tant de mitja i baixa com també d'alta activitat. I aquí em voldria centrar un moment i separar un moment amb el que són els residus de mitja i baixa i el que són els residus d'alta. Perquè crec que hi ha un tema important, que dins de tot l'Estat espanyol almenys tenim o pot ser que tinguem solucionat per al futur, com són els residus de baixa i mitja activitat, que tal com deia el mateix conseller i n'ha fet referència algun exdiputat avui també aquí, estan dipositats en un dels llocs que, internacionalment –i se n'ha parlat en més d'una ocasió–, és un dels millors dipòsits a nivell mundial, hi ha vint-i-vuit cel·les de les que solament n'hi ha quatre d'ocupades, i que està situat a la província de Còrdova, concretament, a la població del Cabril. Dir també que l'any 1997, quan es parla dels residus de mitja i baixa activitat, durant l'any 1997 s'ha retirat el

dobte de residus de les centrals nuclears que hi ha a Catalunya dels que s'han produït. I, concretament, el grau d'ocupació, a 31 de desembre de 1997, a Ascó-1 i Ascó-2, és del 56%, el grau d'ocupació de residus de mitja i baixa activitat, i a Vandellòs-2 el 8%. És a dir que s'ha avançat en els darrers anys, s'ha avançat també l'any 1997, en el que són aquest tipus de residus de mitja i baixa activitat.

Quant als residus d'alta activitat, que també es gestiona des del Govern de l'Estat a través de l'empresa pública Enresa, nosaltres creiem que cal tenir en compte tres aspectes. Un primer aspecte, que s'ha posat en marxa i també s'ha comentat, el que són canvis en els bastidors de les piscines de les centrals nuclears, i ja s'ha comentat aquí, que tenim fins als anys 2013-2021 les ocupacions pels tres reactors nuclears que tenim aquí en aquest moment a Catalunya. També dir que s'està treballant i s'està fent el que és emmagatzematge en sec, amb contenidors, i que s'està treballant amb diferents sistemes, tant d'emmagatzematge com de transport, que són sistemes i tecnologies americanes. Creiem nosaltres, i així també, a més, ho entén la mateixa subcomissió que es va crear al Senat i, en llegir algunes de les seves conclusions, el diputat senyor Mariano Gil, que aquest és un tema que no es pot tractar solament des d'una comunitat autònoma o a nivell de l'Estat, aquest és un tema que, fins i tot, sobrepassa les fronteres d'un estat, i cal tractar-ho, com a mínim, dins de tota la Unió Europea, les diferents problemàtiques dels residus radioactius.

El desmantellament de la central nuclear de Vandellòs-1, després de l'incendi que es va produir a l'edifici de turbines el 19 d'octubre de 1989, i amb el qual sabem quina és la part que s'està desmantellant en aquest moment i quina és la part que, després de passat aquest període de latència de vint-i-cinc, trenta anys, després es desmantellarà, creiem nosaltres que queda clar que hi ha una seguretat, que hi ha uns plans de seguretat que s'han aprovat, i aquests plans de seguretat s'estan executant de forma exemplar, i, a més, tota l'atenció que mundialment, i és veritat, s'està fixant en el que és el desmantellament de Vandellòs-1, també mundialment s'està aplaudint, d'alguna manera, de la manera que s'està fent i de la manera que s'està tirant aquest desmantellament, on s'ha de recordar –s'ha de recordar– que, al mateix moment que es diu i que es concedeix l'autorització del desmantellament de Vandellòs-1, es crea un comitè on participa l'Ajuntament de l'Hospitalet de l'Infant, l'Ajuntament de Vandellòs i la mateixa Generalitat de Catalunya, que es reunirà amb un caràcter d'una periodicitat màxima anual. És a dir que ja hi ha una informació amb la Generalitat de Catalunya i hi ha una participació de la Generalitat de Catalunya i, a la vegada també, hi ha una participació dels ajuntaments afectats, és a dir, el que se'n demana, senyor Mariano Gil, ja s'està fent en aquest moment, i s'està complint. I el mateix Grup Socialista ho ha reconegut, i ho ha reconegut i li puc aportar diferents compareixences que hi ha hagut, de l'actual president d'Enresa, on, des dels portaveus del Grup Socialista, es fan referències al desmantellament de Vandellòs-1 i al que és la participació dels ajuntaments afectats i de la mateixa Generalitat de Catalunya, amb el qual nosaltres

no entenem, en part, la Moció que avui ens presenta, perquè el mateix Grup Socialista ja ha donat suport al sistema actual que s'ha instrumentat en el que és el desmantellament de Vandellòs-1.

Repeteix, senyor president, senyores diputades, senyors diputats: nosaltres votarem en contra d'aquesta Moció que ens presenta el Grup Socialista. També votarem en contra en cas que s'acceptin les esmenes que ha proposat el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, no sense dir que ens preocupa, com a qualsevol Grup Parlamentari, com a tots plegats, el que és el problema dels residus radioactius a Catalunya, els residus radioactius a les nostres terres, però creiem que a través de l'empresa pública Enresa, que, per cert, va crear el Govern socialista l'any 1984, i a través de la forma que s'està actuant, i després d'aquesta subcomissió parlamentària que intentarà impulsar o que elevarà al Govern que es creï una nova llei de residus radioactius, que en aquest moment ni tan sols hi ha un avantprojecte de llei, amb la qual cosa no es pot participar des de la Generalitat de Catalunya en un projecte de llei que ni tan sols hi ha l'avantprojecte i, en tot cas, tots els grups parlamentaris, com en qualsevol parlament, participaran en el mateix projecte de llei.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Joan Manuel Sabanza.

El Sr. Sabanza i March

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Gil, vostè ens va obsequiar el Ple passat amb una intervenció en certa manera sorprenent, en un to molt agradable, això sí, que avui ha repetit. Ens va venir a explicar què és l'energia nuclear i els seus residus, posant al mateix sac des de l'accident de Txernòbil fins a les explosions de l'Índia, passant per Zorita, i avui hi ha afegit també els submarins nuclears de l'antiga URSS. En canvi, al nostre entendre, no ens va fer cap proposta i no hi va haver cap posicionament respecte a què cal fer amb els residus. De resultes de tot plegat, no sabíem per on podia anar la Moció a presentar. I finalment, ha estat un seguit de manifestacions d'estat d'ànim, com ara preocupació i malestar, per fer a continuació un conjunt d'instàncies, sense massa connexió i amb una certa confusió i notables inexactituds.

De tota manera, hem fet el possible per trobar una part positiva que ens permetés, que ens donés la possibilitat de votar-hi favorablement o, si més no, millorar-la amb esmenes. Al final ha estat impossible. Hauríem pogut presentar estes esmenes, però s'hauria desvirtuat la Moció, i tampoc es tracta de millorar un text per fer-lo digerible amb l'únic objectiu d'aprovar alguna cosa. Perquè no es tracta d'això, senyor diputat, ja que, al nostre parer, no és des del Parlament de Catalunya que hem de suplantar la responsabilitat de l'executiu central en un tema en què no tenim competències i,

quan les hem demanat, se'n han negat. Ara, per part del Govern popular, però també quan vostès manaven, per part del Govern del PSOE.

Enresa la van crear vostès l'any 84 i no ha servit per a res. (*Remor de veus.*) Bé, ha servit per a acumular 200.000 milions de pessetes al compte corrent, fer estudis i viatges que no han conduït a res del que es va preveure al quart Pla de residus, que era la creació o la fixació d'on havien d'estar el magatzem temporal centralitzat i el magatzem geològic profund que havia d'albergar els residus radioactius. I ara ens trobem que s'ha de donar solució a la central nuclear de Trillo, que és la primera que tindrà plena les seues piscines de combustible, i Enresa resulta que no ha fet els deures.

Finalment, es va crear al Senat una comissió per fer propostes, una comissió que no ha estat capaç de posar-se d'acord per presentar un dictamen consensuat, bàsicament per culpa del PSOE, i és lògic que sigui així, perquè fins i tot vostè, en la seua interpellació, ens va assabentar de les diferències dins el seu propi Grup a Madrid per posar-se d'acord en el tema. Tot sembla apuntar, però, que la solució serà la creació d'ATI, magatzems temporals individualitzats a cada central nuclear, tot esperant que l'evolució de la ciència trobi una solució per a la reducció, minimització, o fins i tot, eliminació dels residus radioactius abans de cinquanta anys. I això és així perquè vostès, senyor Gil, han tingut més de deu anys per resoldre el tema i no ho han fet; han tingut més de deu anys per fer operatius al cent per cent els plans d'emergència nuclear i no ho han volgut fer. Van aprovar l'any 94 el quart Pla de residus radioactius i ja l'any 96, el primer dia de març, l'aleshores president d'Enresa, el senyor Pina, contradeïa l'esmentat Pla dient que no era una prioritat i que es podia ajornar sense data fixa, en poder disposar dels contenidors americans per guardar residus d'alta o dels ATI que ara els comentava. Ara resulta que els vénen les presses i volen, des del Parlament de Catalunya, que es pressioni el Govern i el mateix Parlament espanyol amb iniciatives que ni tan sols s'ajusten a la realitat. Tots hem manifestat repetidament que ens preocupa l'acumulació de residus radioactius i hem avisat que, algun dia, les piscines de combustibles seran plenes, i que caldria que es busqués una solució raonable, factible i assumible per les parts, però d'aquí a voler fer veure, com es desprèn de la seua Moció, que qui ha de donar la solució i, per tant, qui en té la responsabilitat és el Govern de la Generalitat, hi ha una distància que fa impossible la nostra complicitat.

Vostè ens parla a la Moció, a la seua moció, de malestar per la propera saturació de les piscines de combustible, i avui gairebé es contradïu quan ens diu que queden encara molts anys, que el nivell de saturació és poc, i que la més propera serà Ascó l'any 2013 i la més llunyana Vandellòs-2 l'any 2020, que és quan preveia el quart pla de residus que havia d'estar ja acabat el magatzem centralitzat. Vostè reclama al Govern de Catalunya una actitud decidida, ferma i transparent. En base a què, senyor diputat, vostè sospita o posa en dubte la transparència del Govern de la Generalitat en aquest tema? I, si és així, què es demana o quines sospites té dels anteriors Governos del PSOE a Madrid, o

dels seus actuals companys parlamentaris, que són els que fins fa poc han tingut les competències i ara en tenen la responsabilitat? Quina opacitat hi veu, en aquesta inhibició del seu Grup?

Ens demana participar en el control de desmantellament de Vandellòs-1. I no fa esment, perquè no ho sap o perquè no ho vol saber, que des del 17 de març d'enguany el Govern de la Generalitat forma part del Comité de Información sobre el Desarrollo de Actividades del Desmantelamiento de la Central Nuclear de Vandellòs, d'acord amb el punt cinquè de l'Ordre ministerial de 28 del I del Ministeri d'Indústria, pel qual s'autoritza Enresa per a fer el desmantellament de la central. Insta també el Consell Executiu a informar el Parlament i els ajuntaments afectats del procés de desmantellament, i no sap o no vol saber que l'esmentada Ordre també estableix en el seu punt cinquè que l'ajuntament de Vandellòs també forma part del Comité d'Informació. Vostè apunta que hi participin, però és que les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya encara són més agosarades, i demana que es creï la comissió que ja està creada i que està funcionant.

Insta també al Consell Executiu a participar activament en l'elaboració del projecte de llei de residus radioactius que està elaborant el Govern central. Senyor diputat, vostè sap, vostè hauria de saber que no hi ha cap projecte de llei en elaboració perquè és a partir de la ponència al Senat, en la qual vostès també són presents, que el Govern ha de començar a treballar en la futura llei de residus radioactius. No cal tampoc que li recordi que l'elaboració dels avantprojectes de llei és responsabilitat de cada govern i, en tot cas, nosaltres podem fer les aportacions pertinents a partir dels respectius grups parlamentaris i, si cal, també a través del Consell Executiu, però un cop conegut el seu contingut, i, si no, té una via que és la proposició de llei, si tant li preocupa el tema, instant el Govern central que ho acceleri.

Quin és, però, el problema, el problema que vostès no van voler resoldre i que tampoc vol resoldre el Partit Popular? El problema els el diré; és molt clar: el problema és definir on s'ha d'ubicar el magatzem temporal centralitzat que preveu el Pla de residus. No hi ha avui cap govern que s'atreveixi a posar una creu al mapa de l'Estat espanyol, perquè sap que això és sinònim de conflicte social i polític de primera magnitud. O és que vostè creu que Extremadura acceptarà els residus generats a Catalunya, o Castella i Lleó els generats al País Valencià, o Catalunya els que es generen a Castella - la Manxa? La solució que segurament prendran, tal com els deia abans, és la dels magatzems temporals individualitzats. I qui dia passa, any empeny. Que és la mateixa solució que proposa Greenpeace, i és la que en aquests moments s'està intentant vendre als ajuntaments afectats, que, dit sigui de passada, són els que més hi tenen a dir, perquè fins ara són els únics que han cobert amb escreix la seua quota de solidaritat en la producció d'energia d'origen nuclear, i sense que això hagi representat una eina de reequilibri o de creació de riquesa en les respectives zones.

Realment, senyor Gil, ens hem esforçat per trobar alguna part de la seva Moció que ens permetés votar-hi a favor, encara que fos parcialment, perquè aquest, tal

com deia vostè, és un tema molt important i d'actualitat, i també per una qüestió de simpatia personal entre vostè i jo, però, realment, m'ho ha posat tan difícil, que finalment ha estat impossible. (*Remor de veus.*) I hauria volgut (*veus de fons*)..., segurament, li hauríem pogut votar el primer punt, en què manifesta la preocupació per la progressiva acumulació de residus radioactius, però aquesta manifestació, senyor diputat, sense cap més aportació o proposta positiva, o com a mínim imaginativa, no és res: és tan sols un exercici més de frustració col·lectiva, en el qual nosaltres no volem participar.

Per tots estos motius, senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup votarà en contra del conjunt dels punts que es presenten a la Moció i, fins i tot, si s'acceptessin les esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició sobre les esmenes, té la paraula... Ho fa des de l'escó? (*Pausa.*) No.

El Sr. Gil i Agné

Gràcies, senyor president. A vegades penso que per a dir «no» a una cosa no cal donar-li tantes voltes, però, bé, així és... (*rialles i remor de veus*), o sigui, no cal justificar-se tant.

El president

Silenci, si us plau!

El Sr. Gil i Agné

És allò d'*excusatio non petita, accusatio manifesta* –alguna cosa així, no? (*Remor de veus.*) Ara, si davant d'una moció senzilla, assumible, no s'entén, la pròxima vegada ho faré tot en llatí, a veure si s'entén millor. (*Rialles i remor de veus.*)

Mirin, quant a les esmenes del Grup d'Iniciativa - Els Verds, el nostre Grup admetem la primera, que és de substitució, encara... Si se'm permet fer un aclariment al company senyor Sabanza: il·lustre diputat, és veritat que hi ha una comissió que està formada, però jo li puc assegurar que en esta Comissió falten tècnics quan van a la central nuclear a veure què és lo que es maneja allí. I no puc donar noms, perquè no els puc donar, però estic en condicions d'afirmar que és una comissió que existix, però que és molt limitada, perquè la gent que va allí, gent d'ajuntaments..., com jo, si anés allí, no sabria què és, dels materials que m'ensenyen, què no m'ensenyen. Primera. (*Remor de veus.*)

I segona cosa: en el desmantellament de Vandellòs I, en la fase de predesmantellament hi han hagut accidents –hi han hagut accidents. I ara hi han certes anomalies...

El president

Senyor diputat, cenyeixi's...

El Sr. Gil i Agné

...que no passen, que no es diuen, però és així. Per tant, penso que demanar més seguretat no és demanar cap cosa de l'altre món. Per tant, acceptarem aquesta primera esmena.

La segona esmena, que és d'addició, simplement diu: «informar puntualment...», i després, «l'esmentada Comissió». També ho assumim.

Sí que lamentem que la tercera esmena..., i no perquè no tingui un valor, que penso que algun dia s'haurà de fer la discussió de «nuclears, sí; nuclears, no, energia...», que este sí que és un altre debat que jo admeto que no és el debat d'avui dia, no és el debat d'avui. Per tant, esta, illustre diputada, no l'admetrem, no perquè no tingui valor en sí, sinó perquè creiem que està una miqueta descollocada.

Ara –i amb això acabo, senyor president–, jo torno a la meua terra, que és terra nuclear, i explicaré a la meua gent que jo he demanat més seguretat per a ells. Alguns altres no sé com ho explicaran.

Gràcies. (*Forta remor de veus i alguns aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Silenci, si us plau!

Procedirem a la votació de la Moció incorporant-hi les dues esmenes del Grup esmenant, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Demano a les senyores diputades i diputats que es preparin per a la votació. No hi ha cap petició de votació separada? (*Pausa.*)

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut refusada per 30 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el transport públic ferroviari, amb especial referència a la línia del TGV

I procedirem seguidament a substanciar l'últim punt de l'ordre del dia, el vint-i-dosè punt, que és: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el transport públic ferroviari, amb especial referència a la línia del TGV. Presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Joan Boada.

(*Persisteix la remor de veus.*)

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats, i sobretot a aquells que tenen veus molt poderoses, que guardin silenci. (*Rialles.*)

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, la Moció subsegüent a la interpellació sobre el transport ferroviari, amb especial referència al TGV, avui haig de dir que ens omple més d'alegria poder-la fer que no pas potser la setmana passada, sobretot després d'haver assistit a la manifestació que es va fer al

Vendrell diumenge passat, on unes mil cinc-cents persones, que formaven part, bona part del teixit associatiu, entitats cíviques, ajuntaments, partits polítics, diputats i diputades d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, d'Esquerra Republicana i senadors del PSC, doncs, també estaven allà representats, dient «no» al TGV, no pas estant en desacord amb el traçat, sinó estant completament en desacord amb el model de TGV; un model que dèiem –i aquí hi insistim– que és del tot insostenible des del punt de vista econòmic, des del punt de vista territorial i des del punt de vista ecològic. I això em sembla que és un element importantíssim, que esborra tota aquella idea que des del Govern i des del Partit Popular diu que això és modernitat.

Dèiem que insostenible des del punt de vista econòmic, sobretot quan es parla d'una infraestructura de, com a mínim, un 1 bilió 200.000 milions de pessetes, que com a mínim el que farà, i ben segur, serà hipotecar la resta d'inversions en transport públic.

Davant aquesta situació, el Govern el que ens ven ara és que està intentant construir o fer, no una línia TGV, sinó una línia d'altres prestacions; una línia d'altres prestacions que, com n'és molt conscient el Govern, és de baixa rendibilitat, i per tal que pugui tenir millor rendibilitat, doncs, proposa més circulacions. I així diuen que en aquesta línia d'altres prestacions podran circular mercaderies, transport de mercaderies, regionals i AVE; fins i tot proposava regionals –deia el conseller Macias– «fletats» per Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. El que passa és que ens haurà d'explicar dintre de poc temps, la Generalitat de Catalunya, si és que haurà de participar amb diners en el conveni econòmic entre l'Estat i Renfe, tal com ja ha començat a proposar Renfe –conveni que s'ha de renovar aquest any–, ja que a la proposta que els Catalunya Exprés passin per via AVE es canvia el tipus de finançament, i haurem de veure de quin tipus de..., o quins diners haurà de posar-hi el Govern de la Generalitat davant aquesta situació, perquè no serà exactament el mateix. Però això ja ho veurem.

A més a més, en aquestes línies d'altres prestacions també es diu: «És per connectar les grans ciutats de Catalunya.» Lleida - Figueres, per exemple, seria una manera de connectar, doncs, totes aquestes ciutats de Catalunya. Però –no sé si s'han fet la pregunta; esperem que sí, perquè, si no, ja seria terrible– han de connectar l'ample internacional, que és com es farà des de Barcelona a la frontera francesa, amb les estacions existents. Aquesta és una proposta que no existeix en el projecte, molt cara, i que –ho repeteixo– no està prevista. Ja hem vist ara, últimament, el tema de les estacions de Girona i Figueres. La proposta –avalada, sembla ser, fins i tot, pel Govern de la Generalitat; no sé si és que compta amb el vistiplau del Partit Popular, que a última hora és qui paga, el Govern de l'Estat– de l'estació de Girona; diuen ara: «l'estació de Girona, cèntrica, perquè, com que volem fer una línia d'altres prestacions, hem d'abandonar...» –no sé tampoc si abandonaran Vilobí–, «i la farem a Girona - centre». Això vol dir que soterrarem totes les vies, soterrarem almenys dos quilòmetres de via, amb un túnel, i que a més a més farem dotze quilòmetres de nova via d'ample internacional

per connectar-la. Això significa pel cap baix uns 30.000 milions de pessetes més, només amb el soterrament, l'ampliació de dotze quilòmetres i la construcció de l'estació; no estan pressupostats absolutament enlloc. «I a més a més Figueres», i també els diuen que sí: que farem un doble pis on circularan els convencionals, i al pis de sota –no sé si al pis de dalt o de sota– l'AVE. Això és que és..., algú m'haurà d'explicar com es pot ser tan irresponsable i a més governar; és una qüestió que és bastant difícil d'entendre.

Però és que, a més a més, tota aquesta proposta de línia d'altres prestacions, el que farà serà disminuir la velocitat. Això és un element importantíssim, i això és reconegut fins i tot per un tècnic del Ministerio de Fomento, señor Villaronte, que a Figueres va dir: «El fet de fer circular mercaderies per la línia de Barcelona - frontera francesa farà reduir la velocitat, però malgrat tot nosaltres construïm una via de 350 quilòmetres per hora.» Això em sembla que és un element important en aquest sentit. Disminuirà la velocitat per la vall del Francolí –i ho diu el mateix projecte–, disminuirà la velocitat, com ja es deia, si es vol fer passar pel Vallès a 120 quilòmetres, disminuirà la velocitat a l'entrada de les ciutats.

En definitiva, tindrem un tren de velocitat alta, tindrem un tren que no anirà a més de 200 quilòmetres per hora i tindrà una velocitat mitjana d'uns 170, 180 quilòmetres, just com el que proposem nosaltres com a alternativa, però malgrat tot es farà amb sistema TGV, amb una destrucció del territori importantíssima i amb una despesa econòmica també importantíssima.

Per això diem que crear una línia d'altres prestacions amb model AVE, amb sistema AVE, no té cap sentit. A França, per exemple –ja que n'és el paradigma–, els trens AVE es passen a les vies convencionals dels regionals per estalviar-se trams de construcció de vies AVE en projectes inferiors als 10 milions de viatgers. Aquí és a l'inrevés: es construeix una línia AVE de baixa rendibilitat i s'hi faran passar els regionals. És d'una incoherència total i absoluta, quan la rendibilitat..., dic «de baixa rendibilitat» perquè es proposen només 6 milions de passatgers –això essent molt i molt generós–, que hi passaran o que hi haurà el 2005.

A Europa, el programa d'alta velocitat està en recessió; només s'ha realitzat el 40% del programa degut a les fortes inversions que s'havien d'efectuar. A Espanya, malgrat tot, amb 471 quilòmetres, és el segon país d'Europa que té més línies d'AVE –ho dic perquè no ens quedem..., alguns diuen que ens quedem enrere–, però, senyors, Dinamarca –no ho dic jo: la revista *Via libre*, de l'abril del 98–, 6 milions d'habitants –com Catalunya–, «aparca el alta velocidad en favor del cercanías». Aquesta gent sí que és intel·ligent i moderna, això sí que és modern; és aplicar al territori les necessitats del territori, allò que tu necessites, no a l'inrevés. I aquest és un element important, i no ho dic jo. Dinamarca també renuncia –també renuncia– als trens AVE.

Els ho diré més enllà. Mirin, Gec-Alsthom i FIAT ja han fet un acord per construir els Pendolino; és un tren basculant que el construeixen per tot Europa, i el po-

dran construir fins i tot també a Catalunya, on tenen també una fàbrica. Aquesta..., la modernitat és els trens basculants i els trens de velocitat alta, mentre el Govern i el PP diuen que la modernitat és el TGV, que només quedarà circumscribit a França. Allà vostès, amb la concepció que tenen sobre la modernitat.

Sobre un altre tema important, el tema de les mercaderies, important, nosaltres creiem que és importantíssim, fomentar el transport ferroviari, les mercaderies per transport ferroviari, és importantíssim, és vital, perquè, si no, arribarem a una situació del tot insostenible. Però perquè només al port de Barcelona? I el port de Tarragona? Per què no arriba l'ample internacional al port de Tarragona? Precisament el port de Tarragona, el primer en transport ferroviari en aquests moments de la zona mediterrània, de tot el llevant. El 25% del transport que es fa al port de Tarragona és via ferroviària, el 25% que surt del port de Tarragona; malgrat tot, el port de Tarragona queda aïllat totalment d'aquesta proposta. Es posa, es planteja la via a Perafort, i diu que hi posaran una antena per connectar... Però com, si és d'ample internacional, amb ample ibèric?

Es proposa una línia AVE només de passatgers fins a Martorell, i en canvi el tipus de pendent que es dissenya al traçat no permet la circulació de mercaderies. Amb el traçat que es planteja ara fins a Martorell, no poden circular per la via AVE trens de mercaderies; això ho diu la mateixa memòria del traçat.

M'haurà d'explicar tants de despropòsits junts. No es fa en ample internacional i, evidentment, no es pot connectar amb Tarragona i la resta del llevant espanyol. Resulta que el més important es diu que és el transport de mercaderies per tren i el que es fa és fer-ho amb AVE. Algú pot explicar-me per què hem de transportar les mercaderies, que és un element important, i crear i construir una línia AVE amb el cost que té i l'impacte territorial que té? Això ho deia ahir en Martí Carnicer, el senyor Martí Carnicer; si em permet, l'hi copiaré. Això també és una *chapuza* integral, totalment, el que es planteja amb la construcció d'aquest sistema del TGV.

Nosaltres proposàvem..., i en la Moció dèiem, doncs, que hi havia una altra alternativa, una línia d'altres prestacions, que hem presentat un quadre comparatiu on es demostra que, construint un sistema AVE o construint amb trens 200 tipus Euromed, doncs, significa gastar una tercera part. Amb els trens 200, significa, doncs, poder anar a una velocitat comercial de cent cinquanta quilòmetres/hora, significa, de Barcelona a Girona, passa de trenta minuts amb AVE, i, en canvi, amb tren 200 només quaranta minuts. De Barcelona a Perpinyà ho fariem en una hora amb AVE i en una hora i quinze minuts amb tren 200. O de Barcelona a Lleida una hora i cinc minuts o cinquanta-cinc minuts també amb el sistema que nosaltres proposem. O sigui cinc, deu minuts de diferència, un quart d'hora en segons quins i, en canvi, el benefici seria infinitament superior.

I l'últim punt que nosaltres proposàvem era la creació, la celebració d'una conferència nacional del transport per ferrocarril a Catalunya –també a Espanya ho han fet a través d'una proposició no de llei que es discutirà

5718

properament— i creiem que aquesta conferència seria important des del punt de vista de la planificació, de la potenciació d'altres línies, de la potenciació de les línies de mercaderies...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps...

El Sr. Boada i Masoliver

...i fins i tot per a la construcció de noves vies.

I acabo dient que en aquest punt espero que hi hagi, com a mínim —com a mínim en aquest punt—, el nostre Grup esperem que hi hagi unanimitat perquè fins i tot el senyor Macias en la interpellació va dir que estava completament d'acord, fins i tot l'entusiasmava i fins i tot l'apassionava aquest tipus de debat i de conferència i fins i tot ens convidava a participar-hi. Ara nosaltres el convidem a través d'una moció perquè així s'hi pugui afegir.

Gràcies, senyor president, senyores...

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. No hi ha esmenes presentades. Poden intervenir per fixar la seva posició els diversos grups. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues des de l'escó mateix.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. A aquest diputat que ve de Lleida, de les comarques de Lleida, comarques amb un gran dèficit d'infraestructures ferroviàries, línies amb una gran precarietat, parlar d'alta velocitat, parlar de l'AVE és com si ara a un indigent li demanéssim què opina sobre l'estat del benestar. El que voldríem nosaltres és que els trens que passen per les nostres comarques, la línia Lleida - La Pobla, la línia Lleida - Manresa, poguessin superar els seixanta quilòmetres per hora, que ara tenen veritables dificultats per arribar-hi, donada la precarietat —ho repeteixo— de les seves línies. El debat sobre el TGV és molt interessant i jo crec..., i vam seguir amb molta atenció la interpellació substanciada pel senyor Boada i el conseller de Política Territorial. Jo vaig arribar a la conclusió que hi havia més divergències formals que reals i ara una mica, escoltant el senyor Boada, m'ho acaba de confirmar. I vostès construiran una línia d'altres prestacions i al final circularan els trens a una velocitat inferior a aquelles línies que el mateix senyor Boada propugnava.

Pel que fa a la Moció, el primer punt de la Moció jo crec que hem fet ja una mica tard, perquè a hores d'ara reclamar que..., rebutjar el projecte de construcció del tren d'alta velocitat entre Madrid i la frontera francesa, passant per Barcelona, jo crec que hem fet una mica tard, perquè la setmana passada mateix el Consell de Ministres autoritzava al GIF la contractació d'obres en cent vint-i-quatre quilòmetres de la línia d'alta velocitat Madrid - Saragossa - Barcelona - frontera francesa per un import global de 85.000 milions de pessetes i obres corresponents a vuit segments del tram Madrid -

Saragossa entre les localitats de Gajanejos, que com tots vostès saben està a Guadalajara, i Calatayud. El GIF ja construeix actualment cent setanta quilòmetres de la línia corresponents als trams Calatayud - Ricla i Saragossa - Lleida, amb els quals, quan s'iniciïn aquestes noves ja contractades, s'estarà treballant en un total de nou-cents noranta-quatre quilòmetres i, per tant, el primer punt de la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, doncs —ho repeteixo—, tenim la sensació que fa una mica tard.

Pel que fa al segon punt de la Moció, reclama la construcció d'una nova línia d'altres prestacions que permeti una velocitat alta i, per tant, continuem amb el debat de si el que volem és alta velocitat o volem velocitat alta. I tampoc no queda del tot clar la diferència d'impacte ambiental entre la línia que suposarà l'AVE i la línia que defensa el senyor Boada. Naturalment, estem d'acord, pel que li deia el començament, entre altres coses, amb les obres en les xarxes regionals i, per tant, nosaltres sí que votàriem favorablement el segon paràgraf del punt 2 de la Moció.

Com també votàriem favorablement el punt tercer, perquè, certament, el debat sobre el TGV no és un debat pacífic, i no és pacífic no només en el sentit de si es vol o si no es vol un tren d'alta velocitat, sinó sobre les parades, sobre el traçat, perquè en la manifestació la setmana passada jo crec que hi conflueixen moltes reivindicacions. Estic convençut que no tothom que es manifestava es manifestava en contra del tren, el TGV; es manifestaven potser en contra que no parés el TGV per allà on passava, és a dir, haver de suportar les càrregues del TGV sense gaudir de cap dels avantatges. Vostè mateix deia, senyor Boada, diu: «I per què no para a Tarragona?» Bé, si no es vol, no pot parar enlloc; si es vol que pari a Tarragona, doncs, primer haurem de fer el TGV. Per tant, conflicte, certament, en l'acceptació o no del TGV, conflicte també en les aturades del TGV, conflicte en el traçat del TGV. I, per tant, estem d'acord a obrir un debat públic que ens pugui ajudar a trobar conclusions per tal de consensuar tant com es pugui. Potser nosaltres hauríem preferit portar el debat al Parlament a partir de compareixences de diversos sectors institucionals, socials, implicats, però de tota manera em sembla correcta i positiva també la seva proposta i, en aquest sentit, la votarem favorablement.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta és una moció singular perquè és gairebé una declaració de principis, va més enllà del que és una moció i sembla ben bé, doncs, com deia fa un moment, una declaració de principis sobre la xarxa viària de Catalunya, no?

Al meu entendre, el tren d'alta velocitat se situa en un debat entre l'empíric i el racional. Si es mira què és l'important del TGV, inicialment pot semblar que hi

hagi molts arguments racionals per defensar-lo, però després, si es van desgranant, t'adones que l'únic element que és, diguem, incontestable per estar a favor del tren d'alta velocitat és la sensació de modernitat, és la imatge de velocitat, és aquest element, diguem, de cultura de la velocitat, que el país va bé, podríem dir, no?, en una traducció estricta d'una frase famosíssima. Però, si utilitzes la part racional, el tren d'alta velocitat no aporta grans avantatges, tot el contrari –tot el contrari. Tornem a estar davant d'una infraestructura que és cara –és cara–, val molts diners, i és una infraestructura que tindrà una utilització que podríem dir de baix nivell, no una gran utilització; no hi haurà un *overbooking* d'utilització en aquesta infraestructura que ha de ser nova de trinca, sinó que hi haurà una utilització més aviat discreta. I estem també davant d'una infraestructura que tindrà un impacte paisatgístic inqüestionable, que tindrà una part d'utilització, d'ocupació de sòl també incontestable i que tindrà un impacte ambiental també ampli. Per tant, estem parlant d'una infraestructura que pot produir una fractura en el territori i que la pot produir perquè, com tots vostès saben, no és només la construcció de pròpiament els rails del ferrocarril, sinó que ha d'anar protegit per uns parapets de formigó per tal que s'eviti la possible relació entre animals, ja siguin racionals o no, i la xarxa viària específicament creada per al tren d'alta velocitat. Per tant, aquí tenim una sèrie d'impactes sobre el territori que són alts, són alts.

Llavors, tot això té una repercussió positiva sobre el territori? És a dir, el fet que es faci aquesta infraestructura amb un cost, sobre l'espai que ocupa, alt, sobre l'espai ambiental, alt, serveix per vertebrar el territori? Aquí podríem discutir molt perquè es podria dir si realment vertebrar el territori és anar Girona - Barcelona - Lleida més ràpid o no; però pensem també que torna a ser una vertebració del territori minsa, petita. Entre Girona i Barcelona hi ha altres molts llocs importants on ha de parar un transport públic; entre Barcelona i Lleida –dic Barcelona per simplificar; no entraré ara on van les estacions– tornem a trobar-nos amb el mateix. Per tant, al nostre entendre, tampoc estem parlant d'una estructura que vertebri realment el territori.

Hi han alternatives o no hi han alternatives? Hi han alternatives a aquesta cultura de la velocitat o no hi són? Quina és la diferència en temps de desplaçar-se de Barcelona a Girona o de Barcelona a París amb tren d'alta velocitat o amb un tren de velocitat alta? No és tanta, és poca; és menys que el temps que t'estàs prenent un cafè abans d'agafar el tren, és menys del temps que pots emprar quan estàs en una estació de tren comprant una revista per al temps que estaràs dintre del tren. Per tant, no ens sembla que la diferència sigui tan important com perquè es justifiqui aquesta infraestructura.

I una altra pregunta sobre una qüestió de la qual tots els partits polítics parlem: és sostenible?, el tren d'alta velocitat és sostenible? La construcció d'una xarxa viària protegida del seu entorn és sostenible? El cost d'aquesta infraestructura és sostenible? Aquí també podem obrir un ampli debat, però des del meu punt de vista és difícilment sostenible. Justament, el desenvolupament sostenible en un dels primers punts que ha d'avançar és en el de prescindir d'aquest tipus d'infraestructures de

baix ús, alt cost i gran impacte. Per tant, estem també davant d'una incògnita, si volen, raonable, que al meu entendre ja té solució; és a dir, no és sostenible.

Per tant, ens trobem amb una infraestructura que té com a positiu que genera illusió, té com a positiu que dona aquesta imatge de modernitat, té com a positiu que posa l'accent en la cultura de velocitat, si és que la cultura de la velocitat és positiva –que també n'hauríem de parlar molt–, però no en té cap més, d'avantatge, no en té cap més; la resta són repercussions negatives sobre el territori i, al nostre entendre, hi ha una alternativa, una alternativa que sí que vertebrarà molt més el territori, una alternativa que és més barata, una alternativa que és més útil, que és la utilització dels trens de velocitat alta arreglant això sí –però això ja ha estat desvinculat del tren d'alta velocitat o del tren de velocitat alta– la xarxa viària actual.

Per tant, nosaltres no veiem gens clar que el tren d'alta velocitat tingui una repercussió global –incloent-hi la illusió, incloent-hi tot això– positiva sobre el territori. I, per tant, a manca de poder estudiar i impulsar un debat seriós i aprofundit sobre aquesta qüestió, i a manca d'una conferència nacional de transport per ferrocarril a Catalunya, nosaltres hi donarem suport.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, em posicionaré en nom del Grup Popular respecte a la Moció que ha presentat l'illustre diputat senyor Joan Boada, i lamentem, senyor Boada, no poder coincidir amb vostès en un tema d'aquestes característiques, on creiem que és bo el diàleg, sens dubte, però creiem que, després d'escoltar tant la seva interpellació com la presentació de la seva Moció, li diré amb tota la cordialitat que crec que vostès no estan prou informats.

Diré en primer lloc que l'esforç –i aquest podria ser un posicionament respecte al segon punt que presenten vostès en la Moció–, que l'esforç inversor que s'està fent en les línies del TGV, del tren d'alta velocitat o de les línies de plena capacitat –línies d'alta velocitat, en definitiva, com vostè cregui més oportú anomenar-les–, a través de l'Estat i a través del GIF no deixa de banda el que són les millores d'altres línies, de les línies actualment existents.

Miri, em permeto recordar –per això li deia que em sembla que vostè no està prou informat– que a Catalunya l'any 1998 l'Estat invertirà 7.401 milions de pessetes per aquest concepte i que la programació plurianual per als anys 1999-2001 és de 44.570 milions de pessetes. I aquestes xifres, senyor Boada, poden encaixar molt bé amb el segon punt de la Moció: construcció de variants, soterraments, connexions amb el port, rectificacions de corbes, és a dir, no solament millores, sinó millora i modernització de les actuals línies. Amb el que queda clar que nosaltres també –vos-

tès sí, però nosaltres també—, no solament des del Grup Parlamentari Popular, sinó també des del Govern de l'Estat, apostem i fem una aposta clara pel que és el transport públic, el transport públic ferroviari.

L'Estat espanyol, però més concretament dins de l'Estat espanyol, que són les inversions a Catalunya, que durant alguns anys, massa anys, ha estat perjudicada Catalunya —i aquí hi ha algun que altre responsable que crec que han de parlar en el seu dia de per què no arribaven aquestes inversions a Catalunya, en tot cas no és el Grup Popular ni és el Govern de l'Estat—, crec que en aquest tema ara es veurà la realitat dintre pocs anys; ja s'està veient, per exemple, a les terres de Lleida, i feia referència abans l'illustre diputat senyor Benet Tugues que hi ha trens que estan en un estat lamentable, perquè no s'han fet les inversions durant els anys que corresponen, però ara, en canvi, ens està arribant el tren d'alta velocitat; s'estan fent obres, i hi ha, si més no del tren d'alta velocitat, per a inversions, solament pel que afecta les comarques de Lleida, l'any 1998, 11.000 milions de pessetes.

Li diré que no solament veurem la possibilitat, sinó la realitat d'una connexió ferroviària amb la resta de l'Estat espanyol, amb tren d'alta velocitat, sinó també amb Europa. I aquí no correspon ni penjar-se medalles ningú ni a cap president penjar-se medalles pel fet que arribi ara i potser no ha arribat abans. Aquesta és una realitat i un esforç que paguem entre tots, que paguem entre tots. I vostè diu: hi ha d'altres possibilitats; sí, hi ha d'altres possibilitats.

I voldria entrar una mica en l'aspecte que parla en el seu primer punt de la Moció, quan diu «insostenibilitat des d'un punt de vista mediambiental, econòmic i territorial». Doncs miri, en tota obra, i ara més que mai, vostè sap que hi ha els impactes ambientals i mediambientals, i vostè no sé si ho haurà fet, però probablement sí, haurà anat pel tram entre Sevilla i Madrid i veurà que l'impacte ambiental del tren d'alta velocitat, que és important, però que en tot cas aquest impacte mediambiental és un impacte que està, senyor Boada, reconegut, dins del grau, que és un impacte baix, i en alguns casos moderat, però en la major part de trams baix.

Quan parla de l'equilibri territorial, home, miri, senyor Boada, connexió de, en aquest moment, sis hores trenta minuts amb Madrid, minut amunt minut avall, a tres hores trenta minuts, això és quelcom d'equilibri territorial; quan parla ara en aquest moment de dues hores Barcelona - Lleida, quan s'hi podrà anar amb quaranta-cinc, cinquanta minuts, això és equilibri territorial. I vostè parla d'equilibri territorial? Doncs, miri, l'equilibri territorial vol dir que podrem fer competència, entre altres, a l'avió, des de Barcelona. Si vostè compta el trasllat en avió, si vostè compta les esperes al mateix aeroport, etcètera, etcètera, veurà que això també és equilibri territorial. I no són equilibri territorial les connexions amb mercaderies? Vostè parla de les mercaderies, diu: «per què les mercaderies, més de pressa, si poden anar en altres tipus de trens?» Doncs, miri, perquè la importància que tenen els productes hortofructícoles —i parlant un altre cop de Lleida—, perquè arribin a unes hores determinades als mercats cen-

treuropeus..., això ho pot fer un tren d'alta velocitat i no ho poden fer altres tipus de trens convencionals com tenim avui dia.

I vostè parla d'equilibri territorial. Doncs, miri, equilibri territorial: no és un equilibri territorial la intermodalitat que hi haurà al port de Barcelona i que hi haurà també a l'aeroport amb el tren d'alta velocitat? I després vostè parla d'un altre tema que diu «insostenibilitat financera». Escolti'm, l'Eix Transversal és sostenible financera, per exemple? Com se la mira vostè, la sostenibilitat financera? En tot cas, vostè pot parlar de sostenibilitat financera amb infraestructures com són les autopistes de peatge, però és que no només té un tipus de sostenibilitat, no hi ha un ús social de les infraestructures públiques del transport, siguin les que siguin? Com es pot mirar un tren d'alta velocitat solament des d'un punt de vista financer? No l'han de mirar des d'un punt de vista social? El tren Lleida - la Pobla, per exemple, és sostenible financera? No. La línia Lleida - Manresa és sostenible financera? No. I en canvi està oberta i no s'hi ha treballat, i s'hi havia d'haver treballat més. És a dir, no s'ho pot mirar des d'aquest punt de vista d'insostenible financera o no financera. No es farien moltes de les inversions que s'estan fent a Catalunya o a tot l'Estat espanyol si solament ens ho miréssim des d'aquest punt de vista.

I finalment —i per acabar, senyor president—, en el tercer punt de la Moció vostès parlen de la conferència nacional del transport per ferrocarril, parlen de debat. Nosaltres ens preguntem si aquest debat vostès no el voldrien traslladar com l'han traslladat, per exemple, en manifestacions, com és el cas del Vendrell, no sobre si s'ha de construir el tren d'alta velocitat o no s'ha de construir, sinó quin és el traçat del tren d'alta velocitat, per exemple, en un cas del Vendrell, on quan es parla, se'ls diu a molts dels afectats que estan allí, que potser pot passar per la part de dalt, és a dir que afecti l'Ajuntament de Santa Oliva, veu que molta gent de la manifestació se'n van cap a casa seva i estan molt contents.

És a dir, si nosaltres hem de parlar d'una conferència perquè hi hagi un continu debat de quines són les possibles variants dels traçats, nosaltres, sens dubte, no apostarem perquè aquest debat es converteixi en un diàleg i es converteixi en el fet de frenar un tema que des del Partit Popular i des del Grup Popular intentarem que no es perdi ni un minut més en una obra que fa anys que havia d'haver arribat a Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Bé, el Grup Socialista votarà en contra de la Moció d'Iniciativa per Catalunya, excepte del seu punt final, que fa referència al tema de la conferència ferroviària, perquè estem d'acord que fem un debat sobre el futur

del transport ferroviari a Catalunya o del transport en general.

Però el Grup Socialista té una posició molt clara i molt contundent respecte al tema del tren d'alta velocitat, i en aquest cas discrepem profundament de les posicions d'Iniciativa per Catalunya i de les posicions d'Esquerra Republicana, perquè el tren d'alta velocitat és un tren que ens connecta amb Europa, perquè és un tren que jo crec que va en la línia de la sostenibilitat que tant defensem; no apostem pel transport públic, no apostem pel tren..., doncs, jo he llegit informes del World Watch Institute que diuen: «escolti'm, hi ha coses que van bé al món respecte a la seva situació mediambiental i una de les coses que va bé és que es construeixin noves línies ferroviàries i que es construeixin línies ferroviàries d'alta velocitat»; és un element que diu el World Watch Institute, dient: «escoltin, això és positiu per al medi ambient». El tren d'alta velocitat nosaltres pensem que és una aposta pel ferrocarril i ens sembla que és una aposta positiva.

I, a més, és una aposta pel reequilibri territorial, com deia el senyor Fabregat; a nivell del que és la construcció d'una gran euroregió amb Languedoc-Rosselló, amb Midi-Pyrénées, si ho volen, amb València, però també és un gran factor d'equilibri territorial dins de Catalunya. Jo estic convençut que, si el tren d'alta velocitat és un tren que permet per aquesta via passar-hi trens regionals, que vagin –com es deia– de Girona a Barcelona, a Tarragona i a Lleida, estem contribuint de manera decisiva al reequilibri territorial d'aquest país, perquè situar-nos a trenta minuts de Barcelona des de Girona, o a quaranta des de Lleida, o a trenta-cinc des de Tarragona, fa possible que amb una bona xarxa de carreteres tot el país estigui a una hora i mitja de la capital.

Jo crec que això és molt important. I això és reequilibri territorial, senyors, això fa possible que aquest país, que Catalunya s'encongeixi, i jo estic profundament convençut a més de la necessitat del tren d'alta velocitat –i m'agradaria que el senyor Portabella estigués aquí–, perquè és una necessitat per a la competitivitat de Barcelona. Si el senyor Portabella vol ser i és, sembla, candidat a l'alcaldia de Barcelona, ha d'entendre que Barcelona té el seu futur a través de convertir-se en la porta sud d'Europa i a través de convertir-se en una ciutat que no sigui una ciutat marginal en el territori de la península Ibèrica, sinó una ciutat que sigui un nus de comunicacions. I perquè Barcelona sigui un nus de comunicacions i sigui una ciutat amb futur i que sigui competitiva amb altres ciutats d'Europa, cal que Barcelona estigui connectada pel nord, pel sud, per l'est i per l'oest; vol dir que hem d'estar connectats per carretera i per ferrocarril en l'àmbit terrestre amb València i Saragossa, si volen, i cap al nord amb Montpeller i Tolosa, però hem d'estar connectats per port amb l'est, i la gran entrada de mercaderies que es produeix al port de Barcelona ha de tenir la possibilitat de ser redistribuïda per un ferrocarril d'alta velocitat i competitiu a Espanya i al conjunt d'Europa. I, per tant, aquesta és una gran aposta de Barcelona, i el qui vulgui ser alcalde de Barcelona jo crec que ha de pensar-se la possibilitat d'utilitzar aquesta necessitat que Barcelona sigui una

gran porta d'Europa, un gran centre logístic i, ho repetixo, això només es pot aconseguir a través del ferrocarril d'alta velocitat.

I no és cert que el tren d'alta velocitat reculi a Europa, no és cert que reculi a Europa; jo aquí tinc alguns titulars de diaris en què, de manera contundent, es parla que els trens, doncs, a Europa estan avançant. Aquí doncs, el tren de l'est, que va des de París cap a Estrasburg, el que diuen el Rin-Rhône, que va, doncs, cap a Mulhouse, tenim el tren que va de Chambéry a Torí, a Itàlia; França aposta pel tren d'alta velocitat, senyor Boada, França aposta pel tren d'alta velocitat. Conferències europees aposten per l'alta velocitat. I la queixa dels ciutadans del Languedoc-Rosselló és que s'aposta pels trens del nord i no pel tren del sud, perquè volen el tren d'alta velocitat, senyor Boada; el volen a França i el necessitem a Catalunya i a Barcelona per construir aquesta euroregió.

I, senyor Boada, vostè i el seu Grup normalment fan un discurs que és el discurs econòmic i dels poderosos i, si hi ha una aposta del país, si hi ha una aposta dels poderosos, dels sectors econòmics, pel tren d'alta velocitat deu ser perquè alguna rendibilitat econòmica deu portar aquest tren. Jo estic convençut que els poders econòmics d'aquest país no són tan subnormals de llençar mils de milions de pessetes per un tema que no obtindrà cap rendibilitat, eh? Jo estic convençut que hi ha una rendibilitat econòmica i una rendibilitat social i una rendibilitat mediambiental o, si no, no s'hi apostaria. I els poders econòmics han entès, el que nosaltres hem defensat moltes vegades, que un tren d'alta velocitat és un tren que connecta territoris i que connecta ciutats i han intentat modificar propostes que fins ara no eren prou clares; és a dir, quan es proposava un tren d'alta velocitat que passava per fora de les ciutats, doncs, jo crec que una persona intel·ligent com és el senyor Albert Vilalta ha dit: «Escolti'm, jo vull que estudiï GIF que els trens d'alta velocitat haurien d'entrar i haurien de passar per les ciutats; per tant, jo vull que m'estudiïn que hi hagi una estació a Figueres, que hi hagi una estació a Girona, que hi hagi una estació al centre de Barcelona i que aquesta estació del centre de Barcelona estigui connectada, i que no sigui un cul-de-sac, amb l'aeroport», com deia el senyor Fabregat. I, per tant, el senyor Vilalta diu: «escolti'm, jo vull un tren que uneixi ciutats, que uneixi territoris, que serveixi per a les persones». A mi em sembla que aquesta és l'aposta que aquest país necessita i em sembla que estem anant per un bon camí.

Ara, jo voldria dir també que aquesta aposta pel tren d'alta velocitat, per l'equilibri territorial, per la sostenibilitat mediambiental i econòmica, aquesta aposta també necessita que el Govern de la Generalitat, el Govern de l'Estat, els gestors d'infraestructures ferroviàries siguin sensibles en aquells punts en els quals hi ha polèmiques perquè el traçat és molt impactant en un determinat territori. Hi ha una polèmica important al Penedès; jo crec que cal estudiar el traçat del Penedès, modificant-lo substancialment perquè sigui menys impactant; hi ha, en el corredor cap a Lleida, també problemes. I hem d'intentar que el territori entengui que aquest perjudici que li suposa el pas per un territori

determinat d'un tren que es para a vint-i-cinc o trenta quilòmetres més enllà, en el fons, al final li comportarà un benefici perquè aquests ciutadans que viuen en aquest territori que no tenen una estació, tenen una estació a vint-i-cinc quilòmetres i podran estar perfectament connectats amb la resta del país.

Per tant, el que jo dic és que afinem el traçat del TGV, afinem els estudis d'impacte ambiental i fem una cosa: que el TGV no sigui una barrera, una frontera, que sigui, com a mínim, tan permeable com ho són en aquests moments les autopistes; com a mínim això. És a dir, perquè sí que ens podríem trobar que el TGV fos un mur que impedisís la interconnexió del territori per a la gent que hi viu i, per tant, fem passos elevats, passos subterranis, respectem els camins existents a tot el traçat del TGV. Aquesta seria la proposta que el Grup Socialista faria respecte a la resta de grups, diguem, sobretot respecte al Govern de la Generalitat i al Govern de l'Estat i al gestor d'infraestructures ferroviàries.

I, tornant al discurs que deia, per a Barcelona i aquest territori l'aposta és fonamental; perquè, si no fem això, perquè si no fem això, hi ha altres ciutats que ja estan competint amb nosaltres. Escoltin, vostès saben que València està a punt de construir l'autovia? Vostès saben que València, amb un TGV o amb un tren d'alta velocitat, perquè no els faran el TGV però els faran el tren d'alta velocitat, estarà a una hora i mitja de Madrid? València s'està convertint en el port de Madrid, i estem perdent competitivitat a Barcelona. Per tant, compensem que València es transformi en el port de Madrid, a través que Barcelona es converteixi en la porta sud d'Europa, i que Barcelona sigui el port que aquesta euroregió de tot l'arc mediterrani requereix. Per tant, si volem això, si no volem que Barcelona quedi en un cul-de-sac, i si volem aquesta Barcelona nus, ciutat nus important a Europa, apostem pel TGV, apostem per la transformació de l'aeroport i apostem per tirar endavant el pla d'infraestructures del delta del Llobregat.

I, finalment, un petit apunt, senyor Fabregat, vostè ha dit coses que hem compartit avui, però jo li voldria recordar que durant aquests dos anys de govern del Partit Popular, les inversions de l'Estat a Catalunya han continuat descendant. Números són números, xifres són xifres; els ho puc demostrar quan vulguin. «Bienni negre», ha dit el president Pujol; «bienni negre», han dit els contractistes de Catalunya. Si ara, l'any que ve, hi inverteixen més, ja ho discutirem; però de moment la inversió és menor. I si vostès recorren el territori de Catalunya veuran que les obres que en aquests moments estan en funcionament, estan en obres, són els projectes que ja estaven licitats a l'etapa del Govern socialista i del ministre Borrell.

(Remor de veus.)

El president

Silenci! Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, després dels discursos del senyor Nadal i del senyor Fabregat, no sé si queda molt a dir, ja, en defensa del tren d'alta velocitat, però sí que el nostre Grup no donarà suport als tres punts de la Moció, perquè entenem que aquesta cambra no pot rebutjar la construcció d'una línia ferroviària d'amplada internacional i alta velocitat, o, com deia el conseller, una via d'altres prestacions Madrid - Barcelona - la Jonquera o frontera francesa.

El Govern, des del 1986, està fent tot el possible per tal que aquesta línia es pugui construir i que sigui una realitat ben aviat. S'han fet estudis de viabilitat, avantprojectes, plans especials de reserva de terrenys, estudi de demandes..., entre altres. I s'ha posat de manifest amb aquests treballs la seva conveniència per al desenvolupament, tant a nivell econòmic com a nivell social, del nostre país. Perquè, entre altres raons, la nova línia significarà una gran millora en les comunicacions de Catalunya –ja s'ha dit: comunicarà amb alta velocitat les principals ciutats del país amb ports i aeroports–; tal com deia el senyor Nadal, la millora de les comunicacions amb la resta de la península i sobretot amb Europa, que sens dubte tindran una especial incidència en la promoció turística; afavorirà el comerç, gràcies a l'ampliació de les zones d'influència dels ports de Barcelona i Tarragona i a la nova connexió ferroviària d'amplada internacional –el mecanisme de canvi d'amplada actual s'ha demostrat poc operatiu–; donarà també la possibilitat d'establir un servei regional d'altres prestacions des de Lleida i Tarragona, passant per Barcelona i Girona, fins a Montpeller, per exemple. Senyor Boada, els treballs desenvolupats deixen clar que es pot construir aquesta via amb impactes territorials i ambientals reduïts, i també mostren la compatibilitat del tràfic de mercaderies amb els trens de viatgers d'alta velocitat, sense greus inconvenients.

Quant al segon punt de la Moció, el nostre Grup hi votarà en contra, perquè l'alternativa proposada de reforma de la xarxa convencional, des del nostre punt de vista, presenta dos greus inconvenients: primer, no dóna resposta a les necessitats d'amplada internacional, i això creiem que és bàsic, i segon, originaria greus inconvenients als viatgers de les línies durant el període d'obres.

Sobre la importància de l'amplada internacional, crec que no cal incidir-hi més, perquè ja n'hem parlat a bastament. Però sí que és evident –i no m'ho negarà– la dificultat de realitzar adaptacions sobre una xarxa en servei, especialment quan el servei és tan intens com el de la xarxa de rodalies. Una prova d'aquesta afirmació és que en el passat el Ministeri de Transports, Turisme i Comunicacions va encarregar a Renfe, concretament l'any 1988, un estudi de canvi d'amplada; cap d'ells s'ha pogut realitzar, de tots els estudis que va fer ni un s'ha pogut realitzar. Per tant, s'hi invertirien menys diners. Invertir-hi menys diners: jo crec que és una afirmació, com a mínim, dubtosa, abans de redactar els projectes. Però, al mateix temps, no s'assolirien els objectius, i, a més, sorgirien greus distorsions al servei actual. També cal dir que els trens que circulen per la nova línia, siguin pendulars o no, senyor Boada, no te-

nen cap repercussió sobre les característiques de la infraestructura, perquè en aquesta hi han de poder circular trens amb tecnologia pendular o trens que no tinguin aquesta tecnologia.

I, per últim, dir que no donarem suport al tercer punt d'aquesta Moció perquè entenem que ara no cal una conferència nacional, ja que, agafant com a base les propostes contingudes al Pla territorial de Catalunya que fan referència a la xarxa d'amplada internacional i alta velocitat i a les xarxes gestionades per Renfe i als trens de la Generalitat de Catalunya, el Govern està acabant els treballs preliminars d'aquest Pla director, i ben segur que a la propera tardor es podran donar a conèixer i debatre –tal com deia el conseller– amb tots els grups polítics, institucions i associacions implicades, per poder tenir, entre tots, el Pla director de transport ferroviari que el nostre país necessita.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.
(*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per favor, guardin silenci.

No havent sigut presentades esmenes a aquesta Moció, procedirem a la votació. Si el president no ha interpretat malament el conjunt de les intervencions, hauríem de fer dues votacions: la votació del punt 1 i el primer paràgraf del punt 2, una votació, i el segon paràgraf del punt 2 i el tercer punt, una altra votació. És així? D'acord? (*Pausa.*) (*Veus de fons.*) Perdó? (*Pausa.*) Més votacions separades? (*Pausa.*)

El Sr. Guitart i Domènech

Senyor president, li demanaríem votació separada tal com vostè ha demanat, però, la segona part del punt segon, també separada respecte al tercer.

El president

D'acord.

El Sr. Guitart i Domènech

Gràcies.

El president

Tres votacions. Votarem en primer lloc el punt 1 sencer i el primer paràgraf del punt 2. Preparin-se per la votació.

Iniciem la votació.

Aquest punt 1 i primer paràgraf del punt 2 han sigut refusats per 8 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció. (*Veus de fons.*) Perdó... 8 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Votarem ara el segon paràgraf del punt 2.

Iniciem la votació.

Aquest segon paràgraf del punt 2 ha sigut refusat per 11 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

I votarem seguidament el tercer punt de la Moció.

Iniciem la... (*Veus de fons.*) Perdó... Hi ha algun problema amb el resultat d'aquesta votació? (*Pausa.*) No? La proclamo, per tant: 20 vots a favor, 48 en contra, cap abstenció. Per tant, aquest punt queda refusat.

Hem acabat aquest llarg Ple de dos dies, i només em queda pronunciar les paraules rituals: s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de deu del vespre i dotze minuts.